

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 98 / III Legislatura / Setè període

Dimecres, 12 de juny de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 72

Sessió Plenària núm. 73

Primera reunió

SUMARI

Sessió Plenària núm. 72

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i deu minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (Punt únic de l'ordre del dia.)

El Ple acorda la compatibilitat del Diputat I. Sr. Martí Sans i Pairutó (p. 4947).

La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i deu minuts.

Sessió Plenària núm. 73.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa l'alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts 4 i 5 de l'ordre del dia. La Cambra ho aprova per assentiment (p. 4948).

Declaració de condemna de l'atemptat a la caserna de la Guardia Civil a Vic

El M. H. Sr. President dóna lectura a la Resolució de condemna de l'atemptat aprovada per la Mesa del Parlament i la Junta de Portaveus. Tot seguit la Cambra serveix un minut de silenci en memòria de les víctimes (p. 4948).

Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei de Reforma de la Llei 9/1983, de 9 de març, de Cooperatives de Catalunya (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller de Treball (p. 4948).

Articles 1 a 4**Text del Dictamen**

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4951).

Article 5**Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)**

Torn a favor: I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4951).

Torn en contra: I. Sr. Parera (CiU) (p. 4951).

Votació: rebutjada per 33 vots a favor, 45 en contra i 8 abstencions (p. 4952).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 4952).

Article 6**Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, de supressió)**

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC) (p. 4952).

Torn en contra: I. Sr. Parera (CiU) (p. 4952).

Votació: rebutjada per 8 vots a favor, 75 en contra i 3 abstencions (p. 4952).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 4952).

Article 7**Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 3, d'addició)**

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC) (p. 4952).

Torn en contra: I. Sr. Sesmilo (CiU) (p. 4953).

Votació: rebutjada per 5 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions (p. 4953).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4953).

Articles 8 a 10**Text del Dictamen**

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4953).

Article 11**Apartat 1****Esmena del G. p. Popular (núm. 4, de modificació)**

L'I. Sr. Perea (P) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 8, 9, 10 i 17 (p. 4953).

Apartat 7**Esmena del G. Socialista (núm. 5, d'addició)**

L'I. Sr. Riera i Olivé (S) n'anuncia la retirada (p. 4953).

Articles 12 i 13**Text del Dictamen**

Votació dels articles 11, 12 i 13: aprovat per unanimitat (p. 4953).

Article 14**Apartat 1****Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 6, de supressió)**

L'I. Sr. Martín (CDS) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 15, 16, 18, 19, 20, 21, 22 i 37 (p. 4953).

Apartat 2**Esmena del G. Socialista (núm. 7, de supressió)**

Torn a favor: I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4953).

Torn en contra: I. Sr. Sesmilo (CiU), que proposa una esmena transaccional (p. 4954).

L'I. Sr. Riera i Olivé (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 7 (p. 4954).

Articles 15 a 17**Article 18****Esmena del G. p. Popular (núm. 8, de modificació)**

Retirada abans (esmena núm. 4).

Article 19**Esmena del G. p. Popular (núm. 9, de modificació)**

Retirada abans (esmena núm. 4).

Articles 20 i 21*Text del Dictamen*

Votació dels articles 14 a 21: *aprovat per unanimitat (p. 4954).*

Article 22

Esmena del G. p. Popular (núm. 10, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 4).

Apartat 6

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 11, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 4955).

Torn en contra: *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 4955).

Votació: *rebutjada per 2 vots a favor, 72 en contra i 6 abstencions (p. 4955).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions (p. 4955).*

Article 23*Text del Dictamen*

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 4955).*

Article 24

Esmena del G. p. Popular (núm. 12, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Perea (P)* (p. 4955).

Torn en contra: *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 4955).

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 51 en contra i 5 abstencions (p. 4955).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4955).*

Articles 25 a 27*Text del Dictamen*

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 4955).*

Article 28

Esmena del G. Socialista (núm. 13, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 4955).

Torn en contra: *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 4956).

Votació: *rebutjada per 23 vots a favor, 47 en contra i 6 abstencions (p. 4957).*

Apartat 2**Paràgraf primer***Text del Dictamen*

Votació (apartat 2, 1r. paràgraf): *aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 4957).*

Votació (resta de l'article): *aprovat per unanimitat (p. 4957).*

Article 29

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 4957).

Torn en contra: *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 4957).

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 45 en contra i 5 abstencions (p. 4958).*

Apartat 1**Lletra a)***Text del Dictamen*

Votació (apartat 1, lletra aD): *aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4958).*

Votació (resta de l'article): *aprovat per unanimitat (p. 4958).*

Articles 30 a 34**Article 35**

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 15, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 6).

Article 36

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 16, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 6).

Article 37**Article 38**

Esmena del G. p. Popular (núm. 17, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 4).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 18, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 6).

Articles 39 a 46**Article 47***Text del Dictamen*

Votació de l'article 47: *aprovat per 57 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció (p. 4958).*

Articles 48 a 58**Article 59****Apartat 3**

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 19, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 6).

Apartat 4**Lletra c)**

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 20, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 6).

Lletra d)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 21, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 6).

Lletra g)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 22, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 6).

Text del Dictamen

Votació dels articles 30 a 46 i 48 a 59: *aprovats per unanimitat (p. 4958).*

Addició de nous articles

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, d'addició)

L'I. Sr. Nualart (IC) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 23, 24, 25, 26, 30, 31, 34, 38 i 41 (p. 4958).

Articles 60 a 62**Article 63**

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 24, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 22).

Apartat 1

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 22).

Apartat 5

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 26, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 22).

Text del Dictamen

Votació dels articles 60 a 63: *aprovats per unanimitat (p. 4958).*

Article 64

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Olivé (S), juntament amb les esmenes núms. 28, 32 i 33 (p. 4958).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Sesnilo (CiU), que proposa una esmena transaccional a les esmenes núms. 32 i 33 (p. 4959).

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 27).

Lletra c)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 29, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC) (p. 4959).

Torn en contra: I. Sr. Sesnilo (CiU) (p. 4959).

Lletra d)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 30, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 23).

Addició de noves lletres

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 31, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 23).

Paràgraf segon

Esmena del G. Socialista (núm. 32, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 27).

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. Socialista (núm. 33, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 27).

La I. Sra. Secretària Quarta dóna lectura a l'esmena transaccional a les esmenes núms. 32 i 33 (p. 4959).

L'I. Sr. Riera i Olivé intervé per retirar l'esmena núm. 27 (p. 4959).

Votació de l'esmena núm. 28: rebutjada per 24 vots a favor, 47 en contra i 6 abstencions (p. 4959).

Votació de l'esmena núm. 29: rebutjada per 23 vots a favor, 48 en contra i 6 abstencions (p. 4959).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per unanimitat (p. 4959).

L'I. Sr. Riera i Olivé (S) demana votació separada de la lletra b) (p. 4959).

Text del Dictamen

Votació (lletra b): aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4960).

Votació (lletra c): aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4960).

Votació (resta de l'article): aprovat per unanimitat (p. 4960).

Articles 65 a 73

Text del Dictamen

Votació: aprovats per unanimitat (p. 4960).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 35, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4960).

Torn en contra: I. Sr. Sesmilo (CiU) (p. 4960).

Votació: rebutjada per 25 vots a favor, 45 en contra i 4 abstencions (p. 4960).

Disposicions transitòries

Primera

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 36, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS) (p. 4960).

Torn en contra: I. Sr. Sesmilo (CiU) (p. 4960).

Votació: rebutjada per 7 vots a favor, 45 en contra i 21 abstencions (p. 4960).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions (p. 4960).

Segona

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 37, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 6).

Text del Dictamen

Votació: rebutjat per unanimitat (p. 4960).

Tercera

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4960).

Addició de noves disposicions transitòries

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 38, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 23).

Disposició derogatòria

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4961).

Disposicions finals

Primera

Esmena del G. Socialista (núm. 39, d'addició)

L'I. Sr. Riera i Olivé (S) n'anuncia la retirada (p. 4961).

Segona i tercera

Text del Dictamen

Votació de les disposicions finals primera, segona i tercera: aprovades per unanimitat (p. 4961).

Addició de noves disposicions finals

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 40, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS) (p. 4961).

Torn en contra: I. Sr. Sesmilo (CiU). Tot seguit proposa una esmena transaccional (p. 4961).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a l'esmena transaccional (p. 4961).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 4961).

Exposició de motius

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 41, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 23).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4961).

Explicació de vot: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 4961), I. Sr. Nualart (IC) (p. 4962), I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4962) i I. Sr. Parera (CiU) (p. 4963).*

Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4964).*

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4965), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 4966), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4966), I. Sr. Sobrequés (S) (p. 4967) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4967).*

Votació: *rebutjada per 33 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions (p. 4969).*

Elecció d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Votació: *és elegit el Sr. Jacint Mateu i Tàpies per 104 vots (p. 4969).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general per a la infància (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Ferran (S) (p. 4969).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 4971).*

Rèplica: *I. Sra. Ferran (S) (p. 4973).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4973).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la potenciació dels òrgans de participació i de govern en els centres docents (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Torrent (S) (p. 4974).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4975).*

Rèplica: *I. Sra. Torrent (S) (p. 4976).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4977).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de formació professional (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Torrent (S) (p. 4978).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4979).*

Rèplica: *I. Sra. Torrent (S) (p. 4980).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4981).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de centres recreatius i turístics (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4982).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 4984).*

Rèplica: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 4985).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4986).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Oliart (S) (p. 4987).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4988).*

Rèplica: *I. Sr. Oliart (S) (p. 4991).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4994).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de promoció i creació de sòl industrial, de serveis i d'equipaments (Punt onzè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4995).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa l'alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt catorzè. La Cambra ho aprova per assentiment (p. 4995).

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 72

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon. Assisteix la Mesa l'Oficial Major.

Ordre del dia

Punt únic: Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (art. 7 del Reglament).

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats

El Ple del Parlament, després d'estudiar el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, adopta la Resolució següent:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pel nou Diputat d'acord amb l'article 4.1.segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del Diputat I. Sr. Martí Sans i Pairutó.»

(La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i onze minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 73.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei de Reforma de la Llei 4/1983, de 9 de Març, de Cooperatives de Catalunya.

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya.

3. Elecció d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Art. 4.1 i 2 de la Llei 10/1983).

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de medi ambient.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de col·laboració en temes de medi ambient entre l'Administració autonòmica i les administracions locals.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general per a la infància.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la potenciació dels òrgans de participació i de govern en els centres docents.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de formació professional.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de centres recreatius i turístics.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i creació de sòl industrial, de serveis i d'equipaments.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Medioambiental.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Educació Infantil.

14. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega la Presidència que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades demà a les 16.30 hores.

Modificació de l'ordre del dia

La Presidència demana l'assentiment, d'acord amb l'article 61.4, per modificar l'ordre del dia en el sentit que els punts 4 i 5

de l'ordre del dia es tramitaran demà, a partir de les deu del matí: són dues interpellacions sobre medi ambient. Hi ha assentiment? (Pausa.) Moltes gràcies.

Senyores diputades i senyors diputats, malgrat que totes ses senyories n'han tingut notícia pels mitjans de comunicació, he de posar en coneixement del Ple d'aquest Parlament que la Mesa i la Junta de Portaveus, en sessió extraordinària tinguda el dia 30 de maig proppassat, va adoptar la següent resolució: «El Parlament de Catalunya expressa, sota el signe de la unanimitat, el seu rebuig més enèrgic a l'atemptat criminal produït ahir a la caserna de la Guàrdia Civil de la ciutat de Vic; mostra el seu dolor i solidaritat a les víctimes i als seus familiars; condemna els autors d'aquest atemptat com a indesitjables pertorbadors de la pau ciutadana, i des de la seva alta responsabilitat nacional crida tots els ciutadans de Catalunya a col·laborar per tal de mantenir la nostra terra inaccessible a tota maniobra i a tota temptació de violència i a treballar per mantenir la pau i la convivència pacífica, que són avui el nostre patrimoni més preuat.»

Malauradament, no és aquest el primer cop que el nostre Parlament es veu en el cas d'adoptar resolucions com la que acabo de llegir, i estic segur que tots desitjaríem que aquesta fos la darrera, però davant de fets criminals i terroristes com els que hem condemnat tantes vegades, la nostra veu s'ha d'alçar nítida i contundent, i voldríem que arribés clara i inequívoca fins als qui, d'una forma o altra, són autors, còmplices o encoïbradors de semblants crims, i que es convencessin de la seva inutilitat, perquè Catalunya mai renunciarà a la pau i a la concòrdia ni es doblegarà a la violència, com ho ha demostrat la seva ciutadania cooperant en forma decidida amb les forces de seguretat.

Aquesta Presidència proposa que, com a signe de ratificació de la resolució a què ha donat lectura i de la posició unànime de la Cambra, guardem tots un minut de silenci en memòria de les víctimes i en llur homenatge.

(La Cambra serveix un minut de silenci.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei de Reforma de la Llei 9/1983, de 9 de Març, de Cooperatives de Catalunya, i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. La Comissió de Política Social ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu per presentar la iniciativa? (Pausa.) Té la paraula l'honorable Conseller de Treball, senyor Farreres.

Projecte de Llei de Reforma de la Llei 9/1983, de 9 de Març, de Cooperatives de Catalunya

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Molt honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, tinc l'honor i la satisfacció, com a Conseller de Treball, de presentar davant del Ple una important iniciativa del Govern de la Generalitat: el Projecte de Llei de Reforma de la Llei de Cooperatives de Catalunya, ja dictaminada en Comissió i que ara es sotmet a debat. Com tots sabem, l'Estatut d'Autonomia reconeix competència exclusiva a la Generalitat de Catalunya en matèria de cooperatives; en virtut d'això, i aprovada durant la primera legislatura d'aquesta Cambra, es va promulgar la Llei 4/83, que es va inspirar en la legislació catalana del 34,

considerada en el seu moment com la més avançada a nivell mundial.

La Llei del 83 ha estat un instrument útil; cal deixar-ne constància precisament quan aquesta Cambra inicia el debat del Plenari per a la seva reforma. La Llei del 83 ha permès regular i recolzar el moviment cooperatiu de casa nostra, que és una de les realitats més positives del nostre teixit social, de la qual ens sentim orgullosos. Catalunya és un país amb una llarga tradició cooperativista, arrelada arreu de les nostres comarques, i amb un llarg inventari de realitzacions que són fruit de la iniciativa, de l'esforç i de l'esperit associatiu d'un poble actiu i participant. No és gens estrany, per tant, que durant els vuit anys de vigència que porta l'actual Llei del 83 la mateixa vitalitat de la nostra societat i els nous reptes de l'entorn en què s'inscriu l'activitat cooperativa hagin palesat la conveniència d'introduir-hi millores, modificacions i en algun cas importants innovacions. Aquest ha estat l'objectiu d'aquesta iniciativa legislativa que el Govern de la Generalitat, en aplicació dels principis que configuren la seva política en aquest àmbit, ha volgut promoure, d'acord amb les motivacions, les finalitats i els criteris que els exposo seguidament.

El procés vers el camí de la reforma ha estat perllongat, mesurat i amplament participatiu. Les raons que varen endegar aquest procés, podem resumir-les en tres: primera, la constatació de la seva necessitat, en una sèrie de punts concrets, a través de les experiències assolides mitjançant l'aplicació dia a dia d'aquesta Llei per part de la mateixa Administració; segona raó, l'evolució del moviment cooperativista català i una creixent presa de consciència per ell mateix, per part de les seves estructures representatives, sobre la necessitat d'adequar la legislació actual, la legislació a la realitat socio-econòmica actual; tercer punt, els reptes del mercat únic europeu, aquest últim factor, aquest últim punt, és important, és molt important i és, de fet, l'inspirador bàsic i la finalitat principal del nostre plantejament de reforma legal. El Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat han estat sensibles, des de fa anys ja, als problemes derivats de la integració a la Comunitat Econòmica Europea. És ben recent el debat celebrat en aquesta Cambra, que es va tancar amb el Ple del 14 de desembre passat, sobre l'acció política i de govern en relació amb el grau d'adequació de Catalunya a la Comunitat.

En aquesta mateixa línia de sensibilitat i preocupació, la Conselleria de Treball va formular-se ja, a partir del 88, una primera reconsideració del vigent marc legal cooperatiu en base al següent: primer, que la plena vigència de l'Acta Única Europea, el primer de gener, el mític primer de gener del 93, comportarà una lliure circulació de béns, de capitals, de persones, de serveis, i aquest fet —i això és important— afectarà amb molta intensitat els sectors i les empreses més febles, dintre dels quals, dissortadament, figuren moltes cooperatives, amb dificultats de competitivitat, dins dels mateixos mercats estatals i en la Comunitat Europea.

Un altre punt: la realitat de l'entorn, en finalitzar la dècada dels vuitanta i enfrontar-se amb la dels anys noranta, no és coincident, ha canviat substancialment amb la del moment en què va ser elaborada la Llei de les Cooperatives del 83, o sigui, a l'inici de la dècada dels vuitanta. Calia, per tant, adequar la legislació cooperativa amb el propòsit de facilitar al sector un marc idoni per a desenvolupar-se i ser competitiu, i amb la in-

tenció finalista de garantir la presència de les cooperatives catalanes, en igualtat de condicions amb la resta de la concurrència, tant en el mercat intern com en el comunitari, que —recordo— a partir del 93 serà un sol mercat, no hi haurà tal distinció entre mercat intern i comunitari.

El projecte de modificació de la Llei del 83 ha estat inspirat en aquesta filosofia i avui arribem al moment final del seu debat en aquesta sessió plenària del Parlament, després d'un procés d'elaboració del qual voldria destacar-ne alguns punts. Aquests punts són els següents: primer, la participació de les estructures representatives; segon, l'aportació personal de molts cooperativistes; tercer, la col·laboració en tràmit de consulta de diferents departaments de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, i, quart, l'enriquiment del text del Projecte en la seva tramitació parlamentària.

Efectivament, des de final de l'any 88, durant l'any 89 i durant l'any 90, la Conselleria de Treball ha anat recollint totes aquelles iniciatives i inquietuds que el moviment cooperatiu català ha manifestat, bé sigui mitjançant els mateixos cooperativistes, bé sigui mitjançant les estructures representatives del moviment, en les seves diferents branques, així com de les fundacions cooperatives que es mouen dins del seu àmbit. Aquest conjunt d'aportacions van ser canalitzades, sistematitzades i considerades pel Consell Superior de la Cooperació, amb la qual cosa la Conselleria de Treball va poder disposar d'un primer material per iniciar la redacció de l'avantprojecte. Tota aquesta etapa preparatòria va ser possible no solament per la participació de les estructures representatives com a tals, sinó també, a més, per la dedicació personal, generosa i constant de molts rellevants cooperativistes. Podria estendre'm en una relació detallada de persones, però em limitaré, com a síntesi de tots, a deixar constància d'un nom, d'una figura entranyable, en la qual aplego el record de tots els qui, com ell, han estat o estan al servei del cooperativisme, entès com a vocació, com a il·lusió i com un esforç continuat. Em refereixo —i ho hauran suposat— a l'Andreu Cortines i Jaumot, home d'una biografia extensa que tots coneixem; home pont, que va enllaçar el moviment cooperativista català de l'any 39 amb el de l'any 79; que va lluitar per la recuperació de les essències cooperatives; que va col·laborar en l'elaboració de la nostra Llei del 83, i que va ser President del Consell Superior de la Cooperació, precisament en l'etapa a què em referia abans, i en la qual, i en la seva condició, a més de President del Consell Superior, de la Permanent del mateix Consell, va canalitzar i unificar les propostes d'actualització que han culminat en el Projecte de Llei de Reforma que avui considera aquesta Cambra.

Vuit dies abans de la seva mort, l'Andreu Cortines va presidir una reunió de la Comissió Permanent del Consell Superior per tractar dels treballs de la reforma: l'última ullada, per entendre'ns, del primer treball de plantejament. És de justícia, doncs, recordar-lo en aquest moment i davant d'aquest Ple parlamentari.

Amb el resultat de totes aquestes consultes i de les que es van efectuar prop d'altres conselleries del mateix Govern, vam poder elaborar, amb una visió ampla de la realitat i de les expectatives, el text legal que, després de ser aprovat pel Govern, s'ha sotmès al Parlament. Com deia abans —i com insistiré més endavant—, la tramitació del Projecte en aquesta Cambra ha enriquit el seu text, i aquest és un dels aspectes que considero po-

líticament més satisfactoris, perquè ha palesat l'eficàcia dels debats parlamentaris per a fer confluïr diverses sensibilitats o visions socials aquí representades i per a promoure un cert grau de consens en un text que respon al projecte polític del Govern.

Tal com he dit, la reforma projectada és molt positiva per al moviment cooperatiu, i crec també que la filosofia inspiradora del projecte ha de ser ressaltada pel que té d'autolimitació del poder públic en benefici de la dinàmica social. En molts punts, la reforma pretén passar d'una concepció imperativa a una regulació opcional; pretén passar d'una llei de l'«hauran» a una llei del «podran».

La reforma s'ha projectat perquè pogués ser un instrument al servei de les cooperatives, dins d'un context de llibertat. Les reformes permeten però no obliguen; fixen un marc de joc, com un reglament, un marc de joc, i dins d'ell, s'hi dona un marc de llibertat, perquè cada una trobi —cada una, cadascuna, cada cooperativa— trobi el seu millor encaix.

La Llei aposta per la plena majoria d'edat de les cooperatives com a col·lectiu, pensant que aquestes són les que millor poden conèixer el que els convé; són els socis de les cooperatives, com a col·lectiu, els que han de decidir.

D'acord amb el Dictamen de la Comissió que ara es sotmet al Ple, voldria destacar les modificacions que considero més rellevants: a l'article 1, sobre el concepte i caràcters de les cooperatives, es modifica la definició recollint el concepte social de les cooperatives per definir el seu objecte, sense oblidar, evidentment, els principis ideològics formulats per l'Aliança Cooperativa Internacional.

A l'article 15 s'obre, a les societats agràries de transformació —les SAT— i a les societats anònimes laborals —les SAL—, la possibilitat de ser socis de les cooperatives de segon grau.

A l'article 21, el dret d'informació, s'introdueix la possibilitat de creació i regulació de comissions informatives.

A l'article 23, que tracta dels adherits..., i aquí hi ha una novetat molt important: es regula la figura de l'adherit, persones físiques o jurídiques que, a canvi d'una aportació econòmica a la cooperativa, tindran dret a percebre un interès pactat, amb una limitació de cinc punts per sobre de quin és el tipus de descompte bàsic del Banc d'Espanya, però sense dret a retorn cooperatiu. En qualsevol cas —i aquí es fixen uns límits—, la suma de les aportacions dels adherits no podrà suposar el percentatge del 33% de les aportacions de la totalitat dels socis al capital social. Igualment, la suma dels vots dels adherits no pot ser superior al 20%. Aquestes limitacions s'estableixen per tal d'evitar que els adherits puguin dominar la cooperativa, però alhora s'introdueix una figura —i això és l'important— que permet l'increment dels seus propis recursos; facilitem el finançament de les cooperatives, que és un dels problemes més importants que tenen actualment, i que, previsiblement, tindran en el futur.

Dret de vot. Article 32: es permet que els estatuts de les cooperatives de primer grau d'algunes branques puguin regular l'existència del vot ponderat. Aquesta ponderació ha de ser en funció de l'activitat cooperativitzada del soci enfront de la cooperativa, i en cap cas podrà ser superior a tres vots socials. Amb això s'intenta recollir el corrent que apareix ja en el Projecte d'estatut de societat cooperativa europea quan preveu que les cooperatives puguin regular el vot plural, i que ha estat adoptat ja avui per una part de les legislacions europees, com a França, Bèlgica i Luxemburg.

Article 46, del Comitè de Recursos. A l'àmbit intern de la cooperativa es crea el Comitè de Recursos, l'existència del qual serà una opció de les cooperatives, que hauran de decidir estatutàriament i que omplirà o complirà la funció d'intervenir per resoldre els problemes de caràcter disciplinari en el si intern de les mateixes cooperatives. El Comitè tindrà la facultat de judicar i mediar entre el soci i el Consell Rector. Es pretén que la possible conflictivitat, en tot cas, quedi resolta dins de la cooperativa..., no surtin els draps..., no s'exhibeixin portes enfora.

Com a conseqüència d'una esmena del Grup Socialista, el dictamen proposa l'acceptació de l'article 56 bis, que parla d'altres formes de finançament, a fi d'establir la possibilitat —i això també és un tema important— que les cooperatives, per mitjà de l'assemblea general, puguin acordar l'emissió de títols participatius, que és una nova modalitat de valor mobiliari que pot ser emès per qualsevol classe cooperativa, que té com a objecte obtenir finançament extern. El subscriptor realitza una aportació econòmica per un temps predeterminat, i l'emissor s'obliga, a canvi, a remunerar-la. Aquesta remuneració és variable en funció dels resultats i de l'activitat de l'emissor, i d'acord amb les condicions establertes en l'emissió, lògicament, com també lògicament, la regulació de l'emissió del títol participatiu es farà d'acord amb la legislació vigent en matèria financera.

Deixi'm fer aquí només un apunt: que, entre la figura de l'emissió dels títols participatius i la figura de l'adherit, que un va a buscar fons externs i l'altre són fons interns, amb aquestes modalitats jurídiques amb què s'han disposat, es pretén reforçar en un conjunt totes, o aprofitar totes les possibilitats de finançament que puguin facilitar el desenvolupament de les cooperatives.

L'article 64 bis, dipòsit dels comptes anuals: es determina que les cooperatives dipositin en la direcció general competent en la matèria els seus comptes anuals, així com les auditories quan estiguin obligades a fer-la, no sistemàticament, sinó en els casos en què les auditories siguin necessàries.

Article 69, nomenament dels liquidadors: es determina que la competència del nomenament de liquidadors, en defecte de l'assemblea general, la tingui el jutge competent, per raó del domicili social de la cooperativa.

L'article 73, classificació de les cooperatives: com a conseqüència de les necessitats socials, s'hi introdueixen les cooperatives sanitàries.

Articles 74, 86, 90, 93 i 98, definicions i objecte: s'adeqüen les definicions i objecte de les cooperatives de consumidors, agràries, de crèdit, d'assegurances i mixtes. Dins d'aquestes últimes es defineixen específicament les cooperatives mixtes d'integració social de persones amb disminució, que tenen com a objecte la plena inserció d'aquestes persones.

Article 88, les operacions amb tercers de les cooperatives agràries: s'estableix una major liberalització amb relació a les operacions que les cooperatives agràries poden fer amb tercers. La finalitat és que, amb aquesta mesura, es pretén facilitar l'exercici de la seva activitat econòmica, donar-los, diguem-ne, economia d'escala quan així ho requereixin.

L'article 100, inspecció, faltes i sancions: es fa una tipificació de les faltes, i també s'expliciten les corresponents sancions.

Articles 105 al 111, el Consell Superior de la Cooperació: es configura el Consell com un òrgan consultiu de participació i de

mediació a l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i se li dóna una nova estructura. Voldria destacar, cal assenyalar que el redactat d'aquest capítol del Projecte de Llei va ser proposat unànimement per l'actual Consell Superior de la Cooperació.

Article 111 bis, jurisdicció i competència: s'atribueix als jutjats i tribunals ordinaris la competència en els litigis que es susciten a l'empara d'aquesta Llei. Pel que fa als conflictes que puguin sorgir entre socis i la societat cooperativa, es determina què s'entén per dret cooperatiu, i s'estableix la prelación de normes per a resoldre els conflictes, matèria que fins ara quedava una mica difosa o poc precisa.

Com una de les novetats més interessants, cal ressaltar la recomanació feta per la Ponència d'admetre cooperatives de treball associat amb tres socis com a mínim, cosa que suposa un nou article en el Projecte de Llei, el 78 bis, nombre de socis en les cooperatives de treball associat —aquest és el títol que porta l'article. I com a conseqüència —com a conseqüència, si s'acceptés—, la modificació dels articles referits al nombre mínim de socis, a la composició del Consell Rector i al nomenament i funcions dels interventors de comptes en els casos de les cooperatives d'aquest nombre mínim de tres..., de tres socis solament.

Bé, aquest és el conjunt de les modificacions més importants, i juntament amb d'altres millores de caràcter més estrictament tècnic configuren aquest Projecte de Llei.

En arribar al final de la meua intervenció, voldria insistir que la tramitació parlamentària ha enriquit el text del Projecte i ha posat de manifest tant la receptivitat del Grup de la majoria com la remarcable sensibilitat i col·laboració de tots els grups parlamentaris. Em consten les moltes hores dedicades en ponència i comissió a aquest Projecte de Llei, i em sento obligat a manifestar l'agraïment, en nom del Grup de Convergència i Unió..., l'agraïment, perdó, en especial al Grup de Convergència i Unió, al Grup Socialista, al Grup d'Iniciativa per Catalunya i al Grup Popular.

Espero que el debat subsegüent, a més de possibles discrepàncies, reflecteixi la voluntat d'entesa que s'ha palesat en les fases anteriors.

No vull obviar, finalment, que una de les qüestions en les quals no s'ha pogut arribar a un consens ha estat la introducció de les societats anònimes laborals, segons esmena formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Sí que s'ha obert la possibilitat —abans ho he esmentat— que les dites societats siguin socis de les cooperatives de segon grau, igual que les societats agràries de transformació, però no la seva participació en el Consell Superior de la Cooperació, que és un òrgan específic del món cooperatiu.

Altra cosa seria la presència de ple dret de les societats anònimes laborals en un òrgan que aplegués totes les entitats de l'economia social. En aquest sentit, puc anticipar que la Conselleria de Treball té en fase inicial d'estudi la possible creació d'un consell d'entitats d'economia social de Catalunya, en la qual estarien presents les estructures representatives de les cooperatives, de les societats anònimes laborals i de les mutualitats de previsió social —almenys inicialment, com a primer nucli o pinyol fonamental.

Obviament, l'establiment d'un consell d'aquest tipus voldria fer-lo, en tot cas, amb el consens de les entitats afectades, i el Govern està obert a iniciar consultes i treballs en comú per tal de cercar les millors fórmules operatives que permetin enfortir i

donar suport a tot el conjunt de l'economia social, amb el mateix esperit de millora i de recolzament que ha inspirat, per al sector en concret de les cooperatives, el Projecte de Llei que avui es presenta al Ple d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, molt honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

Comença el debat del Projecte de Llei.

Els quatre primers articles no tenen esmena, i, per tant, se sotmeten a votació segons el text del Dictamen.

Vots a favor?

Aquests quatre primers articles han quedat aprovats per unanimitat.

A l'article cinquè hi ha una esmena d'addició, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, honorable President.

El Sr. PRESIDENT: Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Santiago Riera. Gràcies, senyor President; molt breument. Es tracta amb aquesta esmena que hem presentat el Grup Socialista que, tota vegada que modifiquem l'article cinquè, millor dit: modifiquem l'article 17 de la Llei, i fem optatiu, per part de la cooperativa que en els seus estatuts puguin preveure o no el reconeixement de la qualitat de soci de treball, els treballadors que ho sol·licitin de la cooperativa, quan aquesta, òbviament, no sigui de treball associat —cal afegir cooperatives de serveis o d'altres tipus. Nosaltres pretenem que, tota vegada que modifiquem en aquest sentit, que abans era diferent, tota vegada que abans, deia, que haurien de tenir previst aquest tema en els estatuts de la cooperativa i ho deixem com una opció, almenys amb aquesta esmena voldríem intentar a veure si el Grup de la majoria, en tot cas, i la Cambra accepten que, quan la cooperativa tingui més de cinquanta treballadors, els estatuts de la cooperativa hagin ja, per mandat propi de la Llei, hagin de preveure aquesta eventualitat en els seus estatuts. És a dir, aquells treballadors que ho sol·licitin, que puguin saber de quina manera poden accedir a ser socis de treball de la cooperativa. Pensem que una cooperativa de més de cinquanta treballadors té una dimensió prou elevada com per garantir el seu esperit cooperatiu, els seus estatuts, com a mínim, haurien de preveure aquesta possibilitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra? (Pausa.) Per a la seva defensa, té la paraula..., per al torn en contra té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Parera.

El Sr. PARERA: Gràcies, senyor President. En tornar a parlar de la Llei de Cooperatives a mi em ve a la memòria l'antiga Llei. Resulta que sóc dels pocs diputats que el 83 era ponent de la Llei. Jo em recordo que en aprovar l'article 17 l'«hauran» i el «podran» van portar molta polèmica en aquesta Cambra. Lògicament, varem acceptar el «podran» per diferents raons, però un servidor de vostès els haig de dir que mai vaig quedar convençut de tal com quedava la Llei. Afortunadament, la Llei i el temps, l'aplicació de la Llei, ens ha donat la raó; han passat vuit anys i veiem que aquest «hauran», pràcticament, no s'ha pogut aplicar. Però és que, a més a més, hi ha hagut la legislació que s'ha anat aplicant en les diferents lleis que s'han aprovat al llarg d'aquests anys, i veiem que això s'ha fet àmpliament en moltes

comunitats autònomes, i podríem parlar de la Llei andalusa, de la valenciana, de la navarresa, de la de l'Estat, també, i que en totes han tret l'«hauran» pel «podran».

Ara, el Grup Socialista pretén que, a partir d'un nombre de treballadors, es mantingui l'«hauran». Nosaltres creiem que, tal com queda redactat, ja dóna facilitat que, tret de les cooperatives en concret, que són les de treball associat i les de l'explotació comunitària de la terra, la resta, els seus estatuts, d'una forma clara, si ells ho volen, doncs, ho poden determinar, poden regular-ho. I no entenem, doncs, que..., i no estem a favor, perdó, que sigui una obligatorietat i, per tant, d'acord amb tota aquesta convicció que comporta la pràctica portada a terme durant aquests anys, la legislació comparada, doncs, al llarg d'aquest temps, també, creiem que el més oportú és deixar-ho en la situació que es troba.

Per tant, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta esmena socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera. Passem a la votació d'aquesta esmena. Haig d'advertir a les senyores diputades i els senyors diputats que les votacions del text s'entenen amb les correccions lingüístiques que els serveis de la Cambra han fet i han comunicat als senyors portaveus, els quals no han manifestat cap objecció i, per consegüent, s'entenen ja incorporades al text.

Passem a l'esmena número 1, del Grup Socialista, a l'article cinquè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 45 en contra i 8 abstencions.

A continuació es vota l'article cinquè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Passem ara al debat de l'article sisè. Hi ha l'esmena número 2, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'illustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. El Grup d'Iniciativa hem presentat una esmena de supressió del paràgraf 4, de l'article 18, que parla sobre la baixa dels socis, perquè entenem que, d'alguna manera, és contradictori amb el punt número 1, en què es diu: «El soci pot donar-se de baixa de la cooperativa en qualsevol moment», si bé indica una sèrie de requisits en el mateix punt 1. Però, a més, també és lògic que s'assenyalin els requisits per a aquelles causes que, en realitat, són forçoses, però, per a les causes justificades, que ja es determinen en els punts número 1 i 2, és —entenem nosaltres— una mica absurd que es digui que els estatuts hauran d'establir tots els casos de baixa perquè, en el fons —de baixa justificada—, en el fons, el que s'haurà de fer cada vegada que es facin aquests estatuts és afegir un punt que digui «per qualsevol altra causa».

Per tant, entenem que això..., primer, perquè entra en contradicció, i en segon lloc, perquè pot ser causa d'interpretacions contradictòries, nosaltres hem fet aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre Diputat senyor Parera.

El Sr. PARERA: Gràcies, senyor President. Bé, nosaltres creiem que amb aquesta modificació de la Llei, d'una forma molt clara, queda establert tot el conjunt que representa la disciplina social dintre de la cooperativa. I, aleshores, de la mateixa manera, doncs, que els diferents apartats, d'una forma concreta, van determinant tot el que ha de ser, doncs, el conjunt de sancions, de faltes, fa necessari el manteniment també, per aquestes raons, de l'apartat quart que el Grup d'Iniciativa pretén suprimir.

I és per coherència amb el conjunt de tot l'article 19 que nosaltres defensem el seu manteniment, tal com ha proposat la Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera.

Passem a la votació d'aquesta esmena, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 75 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota el text del Dictamen, de l'article sisè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Passem ara al debat de l'article setè. Haig d'advertir a les senyores diputades i senyors diputats que hi ha una esmena tècnica a aquest article. On diu: «Es modifica l'article 19, de la Llei 4/1983, que queda redactat de la manera següent: "Article 19. Disciplina social"», ha de dir: «S'addiciona un article 18 bis a la Llei 4/1983, amb el text següent: "Article 18 bis. Disciplina social"».

A aquest article hi ha l'esmena 3, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa, té la paraula l'illustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Sí, gràcies, senyor President. L'esmena d'Iniciativa per Catalunya el que pretén és reduir la prescripció de les faltes molt greus de tres mesos a dos mesos. Hi ha dos períodes de prescripció —assenyala en aquest mateix article. Un és des de la comissió del fet, i que aleshores assenyalen sis mesos, i l'altre és des del coneixement, per part dels òrgans directius, del coneixement de la falta. Entenem que, quant a la prescripció des del fet, sis mesos és just; però, en canvi, des que en tinguin coneixement els òrgans directius de la cooperativa que puguin passar més de tres mesos sense que s'iniciï cap expedient, creiem que és un període bastant llarg, que això produeix una inseguretat jurídica en els socis i, a més, si examinem totes les faltes administratives de les diferents lleis que han aprovat..., que s'han aprovat en aquest Parlament, com per exemple la Llei del Joc, s'assenyalen períodes més llargs, però és des de la comissió del fet, no des que tinguin coneixement els òrgans que han de sancionar. Per tant..., i el mateix Codi penal també, quan s'assenyalen les faltes diu «dos mesos». Creiem que aquesta..., aquest període de tres mesos és molt llarg i és per això que el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha fet aquesta esmena de reducció a dos mesos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: La pretensió del Projecte de Llei és diferenciar clar el que són les faltes lleus, greus i molt greus; per això estableix tres períodes: el d'un mes, el de dos mesos i el de tres mesos; no més de tres mesos, sinó fins a tres mesos. Per tant, nosaltres entenem que aquesta voluntat política de distingir el diferent grau de les faltes s'ha de mantenir en el text definitiu que surti de l'aprovat pel Parlament, i és per aquesta raó que votarem en contra de l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo.

Se sotmet a votació aquesta esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article setè segons Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article setè ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Els articles 8, 9 i 10 no tenen esmenes per part dels grups, però sí que el vuitè i el novè tenen esmenes tècniques que són les següents. On diu: «S'addiciona un article 19 bis a la Llei 4/83 amb el redactat següent: "Article 19 bis. Expulsió"», ha de dir: «Es modifica l'article 19 de la Llei 4/1983 amb el text següent: "Article 19. Expulsió"». I a més l'apartat 3 de l'article 19 bis, on diu -punt 3-: «l'acord d'expulsió serà executat», ha de dir: «l'acord d'expulsió serà executiu».

Queda clar?

I a l'article novè també hi ha una esmena tècnica, que és, on diu: «estatuts socials que haurà...», ha de dir «estatuts socials que hauran...», òbviament. I una altra; on diu: «Article 46 bis», ha de dir: «Article 46 bis. El comitè de recursos».

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Això fa referència a l'article 22, que no es motiu de votació en aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Sí, l'article 22.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es voten els articles 8, 9 i 10, que no tenen esmenes, amb les esmenes tècniques a què he donat lectura amb anterioritat.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a l'article 11; hi ha l'esmena número 4, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Exclusivament per a retirar aquesta esmena número 4 i les esmenes 8, 9 i 10 i 17.

El Sr. PRESIDENT: Les retira?

El Sr. PEREA: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden retirades. Per consegüent, es procedeix... No! A l'article 11 també hi ha una esme-

na, la número 5, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada i per consegüent es pot passar a la votació d'aquest article 11, de l'article 12 i 13, que en aquests moments no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a l'article 14; esmena número 6, de l'Agrupació Parlamentària del CDS. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Per anunciar la retirada d'aquesta esmena i, si m'ho permet, anunciar també la retirada de l'esmena número 15, 16, 18, 19, 20, 21, 22 i 37.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, li quedaran dues esmenes, al seu Grup.

El Sr. MARTÍN: Així és, senyor President: la 36 i la 40.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Socialista també té una esmena a l'article 14, esmena número 7. El senyor Santiago Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena és a un article que de fet és potser dels més importants que reformem en aquesta Llei; és el tema, com vostès saben, senyors diputats que han seguit més aquesta Llei i ara el Ple que l'està seguint, és el tema de la introducció del vot ponderat en el si de l'assemblea cooperativa.

Vostès saben que una de les tradicions històriques del cooperativisme, precisament, és la igualtat de vot entre tots els participants d'una cooperativa, tots els socis; és a dir, el principi «un home, un vot» ha sigut un dels principis fonamentals que donen origen i que donen sentit al cooperativisme. Per això el nostre Grup va presentar aquesta esmena de supressió de tot el text de l'apartat perquè, si bé entenem que la introducció del vot ponderat a les cooperatives de segon grau tenia un sentit -les cooperatives que agrupen cooperatives en funció de l'aportació del negoci de la cooperativa-, en canvi aquí era un tema complicat i era un tema que, dèiem, amb dificultat de poder acceptar el nostre Grup pel mateix motiu de defensa d'un dels valors, diríem, principals del món cooperatiu.

Tinc de dir en honor a la veritat, i és cert, que al llarg d'aquestes discussions -hem discutit moltíssim- al final s'ha arribat a situar la ponderació de vot en un sector de cooperatives que és el món agrari i el món de serveis, en comptes de deixar-ho com un concepte general. Penso que en aquest sentit els debats que vam tenir -reflexions de vegades llargues per poder debatre aquest tema- van tenir el seu fruit, tota vegada que en el món del treball associat, per exemple, que era pràcticament molt difícil de poder ponderar una qüestió com aquesta, es pogué arribar a acceptar.

Certament que s'ha situat en un món, en el món de cooperatives agràries i de cooperatives de serveis -podríem dir- que, en definitiva, i és veritat, són unes cooperatives en les quals, lògicament, més que associar treball associen producte, associen un determinat producte que es porta i que es cooperativitza.

De tota manera, a nosaltres els arguments que s'han dat al llarg d'aquestes sessions no ens han satisfet del tot. Pensem que el que es pensa, podríem dir, arreglar amb aquesta introducció, que en definitiva és l'argument bàsic del grup de la majoria en

el sentit de dir: «Bé, és que en el món agrari, per exemple, hi ha tot un sector de cooperatives en què molts socis aporten realment més que altres i que, per tant, això, el fet que hi hagi un sector de cooperativistes que puguin no estar interessats de vegades en determinades inversions, perquè ja els va bé per a la seva petita explotació agrària... En canvi, a d'altres els interessa una millora d'inversions per tal de poder tirar la cooperativa més endavant, això posa una dificultat.»

Nosaltres entenem que per aquesta via no resoldrem el tema; pensem que per la mateixa explicació i assumpció del problema en aquest tipus de cooperatives perfectament poden tirar endavant aquestes inversions, i per tant ens satisfà; més quan també en una disposició —em sembla que és final o transitòria— d'aquesta Llei, la segona, a més a més abaixem el quòrum que ha d'acceptar aquesta modificació dels estatuts al 50% de l'assemblea. Com vostès saben, els estatuts de les cooperatives, la Llei de Cooperatives preveu que han de ser dos terços de l'assemblea els que han de modificar els estatuts. I, en canvi, amb aquesta disposició segona transitòria rebaixem aquest quòrum a 50. Nosaltres pensem que això no és adequat; que no és prudent; pensem que és molt millor insistir en el debat democràtic en el si de la cooperativa per prendre consciència de la necessitat de modernització allà on es pugués donar aquest..., allà on fos aquest un motiu de dificultar la promoció d'aquestes cooperatives, i per tant, lamentant-ho molt, mantenim aquesta esmena i lamentem no haver pogut arribar a la transacció final, que hagués permès un altre tipus de vot per part nostra, però, si no és acceptada, haurem de votar en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Domènec Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor President. Com molt bé ha dit el Diputat Santiago Riera, aquest ha estat, potser, l'únic punt important de discrepància, i no sempre les discrepàncies són negatives; al contrari, són motiu de debat, com ell ha dit molt bé, dintre de la ponència —sobretot, que hi hem estat moltes estones—, dintre de comissió. Vam apropar ja posicions; algunes de les raons que ell ha donat són realment les que ens movien. Però jo avui en vull afegir alguna més, perquè potser encara estem a temps d'apropar més posicions; no ho sé.

És a dir, a part de les raons que ell ha donat que a vegades hi han cooperadors que, precisament com que porten producte, doncs, miren quin és el segment del mercat que els el compra a més bon preu, i llavors porten poc producte del seu a la cooperativa, i en canvi n'hi ha altres que s'hi esmercen i l'entreguen tot —i entenem que és lògic—, també voldria dir que és el corrent normal cap on tendeix el cooperativisme arreu d'Europa, que és l'àmbit en el qual ens hem de moure. El Conseller ha parlat de legislacions ja en alguns països europeus, contrastades per nosaltres, de la possible solució que doni l'estatut de l'empresa cooperativa a Europa. I quan veiem aquests països, doncs..., tant a Bèlgica com a Luxemburg són legislacions promogudes per governs demòcrata-cristians, per exemple, i a França promogudes per un govern socialista; per tant, no té color. És a dir, és o bé mantenir-se inamoviblement en els principis, o bé agafar aquests principis, dinamitzar-los i progressar cap a les necessitats socials. I això és el que fa el projecte del Govern i el que nosaltres sotmetem..., ja assumim com a grup i sotmetem en el debat en aquesta Cambra.

Però és que a més a més dintre del mateix Estat, doncs, no sé, es poden llegir les declaracions del director general de la Confederació de Cooperatives Agràries d'Espanya, que ho demana. El nou Conseller de Treball del País Basc, que pertany a Euskadiko Ezkerra —per tant, ni al Grup Socialista, ni al Grup de Convergència i Unió—, també advoca que a la propera reforma en el País Basc s'anirà cap el tema del vot ponderat. Per tant, diguem-ne, creiem que això és un senyal de progrés i que no hi podem renunciar perquè els temps bufen cap aquest cantó. També perquè en tenim el ple convenciment; i per última cosa voldria dir que amb ànim d'arribar a un acord, si el Grup Socialista s'hi pogués sumar, nosaltres reconsideraríem això de la meitat per tornar als dos terços.

És a dir, no es tracta d'imposar per poc marge un tema que creiem que és de progrés. Però si el Grup Socialista acceptés votar a favor d'aquesta reforma que abans els he dit del progrés, el nostre grup consideraria la possibilitat de facilitar que aquests acords es prenguessin amb el que ha estat sempre constitutiu del món cooperatiu, que és que les reformes es facin per una majoria qualificada. Per tant, si això per a vostès representa mantenir més els principis, el nostre grup a hores d'ara ofereix aquesta transacció amb la voluntat que siguin per dos terços, en fer-se aquests acords, i a partir d'aquí, doncs, poder introduir el vot ponderat en aquests dos tipus de cooperatives exclusivament: les agràries i les de serveis.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo. *(L'I. Sr. Riera i Olivé demana per parlar.)* Sembla que té la paraula, vostè.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, nosaltres acceptaríem aquesta proposta que ens fa el grup de la majoria i aleshores penso que es tractaria, si no ho tinc malentès..., seria fer una transacció en la qual nosaltres retirariem aquesta esmena número 7 i el Grup de la majoria retiraria la disposició transitòria número 2. Em sembla que és això. *(Pausa.)* Ja està, queda igual.

Queda clar, senyor President? Els continguts de la transacció: retirada de la nostra esmena i retirada de la transacció...

El Sr. SESMILO: Si em permet; com que això ja és del dictamen, en tot cas, votarem en contra. Sí, no ho podem retirar perquè no és cap esmena nostra. Per tant, el Grup Socialista retira la seva esmena i nosaltres votem en contra de la disposició transitòria segona, amb la qual ha desaparegut, i roman el text de la Llei encara vigent 4/83.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: D'acord, senyor President. Ens sembla bé per a nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. *(Pausa.)* Però hi ha modificació en l'article 14 en el sentit de substituir la majoria pels dos terços? *(Pausa.)* No?

El Sr. SESMILO: L'article 14 no en parla, del procediment; és en la disposició transitòria segona on es diu com s'ha de procedir. El Grup Socialista demana que sigui pels dos terços, deixant-ho tal com estava a la Llei, i està resolt.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada l'esmena número 7, del Grup Socialista. I llavors se sotmeten a votació els següents articles: 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 i 21, que no tenen esmenes en aquest moment.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem al debat de l'article número 12, que té diverses esmenes vives. Del Grup Popular hi ha la 10 i 12. *(Pausa.)* Article 22; l'article 22 en té una només. L'ha retirada vostè.

El Sr. PEREA: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada. I el Grup d'Iniciativa té a l'article 22 una esmena. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President, i molt breument. Aquesta és una esmena que ha presentat el nostre Grup perquè entén que és massa imperatiu el redactat del punt 6 de l'article, que diu que els acords del Comitè de Recursos seran immediatament executius. Nosaltres entenem que hi poden haver una sèrie de dificultats perquè no siguin immediatament executius, però aleshores fem nosaltres aquesta esmena en el sentit de «podran ésser executius», però no d'una manera imperativa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Sesmió té la paraula.

El Sr. SESMIÓ: Sí. Crec que ja he dit en alguna ocasió que no sóc precisament un jurista, però per les diverses consultes que hem fet ens sembla que és una fórmula jurídicament inacceptable: és a dir, «podran ésser executius», podran ésser, a criteri de qui?, és a dir, una llei no pot deixar això a l'albir de criteris particulars dels grups. És a dir, «seran immediatament executius» no vol dir que sigui instantàniament; «immediatament» vol dir que en el moment mateix de procedir-se comença tot el tràmit. Per tant, em sembla que, fins i tot per una suficient qualitat jurídica del text, no podem acceptar l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, i per tant votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Se sotmet a votació aquesta esmena. Esmena 11, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 72 en contra i 6 abstencions.

Aquest article 22 també té unes esmenes tècniques, que és: on diu «Article 46 bis», que és abans, ho he llegit, ha de dir «Article 46 bis. El Comitè de Recursos», i, després, una altra esmena, que és addició d'un article 38 bis, amb el text següent: «Article 38 bis. Es modifica el títol de la secció primera del capítol vuitè del títol primer de la Llei 4/1983, que esdevé: "de les Cooperatives de Consumidors i Usuaris"». Amb aquest sentit, se sotmet a votació..., amb aquesta esmena tècnica, se sotmet a votació aquest article 22.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 22 ha quedat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Ara es vota l'article 23, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article 23 ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article 24 té l'esmena número 12, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Sí, gràcies, senyor President. Aquesta esmena pretén la supressió de la limitació de l'índex general de preus al consum, quant a les aportacions obligatòries dels nous socis, per tal com considerem que aquesta limitació pot ser in-

justa per als antics socis en alguns casos d'aportacions, com són especialment de treball, marques o d'actuacions de difícil qualificació o quantificació en metàl·lic.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. El torn en contra: té la paraula el senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Bàsicament és que nosaltres discrepem d'aquest criteri, entenem que és una limitació necessària, potser per evitar dintre el món cooperatiu el que podríem dir-ne especulació, i, per tant, doncs, l'entenem necessària i, per tant, nosaltres votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a la votació d'aquesta esmena a l'article 24.

Vots a favor de l'esmena?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 51 en contra i 5 abstencions.

Es vota l'article 12 segons el dictamen. No, el 24.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 24 ha quedat aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació els articles 25, 26 i 27, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

L'article 28 té l'esmena número 13, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena, una esmena número 13, que fa referència a l'article 58 de la Llei actual. Aquesta esmena pretén, senyores i senyors diputats, que les cooperatives mixtes de consum, usuaris i de treball associat, a diferència de les cooperatives estrictament de consum i usuaris, no hagin de comptabilitzar separatament la venda que en diuen a tercers no-socis. I això ho demanem per diverses raons que vostès penso que podran entendre molt ràpidament, doncs, que lamentem que no hagin sigut prou suficients com per intentar arribar a un acostament en aquest tema.

Concretament, vostès saben que una cooperativa mixta, aleshores, és la suma de dues cooperatives de diversa naturalesa, per dir-ho així, i que, per tant, és diferent la resultant que qualsevol de les cooperatives que origina, podríem dir que és un dels socis d'aquesta cooperativa. Crec que vostès saben que les cooperatives de treball associat que venen al detall, no tenen per què fer una comptabilitat a part de les vendes a socis o vendes a tercers en general. I, en canvi, a l'hora que aquesta cooperativa s'associa, per dir-ho així, amb una cooperativa de consum i fan una cooperativa mixta, la Llei, en aquest cas, tal com està, s'entén que llavors li és aplicable tota la normativa que fa referència a les cooperatives estrictament de consum, que sí que vostès saben que han de diferenciar la venda al soci de consum i la venda a un tercer no soci. I aleshores, fins i tot, la venda a aquest tercer no-soci, l'excedent d'aquesta venda, té una sèrie de limitacions quant a l'aplicació d'excedents al si de la cooperativa: han de passar tots a reserves.

Nosaltres pretenem –i ens fonamentem– que en ser una cooperativa mixta hem de valorar quin és l'aspecte més positiu per al foment cooperatiu que hauríem de preveure en aquest cas, i no se'ls escapa a ningú, senyores i senyors diputats, que el fet que aquesta cooperativa mixta pugui tenir la facilitat de no haver de diferenciar la comptabilització, si és una venda a un soci de consum o si és la venda a un tercer, evidentment que seria molt favorable per a la mateixa expansió d'aquest tipus de cooperativa, que, com vostès saben, tenen una gran competència en els grans espais comercials, i no se'ls escapa que haver d'obligar tota persona que en aquestes cooperatives, que tenen una gran expansió, tinguin de demanar-los el carnet a l'entrada, per tal de poder comptabilitzar a part el soci i el no-soci, ens sembla que és una limitació a la possibilitat d'expansió d'aquest tipus de cooperativa.

Però, per altra banda, la mateixa normativa fiscal, que deriva de la Llei 20/1990, de Règim Fiscal de les Cooperatives, a nivell d'estat, no exigeix precisament aquesta diferenciació, sinó que aplica la mateixa fiscalitat en aquest tipus de cooperatives mixtes a tot tipus de vendes, sigui a tercers o sigui a no-socis. Pensem que seria una incongruència per part nostra, ja que a efectes fiscals no se'ls aplica, que a Catalunya els exigíssim a aquest tipus de cooperativa mixta tota la servitud que comporta a les cooperatives estrictament de consum, és a dir que comptabilitzin a part la venda a tercers i la venda al soci.

Però, per altra banda, jo diria un altre motiu que em permeto posar a la taula, és també per un motiu d'interès general: vostès saben que la manca d'afany de lucre d'aquest tipus de cooperatives fa que els excedents tinguin un retorn social, evidentment, perquè l'excedent d'aquest tipus d'empresa va a parar al consumidor, sigui soci o no sigui soci, amb una millora de qualitat i amb una millora de preus. Això, pensem que és una qüestió d'interès general, que cal fomentar i que interessa a tots plegats. I evidentment per una altra raó, també, que voldria posar a la taula, que és la raó que si es pogués pensar que aquest tipus de cooperativa, aquest tipus d'empresa, que té unes diferències quant a fiscalitat, que la fan, podríem dir, diferent o més competitiva, es podria dir, que un gran espai comercial estrictament privat, que té una fiscalitat més elevada –i això és cert–, però per altra banda a ningú se li escapa que la limitació que té, a l'hora d'aplicar els excedents que pràcticament s'han de reinvertir a la mateixa cooperativa o tornar al consumidor i, en tot cas, ben segur, en funció de millores de qualitat i millores de preu, perfectament és molt diferent de l'empresa estrictament mercantil privada, que no té cap obligació de limitació d'aplicació d'excedents. Per tant, jo diria que una cosa compensa l'altra.

És per aquest motiu que em penso que..., no sé si encara hi som a temps, però, tenint en compte l'experiència de fa uns moments a la millor encara hi seríem a temps, de fer una transacció que arribés..., fins i tot, em sembla que la mateixa Federació de Cooperatives de Consum va plantejar al mateix Govern un tipus de redactat, podríem dir, que a la millor seria perfectament, per part nostra, consensuable amb el Grup de la majoria.

Nosaltres voldríem que ho reconsideressin, si és que encara hi som a temps; si no hi som a temps, doncs, tindrem oportunitats –espero– en el futur de poder-ho..., això, tornar-ne a parlar, però creguin que per poder donar una mica de foment a aquest tipus de cooperativisme, de consum a gran escala, que és l'úni-

ca forma de poder, podríem dir, actuar amb llibertat i amb possibilitats d'accedir a un mercat tan difícil com és el dels grans espais comercials, difícilment Catalunya té un gran grup cooperatiu com tenen a altres bandes, si no tenim una facilitat que puguin tirar endavant i aquesta rèmora és una rèmora que hauríem d'intentar de treure, perquè, si no, pot passar que moltes d'aquestes cooperatives treguin el..., deixin de ser de consum i passin només a treball associat, i amb això perdríem, penso jo, senyors diputats, perdríem el gran patrimoni que representa que justament a la cooperativa de treball associat hi hagi també els socis del consum, que vetllen pel que fa a aquella cooperativa, que exigeixen qualitat i exigeixen millores de preus. Aquesta seva vessant que és notòriament important per a l'interès general, podríem dir, de consumidors i usuaris, i que, per tant, seria una llàstima que, en no trobar el redactat que permetés consensuar aquest tema, obliguéssim a aquesta doble comptabilitat, que requerirà i dificultarà molt l'expansió d'aquest tipus de cooperatives.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Domènec Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor President. Bé, en aquesta ocasió em sembla que, malgrat els esforços que ens consta a ambdues parts que hem fet, no hi ha possibilitats d'acostar-nos. Si m'ho permet, és que vostè quasi bé ho ha dit gràficament. He escoltat molt atentament la seva intervenció, diu: «Home» –diu–, «és perquè en aquestes cooperatives no calgui, en entrar, ensenyar el carnet». Clar, un usuari no sempre rep..., llegeix els rètols i a sota posa la normativa... Com sap, llavors, que entra en un centre comercial privat o entra en una cooperativa? Realment, creiem que això és una competència, anem-ho a dir, en el terme comercial, evidentment, lleial, és a dir, realment l'usuari no té dret de saber on va. És que el principi cooperatiu, que és el principi mutualista, es respecta quan hom pot anar a comprar lliurement, sense cap limitació, sigui soci o no sigui soci? Per tant, és ja per una qüestió de principis que no veiem suficientment resolta la proposta que ens fa el Grup Socialista, malgrat que entenem que hi ha un problema amb aquestes cooperatives mixtes. Però, clar, l'esperit mutualista ho pot resoldre de diverses formes: amb el nou redactat de la Llei, evidentment, ningú no prohibeix –perquè diuen «podran», no «hauran»– que els socis consumidors d'una cooperativa de consum facin socis de la cooperativa els qui hi treballen. És que això no està limitat; o bé que algú opti per ser una cooperativa de treball associat. És a dir: hi han diverses fórmules cooperatives que donen sortida a la problemàtica que reconeixem que existeix. Però és que la solució que se'ns dona ens sembla que, no solament no dona una solució pràctica i normal al ciutadà, al consumidor, que ha de saber o té el dret de saber on va, sinó que, a més a més, trenca, diguem-ne, la lleial competència amb un altre sector, que és el del comerç, que és el del comerç mercantil, el de l'entitat mercantil amb afany de lucre.

A més a més, malgrat la nostra bona voluntat, és curiós que, quan demanem informació, per a vostès representi que la nova reforma fiscal, diguem-ne, no afecta aquest tipus de cooperatives, i si és segur que ho fan amb tota la lleialtat..., i nosaltres, lleialment, també pensem que al contrari: és a dir que, fent desaparèixer l'obligatorietat de comptabilitzar a part aquestes...,

les operacions amb tercers, s'incideix en, diguem-ne, els àmbits de la política fiscal, en el qual no tenim competències; i al nostre lleial criteri, si acceptéssim la seva esmena, ens podríem trobar amb el risc que, fins i tot, el Govern central portés aquesta Llei al Tribunal Constitucional perquè envaeix les seves competències; és el nostre, de criteri. Ja sabeu que els dictàmens jurídics, doncs, no són una ciència exacta, precisament, però se suposa que tothom ho fa, doncs, amb honradesa i amb lleialtat a uns principis.

Per tant, ni en el principi que infon la seva esmena ni en la seva aplicació pràctica, perquè entenem que no podem envair unes competències que, dissortadament —que ens agradaria tenir-les—, no les tenim en el camp fiscal, doncs, nosaltres no podem votar a favor d'aquesta esmena, no perquè no hàgim intentat, doncs, trobar postures d'acostament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo.

Se sotmet a votació l'esmena 13, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 47 en contra i 6 abstencions.

Es vota l'article...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyor President, sisplau...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: ...si em permet. Voldríem votació separada, si em permet, de l'apartat 2, primer paràgraf, el primer punt i a part, si vostè vol.

El Sr. PRESIDENT: Apartat 2, primer paràgraf.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Des d'«han de figurar» fins a «cooperatives».

El Sr. PRESIDENT: Se sotmet a votació, en primer lloc, el que sol·licita l'illustre senyor Diputat, senyor Santiago Riera.

Vots a favor?

(Remor de veus.) Sí, sí, clar; és text del Dictamen.

Vots en contra.

Abstencions.

L'apartat segon, primer paràgraf, de l'article 28 ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

A continuació es vota la resta de l'article, segons el Dictamen.

Vots a favor?

La resta de l'article ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a l'article 29. Hi ha l'esmena socialista número 14; per a la seva defensa, té la paraula l'illustre Diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President; breument. Aquesta esmena, el que pretén, senyores i senyors diputats, pretén, pràcticament, matisacions: retornar al redactat de l'anterior article 59 pel que fa a..., quan parlem de l'aplicació d'excedents, que precisa, aquest article, que quan els excedents de la cooperativa..., o sigui, a l'hora d'aplicar-los, es tingui present el capital social per tal de disminuir o augmentar, per dir-ho així, l'aplicació d'excedents a reserves o no, i deixar que es pugui fer extorn cooperatiu.

Nosaltres entenem que la modificació que es pretén, que és que es digui que, quan aquesta cooperativa assoleixi el 50%..., les reserves assoleixin el 50% del capital social, es podrà rebai-

xar l'aplicació d'excedents cap a reserves, pensem que no és del tot assenyat, ja que la quantificació del capital social moltes vegades té molt poc a veure en relació a la realitat dels actius de l'empresa, per què? Perquè sigui, d'alguna manera, que no s'hagi actualitzat el capital social i sigui el capital social molt baix, i, en canvi, doncs, realment, la magnitud de l'empresa i de les inversions i de les instal·lacions, sigui molt important, i calgui incrementar reserves per tal de poder, en qualsevol eventualitat, tenir reserves suficients.

Per això nosaltres entenem que, per comptes del 50% del capital social, hauria de ser el 50% —proposem— de l'immobilitzat actiu brut, que és una magnitud que, al nostre entendre, té més a veure amb la realitat de l'empresa i la necessitat o no que tingui unes reserves adequades a la seva realitat. Sembla que, de moment, no hi ha acord; però entendríem, nosaltres, que seria una millor manera de fer capitalitzar les empreses d'aquest tipus cooperatiu o, com vostès saben, si tenen alguna dificultat, a vegades, és que les reserves que tenen són unes reserves molt poc..., amb molt poca importància, que en qualsevol dificultat, doncs, fan perillar la mateixa empresa.

Per això voldríem que la magnitud, aquesta, de capital social fos substituïda per aquesta magnitud, immobilitzat actiu brut, a l'hora de decidir o a l'hora d'haver de passar els excedents a reserves o, realment, a altres tipus de..., en fi, del que sigui, no?, de liquidació.

Per tant, mantenim aquesta esmena perquè ens sembla que és important.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra? (Pausa.) El senyor Sesmiolo té la paraula.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor President. El nostre Grup reconeix que l'esmena socialista va en favor d'una millor capitalització de les cooperatives, i, per tant, en aquest sentit, ho resol d'una manera més satisfactòria que potser el Projecte de Llei.

Nosaltres, en canvi, entenem que el text de la Llei —o del Projecte de Llei, perdó—, és a dir, la postura del Govern i de la nostra..., i del nostre Grup Parlamentari resol millor el tema de la modernització de la cooperativa. És a dir: avui dia, per competir a partir del mític 93 que ha dit el Conseller a la presentació de la Llei, cal una millor mecanització, una millor inversió, o major o més gran, inversió en informatització, en robotització, etcètera, tots aquells elements que puguin fer que una cooperativa sigui competitiva. I, clar, malgrat l'afany dels operadors a augmentar les seves reserves, també hi ha un cert afany legítim a repartir-se, diguem-ne, les excedents, una part d'aquestes reserves en excedents; i el fet d'acceptar la seva esmena podria fer que, tement de no poder repartir-se mai excedents, doncs, no es mecanitzessin, no perfeccionessin les seves instal·lacions, no fossin, en definitiva, competitives, amb la qual cosa poc en fariem, d'un capital social més gran.

Per tant, tot i reconeixent la millora que vostès introdueixen en aquest sentit, hem d'optar per dos camins: o per millorar els fons propis de la cooperativa o per millorar la seva estructura, diguem-ne, de producció. El nostre Grup i el Govern opta per aquesta segona fórmula, i, per tant, no podem votar a favor de la seva esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo.

Se sotmet a votació l'esmena 14, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 45 en contra i 5 abstencions.

A continuació es vota l'article 29, segons el Dictamen.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyor President, si em permet...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: ...voldria votació separada de la lletra a) de l'apartat 1.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, votem, en primer lloc, la lletra a) de l'apartat 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La lletra a) de l'apartat 1 del text de l'article 59, que correspon al 29 d'aquesta Llei, ha quedat aprovat per 49 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Es vota a continuació la resta de l'article.

Vots a favor?

La resta de l'article ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació els articles 30, 31, 32, 33 i 34, que no tenen esmenes. (*Remor de veus.*) 35, té l'esmena retirada; el 36 també la té, el 37 no té esmenes; el 38 també té esmena retirada, i, per consegüent, 39, 40, 41, 42..., fins al 58, no tenen esmenes, amb una sola limitació, que l'article 47 té una esmena tècnica, que és la següent: l'article 47..., se suprimeix l'article 85, de la Llei 4/1983, addició d'un article 58 bis. I l'addició de l'article 58 bis és amb el text següent: «Article 58 bis. Es modifica el títol del capítol X, de la Llei 4/1983, que esdevé "De la inspecció del règim sancionador i de la desqualificació".»

De manera que passarem a votar de l'article 30 fins al 59, inclosos també, no?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Vol alguna...?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Voldria votació separada de l'article 47.

El Sr. PRESIDENT: 47. Molt bé.

Doncs, votem aquest article 47, en primer lloc.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 47 ha quedat aprovat per 57 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

A continuació, es voten els altres articles: del 30 al 59, inclosos.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem ara a la inclusió de nous articles: l'article 58 terç, que seria l'esmena 23, del Grup Socialista. (*Remor de veus*) Ah, no!, del Grup d'Iniciativa. El senyor Nualart té la paraula.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena d'Iniciativa per Catalunya, com d'altres, tenia la intenció d'introduir en la Llei de Cooperatives que es regulés l'economia social i amb els seus òrgans hi hagués també la coordinació de totes les empreses que tenen incidència en aquesta economia. Després d'escoltar a la presentació de la Llei les paraules del Conseller, que hem entès que ja existia un compromís per a

la creació de l'Institut de l'Economia Social a Catalunya, el nostre Grup retiraria les esmenes 23, 24, 25, 26, 30, 31, 34, 38 i 41.

El Sr. PRESIDENT: La 29 la manté?

El Sr. NUALART: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, moltes gràcies.

Passem a les votacions.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha text de Dictamen, però es poden passar a votar els articles 59, 60, 61, 62, 63, que no tenen esmenes. Únicament l'article 62 té una esmena tècnica, que és d'addició; on diu: «de la manera següent: "Es consideren..."», ha de dir: «de la manera següent: "Article 103. Federacions generals. Es consideren..."»

Vots a favor d'aquests articles. (*Pausa.*)

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a l'article 64, esmena 27, del Grup Socialista. El senyor Santiago Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President. Defensaré la 27, 28, 32 i 33, que fan referència, totes, a aquest mateix article, senyor President, si em permet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Bé, pel que fa a l'esmena, podríem dir, 27, que és una esmena a la totalitat, es concreta més precisament llavors en les tres esmenes que he assenyalat posteriorment, perquè pretenen modificar aspectes importants d'aquest article que es presenta a votació, tota vegada que considerem que no recull suficientment la necessitat de presència i podríem dir, de presència i també de protagonisme del món cooperatiu al si del Consell Superior de la Cooperació. Concretament, l'article 28 pretén rebaixar una mica, no massa, tres representants, els representants de l'Administració de la Generalitat, tota vegada que, com vostès saben, a l'anterior Consell hi havia vint-i-quatre representants, en aquest Consell del món cooperatiu, i només n'hi havia tres de l'Administració, cosa notòriament desequilibrada. Per tant, estem d'acord que es reequilibri i es passi a una superior presència de l'Administració, tota vegada que els arguments que ha donat el senyor Sesmió, de la Ponència, ens han convençut, que és important que els diversos departaments de la Generalitat estiguin en aquest Consell, per a un millor diàleg amb el món cooperatiu, i que s'incrementi. I també estem d'acord que es rebaixi aquella potser excessiva presència del món cooperatiu. Però, que se situï de tres a dotze i es rebaixi de vint-i-quatre a tretze, ens sembla excessiu, i demanaríem un millor equilibri i que passéssim de tres representants de l'Administració a nou. Entenem que això reequilibraria molt més el si del Consell Superior de la Cooperació, i més quan, fins i tot, el fet d'haver incorporat en aquest Consell tant esmenes que hem transaccionat amb el Grup Socialista i el Grup de la majoria, la facultat de poder fer arbitratges, podríem dir, que dirimeixin en aquest..., en el si d'aquest Consell, doncs, hi hagi un millor equilibri entre els representants del món cooperatiu i l'Administració. Per això demanaríem que fossin nou.

Per altra banda, la 32 i la 33, el que pretenen és estrictament que els representants del moviment cooperatiu que han de ser nomenats per part de l'Administració, per tenir presència en aquest Consell, ho siguin a proposta o designats per la Generalitat, però almenys a proposta del món cooperatiu, i també que en el cas que hagin de substituir-se, que també ho siguin a proposta del món cooperatiu per tal que, si hi ha un representant

que, pel que sigui, del món cooperatiu, en aquest Consell, nomenat per una federació, o designat per una federació que, pel que sigui, doncs, no està fent una actuació suficientment adequada, segons el criteri de la federació de cooperatives que representa, pugui ser reclamada la seva substitució.

Això és el sentit de les esmenes 32 i 33.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Sesmió té la paraula.

El Sr. SESMILO: Gràcies, senyor President. Sobre la composició del Consell Superior de la Cooperació, hem de dir que votarem en contra de l'esmena socialista; entre altres raons, per exemple, crec haver entès, en la presentació de la Llei per part del Conseller, que aquesta composició era la que havia demanat unànimement l'actual Consell Superior de la Cooperació, en el qual hi havia els vint-i-quatre representants del món cooperatiu, els tres de l'Administració, i crec que ho havien demanat unànimement perquè realment es trobaven que no tenien interlocutors de l'Administració, i llavors s'havia de convidar, doncs, d'una conselleria, de l'altra, i realment, com que és un consell superior, diguem-ne, que aconsella, és a dir, que fa propostes —no que pren decisions, sinó que és consultiu del Govern—, i també podíem interpretar, doncs, que en benefici del món cooperatiu és també de consulta del propi món cooperatiu, doncs, no sé..., tinc la impressió que si això es deixés únicament en mans de l'Administració, potser sí que els rebaixaria fins a nou, perquè no deixa de ser més feina per als representants de l'Administració. Però entenem que aquesta composició, diríem, és una exigència moral del mateix món cooperatiu, i repeteixo, segons ens ha dit el Conseller i, en fi, per a nosaltres mereix tota la credibilitat, és a petició unànime de l'actual Consell Superior de la Cooperació. Per tant, nosaltres no podem votar a favor d'aquesta esmena del Grup Socialista.

Quant a les esmenes 32 i 33, sensibles als arguments del Grup Socialista —ja vam anunciar en l'elaboració del Dictamen que miraríem d'apropar posicions, i llavors, d'acord amb el senyor Santiago Riera, presentaríem a la Mesa un text transaccional, diguem-ne, a l'esmena 32 i 33 del Grup Socialista, si ells tinguessin a bé de retirar-les.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. *(Pausa.)*

Bé, com que encara hi ha una esmena en aquest article, del Grup d'Iniciativa, que no s'ha defensat, que és la 29, concedeix la paraula a l'il·lustre Diputat senyor Nualart, per si la vol defensar.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President, i molt breument. Nosaltres entenem que el redactat que queda després..., si s'acceptés la nostra esmena, és més correcte que el redactat del Projecte original, perquè entenem que el fet que sigui la Confederació de Cooperatives de Catalunya qui determini qui són els tretze representants, creiem que és millor que no amb el redactat que diu que «per tretze membres representants de les diferents branques de la Federació». Entenem que, si hi ha una Confederació de Cooperatives, ha de ser aquesta qui ha d'enviar els seus representants. Per tant, és per això que va dirigida aquesta esmena d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? *(Pausa.)* Senyor Sesmió.

El Sr. SESMILO: Sí, en el mateix sentit que les hauria pogut agrupar en la contesta del Grup Socialista. Ara m'acaben de

passar, fins i tot, l'acta —que, en fi, deuen ser públiques— del Consell Superior de la Cooperació, en la qual, doncs, unànimement, i per, diguem-ne, per totes les sensibilitats socials que estan en aquest Consell, s'aprova d'una manera unànime quina ha de ser aquesta composició; perquè nosaltres ens mantindrem fidels al text del Projecte de Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Prego a la senyora Secretària que doni lectura a aquesta esmena transaccional, la 32 i 33, del Grup Socialista.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Esmena transaccional a les números 32 i 33, del Grup Socialista. Addició al final de l'article 64 del Projecte de Llei del següent text: «Tots els membres del Consell Superior de la Cooperació seran proposats pels organismes que han de representar. El nomenament dels membres del Consell Superior de la Cooperació, el farà el Consell Executiu de la Generalitat, i la seva renovació es farà a petició de qui els va proposar.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Socialista accepta aquesta transaccional i retira...?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ...les 32 i 33.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Correctament, i també retiro la 27, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retira la 27?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Quedarà la 28 a votació, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La 28, la manté viva?

Molt bé. Doncs, en primer lloc, votarem aquesta esmena 28, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 47 en contra i 6 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació..., se sotmet a votació l'esmena 29, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 48 en contra i 6 abstencions.

A continuació es voten..., es vota l'esmena transaccional a les números 32 i 33, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

I, a continuació, se sotmet a votació l'article 64, segons el Dictamen.

(L'I. Sr. Riera i Olivé s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyor President, si em permet, voldríem votació separada de l'apartat b).

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Es vota en primer lloc... *(Remor de veus.)* Quin? *(Remor de veus.)* Digui! *(Pausa.)* En primer lloc es vota l'apartat b), d'aquest article 64.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La lletra b) ha quedat aprovada per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

A continuació es vota l'apartat b). (*Remor de veus.*) c)? (*Pausa. Remor de veus.*) Doncs, el c).

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

A continuació, es vota la resta de l'article 64.

Vots a favor?

La resta ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara votarem els articles 65 fins al 73, els dos inclosos perquè no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Queda l'esmena 35 d'un nou article, esmena socialista.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, senyor President, molt breument...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Santiago Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies. Molt breument. Es tracta d'incorporar a la Llei que estem reformant la mateixa previsió exacta que preveu la mateixa Llei, també de cooperatives, de l'Estat, que és que les cooperatives de treball associat que liciten en concursos i subhastes, en cas que hi hagi empat en aquests concursos i subhastes amb l'Administració, per dir-ho així, doncs, pugui ser acceptada la seva proposta. Penso que és una qüestió que, com he dit abans, ja la mateixa Llei de l'Estat també la preveu, i que seria bo que també la preveïés la nostra Llei de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies. Nosaltres creiem que és un text, diguem-ne, efectista, no?; és a dir, no té traducció pràctica, per molt que estigui en una altra legislació. És a dir, a mi se'm fa molt difícil definir què és l'empat en un concurs. És molt difícil, no? En una subhasta, potser seria més fàcil, però no crec que s'hagi donat mai i, per tant, és inaplicable; i estèticament pot quedar bé, però nosaltres, doncs, diguem-ne, tampoc voldríem aixecar expectatives infundades a les cooperatives, perquè entenem que això no té cap traducció pràctica i, diguem-ne, no ens sembla llavors oportú i bé que això figuri a la Llei. Per tant, nosaltres votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo. Se sotmet a votació aquesta esmena, la 35.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 45 en contra i 4 abstencions.

Passem a les disposicions transitòries. A la disposició transitòria primera hi ha l'esmena 36, de l'Agrupació parlamentària del CDS. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. L'Agrupació Parlamentària del Centre Democràtic i Social estima que, per un principi de seguretat jurídica, cal incloure dins de la disposició transitòria primera d'aquest Projecte de Llei, el termini d'un any per tal que les cooperatives adequin els seus estatuts a

aquesta nova legislació, sobretot quan s'explicita la nul·litat de ple dret d'aquests preceptes estatutaris contraris a la nova legislació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Sesmiolo té la paraula.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies. Com ha dit també el Conseller en la presentació de la Llei —del Projecte de Llei, més ben dit—, aquesta és la..., un projecte del «podran» en comptes de l'«hauran», i per tant totes les cooperatives que es vulguin acollir a les modificacions estatutàries i a les modificacions de funcionament que preveu aquesta Llei, doncs, diguem-ne, *podran* modificar-los, no necessàriament hauran. Per tant, entenem innecessari aquest posar un termini perquè, a més a més, com que ja declara nul·litat..., nuls aquells principis que vagin en contra de la Llei, això podria precipitar, diguem-ne, la mateixa maduresa en la decisió final de la cooperativa en el moment de modificar els seus estatuts d'acord amb les noves possibilitats que obre aquesta Llei. Per tant, nosaltres preferim el text que hi ha en el Projecte de Llei, encara que trobem legítima i enraonada, fins a un cert punt, la posició de l'Agrupació del Centre Democràtic i Social, però, repeteixo, donar un termini perquè es maturi una decisió que, en tot cas, en general, és adaptació a les possibilitats —no les obligacions, sinó les possibilitats que obre la nova Llei—, doncs no ens sembla oportú en aquesta ocasió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo. Passem a la votació d'aquesta esmena de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 45 en contra i 21 abstencions.

A continuació, es vota la disposició transitòria primera segons el dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició transitòria primera ha quedat aprovada per 75 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

A continuació, es vota la disposició transitòria segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

La disposició transitòria segona ha quedat rebutjada per unanimitat.

Es vota la disposició transitòria tercera segons el dictamen.

Vots a favor?

La disposició transitòria tercera ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem ara a l'esmena 38, que és la inclusió d'una nova disposició transitòria, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. L'ha retirat? (*Pausa.*) Doncs, retirada.

Per consegüent, podem passar a la votació de la disposició derogatòria, que no té esmenes.

Vots a favor?

La disposició derogatòria ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a les disposicions finals. A la primera hi ha l'esmena 39, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda retirada i, per consegüent, a les disposicions transitòries primera, segona i tercera... Finals! A les disposicions finals primera, segona i tercera no hi han esmenes i, per tant, les votarem conjuntament.

Vots a favor?

Les disposicions finals han quedat aprovades per unanimitat.

L'Agrupació Parlamentària del CDS manté l'esmena número 40, que és inclusió d'una nova disposició transitòria. Vol defensar-la?

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín i Toribio, té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies. La nostra Agrupació entenem que és una responsabilitat del Govern de la Generalitat elaborar i portar a terme anyalment programes que recullin aspectes formatius, econòmics, financers i fiscals per tal d'impulsar i fomentar les cooperatives i les societats anònimes laborals, perquè d'aquesta manera s'afavoreixen societats pròpies d'un sistema d'economia social a casa nostra, en coherència amb la llarga tradició cooperativa existent a Catalunya. Creiem que és necessari també aquest impuls i foment per part de la Generalitat, per tal que aquesta forma d'economia social no pateixi un retrocés en la plena incorporació a la Comunidad Económica Europea.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Torn en contra?

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor President. Més que un torn en contra, ja que estem d'acord i agraïm a l'Agrupació Parlamentària del CDS la seva aportació, seria, doncs, proposar una transaccional, si els altres grups no s'oposen a la seva tramitació, que entenem que el seu text s'adequa més al que n'ha resultat després del debat de la Llei, i que, per tant, si vostè m'ho permet, ho passaria a la Mesa amb l'ànim que fos aprovat per la Cambra.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto. Gràcies. Senyor Secretari, donarà lectura a aquesta esmena transaccional a la número 40, de l'Agrupació Parlamentària del CDS.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Disposició final tercera: El Govern de la Generalitat de Catalunya elaborarà i portarà a terme programes anyals que recullin aspectes formatius, econòmics i financers que permetin l'impuls i foment de les societats cooperatives i de l'economia social.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. Sotmetem la..., el grup proposant...

El Sr. MARTÍN: Sí, senyor President. Admetem la...

El Sr. PRESIDENT: Retiri la seva per donar lloc a tramitar aquesta.

El Sr. MARTÍN: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, se sotmet a votació l'esmena transaccional.

Vots a favor?

Ha quedat aprovada per unanimitat l'esmena transaccional.

A l'exposició de motius hi ha l'esmena 41, del Grup d'Iniciativa. La retira?

El Sr. NUALART: Retirada, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nualart. Per consegüent, passem ara a la votació de l'exposició de motius i del títol i títols de la Llei.

Vots a favor?

L'exposició de motius i el títol i títols de la Llei han quedat aprovats per unanimitat.

Ara els grups poden fer explicació de vot? Algun grup...? (Pausa.) Per l'Agrupació Parlamentària del CDS, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Molt honorable President, il·lustres diputades, il·lustres senyors diputats, ens trobem en un moment històric i social en el qual s'han de relativitzar fermament les accions derivades de l'intervencionisme estatal. En aquesta situació adquireixen una gran força les empreses d'economia social que són de propietat col·lectiva, però personalitzada.

Dins d'aquestes empreses, tenen una part o un paper clarament protagonista, al costat de les societats anònimes laborals, les cooperatives. Afirmem aquest protagonisme per dues raons: primer, perquè quantitativament són les més nombroses i també perquè qualitativament han sabut reunir en els principis cooperatius els principis bàsics que inspiren la filosofia de l'economia social.

Des de 1979, el nombre de cooperatives registrades a la Direcció General de Cooperació de Catalunya ha crescut fortament, en especial les cooperatives denominades «de treball associat», com a resposta a les reduccions del nivell d'ocupació de mitjans de l'any 70, que han servit i serveixen per crear i mantenir llocs de treball i que es consoliden com una solució ideal de la petita empresa.

Quan vàrem abordar l'estudi d'aquest Projecte de Llei, vàrem considerar que la novetat introduïda del soci adherit, com a persona física o jurídica que realitza una aportació econòmica a la cooperativa i que a canvi rep un interès, suposava introduir principis mercantils bàsics en el moviment cooperativista, en detriment dels principis d'economia social.

El fet que es pugui ser soci cooperativista per la mera aportació de capital, que per l'aportació de capital es rebi un benefici econòmic i que la responsabilitat es limiti a l'aportació econòmica són principis essencials de les societats mercantils, i conculquen frontalment criteris essencials del cooperativisme.

Entenem que el finançament de les cooperatives cal afavorir-lo per altres vies que no siguin la introducció del que són clarament socis capitalistes, sobretot tenint en compte que en el nostre ordenament jurídic comptem ja amb la figura de les societats anònimes laborals.

Si bé aquests plantejaments van ser els que ens varen portar a suprimir la figura de l'adherit en la nova regulació de les cooperatives a Catalunya, durant la tramitació d'aquesta Llei hem estimat que, tenint en compte que la problemàtica més important de les cooperatives és el finançament i tenint en compte les repercussions que l'augment de capital de les cooperatives tindrà en el mercat de treball, creant ocupació, hem considerat finalment que aquesta via per aconseguir el finançament, si bé no és la més ortodoxa des del punt de vista jurídic, se'ns mostra clarament útil.

Per finalitzar, fer palès que, a més a més dels objectius econòmics immediats, les cooperatives tenen un clar valor social, en ser els seus principis bàsics la democràcia, la participació i la solidaritat.

Moltes gràcies, honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per explicar el vot favorable d'Iniciativa per Catalunya al Projecte de Llei presentat en aquesta Cambra, que modifica la Llei 4/83, que regulava les cooperatives de Catalunya.

En primer lloc, remarcar que el nostre Grup ha vist positivament aquesta reforma de la Llei per tal d'adequar les cooperatives a les noves realitats socials i econòmiques, buscant-hi la competitivitat, però també la solidaritat; també el consens que ha existit en ponència i en comissió entre tots els grups que hem debatut aquest Projecte de Llei.

Aprofitant que la Generalitat té competències exclusives, el nostre Grup va entendre que es podia anar més enllà i es podia aconseguir, mitjançant els òrgans que creava aquesta Llei, per coordinar i impulsar tot el sector que s'anomena «l'economia social».

El punt 21 de l'article 9 de l'Estatut fa referència a les competències exclusives que té la Generalitat sobre cooperatives, pòsits i mutualismes no integrats a la Seguretat Social, tot respectant la legislació mercantil.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya entén que, si bé aquest precepte no incloïa els altres tipus de societats que actualment existeixen i tenen una incidència dins l'economia social, i que en el moment de la redacció de l'Estatut encara no tenien una presència en el món econòmic, per una certa analogia s'hi podrien incloure. Entenem que aquest punt 21, article 9, feia referència a totes aquelles societats que tenien incidència en l'economia social, i, per tant, que si en aquell moment hi haguessin sigut, per exemple, les societats anònimes laborals, també s'hi haguessin inclòs, segurament, en aquest punt 21.

És per això que el nostre Grup va esmenar la present Llei en el sentit d'incloure dins de la Llei de Cooperatives el concepte d'economia social i que en els òrgans coordinadors de les cooperatives pogués haver-hi una presència de la Federació de Societats Anònimes Laborals, a fi i efecte d'obtenir una coordinació entre totes les societats que tenen els mateixos objectius socials.

Creiem que el valor que ha tingut la presentació i debat d'aquest Projecte de Llei en aquest Parlament no ha estat només el de dur a terme la modificació de la Llei de Cooperatives, sinó també que en ponència i comissió –i avui aquí– s'ha debatut la problemàtica de l'economia social i de totes aquelles societats que hi incideixen, i que avui el Conseller de Treball, senyor Farreres, ens parli de la creació o de l'estudi per a la possible creació de l'institut de l'economia social, en el qual s'integraran cooperatives, mutualitats i societats anònimes laborals. Nosaltres ho celebrarem i ho veiem molt positiu.

El fet d'haver escoltat la seva intervenció en la presentació del Projecte de Llei de Reforma de Cooperatives, en la qual ha fet aquesta..., ens ha anunciat la creació d'aquest institut, és el que ha portat el Grup d'Iniciativa per Catalunya a retirar totes aquelles esmenes que tenien com a objectiu que el Consell Superior de Cooperació integrés totes les societats amb incidència a l'economia social, a fi i efecte que fes les funcions d'un possible institut de l'economia social. Celebrem, per tant, l'anunci de la creació de l'institut; hem de dir que ens hauria agradat

que, juntament amb la presentació de la Llei de Cooperatives i la de Mutualitats –que també acaba d'entrar en aquest Parlament–, s'hagués presentat el projecte de llei de creació de l'esmentat institut de l'economia social, si més no perquè ens hagués estalviat fer les esmenes, al Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Confiem, senyor Conseller, que l'entrada en aquest Parlament del projecte de llei de creació de l'institut no es faci esperar. Tenim l'esperança que sigui molt aviat, que si avui s'ha pogut consensuar quasi en la seva totalitat aquesta Llei, en tots els sectors de l'economia social creiem que també es farà possible que puguem arribar a un consens en la creació d'aquest institut.

Avui crec que s'ha fet una passa important en aprovar un marc legal que faci que les cooperatives puguin afrontar els reptes que comporta l'actual realitat econòmica, i que puguin equiparar-se, des del punt de vista legal, als diferents països de la Comunitat Econòmica Europea. Però això no és suficient. Si volem ésser respectuosos amb el paràgraf segon de l'article 129 de la Constitució, que diu que «els poders públics promouran eficaçment les diverses formes de participació en l'empresa i fomentaran mitjançant una legislació adequada les societats cooperatives, i també establiran els mitjans que facilitin l'accés dels treballadors a la propietat dels mitjans de producció», avui amb l'aprovació s'ha complert part d'aquest mandat. Ara falta que el Govern de la Generalitat tingui voluntat política perquè es desenvolupi l'economia social a Catalunya.

No voldria acabar aquesta explicació de vot sense esmentar l'esmena presentada pel nostre Grup i recomanada per la Ponència pel que fa que les federacions de societats anònimes laborals puguin formar part de les cooperatives de segon grau, i que entenem com un primer pas de col·laboració entre aquestes diverses societats.

Senyor Conseller, el nostre Grup creu que ha estat molt profitós el treball parlamentari que s'ha fet, no només en la Llei, sinó –com hem dit abans– pel que ha significat de debat sobre l'economia social. Esperem que, abans que no finalitzi el període de sessions, el Govern presenti en aquest Parlament la creació d'un institut de l'economia social i que en els propers pressupostos que ha d'aprovar aquest Parlament es vegi una voluntat política decidida per part del Govern d'impulsar l'economia social, que tanta tradició ha tingut a casa nostra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Pel Grup parlamentari Socialista i per a explicació de vot, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, honorable President. També el Grup Socialista dona explicació de vot perquè penso que calia fer-ho per alguns motius que voldria expressar. En primer lloc, per explicar al Ple que, si el tràmit que hem tingut ha sigut un tràmit força lleuger..., pensem que era una llei que tenia quasi bé setanta articles que modificava i, a més a més, dues disposicions transitòries i dues de finals, i que hi havia presentades més de cent seixanta esmenes, per tant, era una llei, doncs, que es podia esperar un debat més complicat del que hem tingut, tota vegada que el mateix Grup Socialista, sols, ja en teníem setanta-cinc, d'esmenes presentades. Però que no ha estat així perquè hi ha hagut un treball profund, un treball jo diria extensiu en el si de la ponència que es va instituir, com també a la

comissió. Des del nostre punt de vista, i pel que fa al nostre Grup, pensin que de les esmenes presentades nostres, setanta-cinc, com he dit, vint-i-set han estat acceptades, vint-i-cinc transaccionades, divuit que les hem retirades, i n'han quedat pràcticament cinc que han arribat a discutir-se i no s'ha arribat a un acord aquí al Ple.

Nosaltres estem especialment satisfets perquè aquesta reforma incorpora a la Llei de Cooperatives aspectes que nosaltres pensem que són positius per al foment del món cooperatiu; en concret, la incorporació de figures societàries que han d'ajudar a capitalitzar aquestes empreses, que és un dels aspectes que més dificultat tenen. Pensem que la figura de l'adherit és una bona introducció, com també ho és la introducció del títol participatiu, ha d'ajudar a aquesta capitalització, com també altres aspectes que considerem positius: són l'increment de facilitats a l'hora de constituir cooperatives de treball associat. Hem rebaixat de cinc a tres el mínim de socis per constituir aquest tipus de cooperativa: això pensem que també és bo, com ho és també el manteniment dels principis històrics que donen peu i fonamenten el moviment cooperatiu català, que en el primer article, l'article primer es mantenen, i pensem que això és bo, com a tradició i com a patrimoni, podríem dir, doctrinal i històric propi de Catalunya.

Altres aspectes, com són la millora d'aspectes administratius i legals, que donen millor seguretat tant a les institucions cooperatives com als mateixos socis, pensem que també això és positiu, com ho és també la introducció al Consell Superior de la Cooperació de la funció arbitral. Pensem que tot això són aspectes que cal valorar de forma molt positiva en aquesta Llei.

Certament, però, que tot no ha estat consens; en un Ple hem vist que hi havia algunes coses de les quals discrepàvem, especialment pel que fa a les cooperatives mixtes de consum, usuaris i treball associat, pel fet de no haver de diversificar la comptabilització de la seva activitat amb tercers no-socis, però això no pot entelar, senyores i senyors diputats, la voluntat i la realitat que majoritàriament ha sigut una llei pràcticament consensuada, que hem avançat moltíssim, i que jo tinc d'agrair la bona actuació i el treball dels diputats a la ponència per arribar a aquest ampli consens, que ha permès disposar d'una eina que estic segur ha d'ajudar, com deia abans, al foment del món cooperatiu.

Vull agrair també —no vull passar aquesta explicació—, agrair al Grup d'Iniciativa per Catalunya que hagi retirat aquelles esmenes que feien referència a la introducció dels organismes associatius i a les anònimes laborals en el si del Consell Superior de la Cooperació, a la Confederació. Pensem que els motius que vàrem argumentar en el si de la ponència i la comissió, que era que estàvem fent una llei de cooperatives i que, evidentment, totes aquestes institucions, de les quals compartim amb Iniciativa la voluntat de fomentar la seva expansió i el seu arrelament en el teixit, podríem dir, empresarial, cal considerar que com aquests empreses n'hi ha d'altres, de tipus també que es poden reclamar del moviment de l'economia social, com són el mutualisme, com eren les associacions amb activitat econòmica, etcètera, i que per tant tot plegat, juntament amb l'expressió del Conseller de Treball, que ha manifestat aquí que volia i pretenia properament portar aquí al Ple un projecte d'institució que fomenti, coordini i doni vida a aquestes institucions, i ens doni un marc de col·laboració entre elles i de col·laboració amb l'Ad-

ministració, això pensem que ens satisfà a tots plegats i pensem que és en aquest marc on trobarem aquesta possibilitat de coordinació i col·laboració.

Bé, i finalment voldria també tenir un record per a aquells cooperativistes insignes que ens han deixat al llarg d'aquests anys, entre la Llei de Cooperatives del 84 i enguany, com ha dit el senyor Conseller: Andreu Cortines, al qual hem conegut tots, i també voldria manifestar a l'Albert Pérez Baró, historiador, també, i gran col·laborador molt cooperatiu, que també ens ha traspassat durant aquest període de temps que va d'una Llei a l'altra Llei. Com també, finalment, voldria agrair el treball de col·laboració de tots els grups de la Cambra en aquesta Llei, especialment al senyor Jaume Nualart, del Grup d'Iniciativa, al senyor Perea, Antonio Perea, també, del Grup Popular, com la resta de companys de la ponència, i també d'una manera molt especial a en Domènec Sesnilo, l'illustre Diputat Domènec Sesnilo, d'Unió Democràtica de Catalunya, com també al Pere Parera, al diputat Pere Parera, del Grup de Convergència i Unió, ambdós integrats al Grup de Convergència i Unió, que la seva col·laboració, la seva amistat i la seva dedicació a aquesta Llei ha permès —penso jo— avançar en molts aspectes de la Llei. Com també d'una forma especial vull que consti al senyor Conseller de Treball, Ignasi Farreres, que ben segur, sense la seva voluntat de diàleg i la seva comprensió i la seva capacitat d'escoltar..., que a mi no és que m'hagués sorprès, però sí que vull reafirmar que qualsevol dels temes que es plantejaven, tot i d'entrada no compartir-ne possiblement la visió, feia un esforç important d'escoltar i veure els arguments per tal d'arribar a acords, si era possible, i en molts hi hem arribat, vull fer-ho constar també, perquè ha facilitat moltíssim que hàgim fet una reforma d'una llei que penso que serà positiva per al moviment cooperatiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, molt honorable President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre Diputat senyor Parera.

El Sr. PARERA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, un, en pujar a la tribuna d'oradors després d'haver treballat durant molt de temps per aquesta Llei, té la satisfacció, la plena satisfacció que s'ha estat treballant per una bona causa, la causa del moviment cooperatiu, i retrobem aquí una iniciativa que fa molts anys que va començar, i que va començar amb una ponència conjunta a l'inici del recuperat Parlament de Catalunya, Generalitat, els anys vuitanta, i que va culminar l'any 83 amb l'aprovació de la primera Llei de Cooperatives de Catalunya de la Generalitat restaurada.

Aleshores, també vull destacar l'esforç de tot el sector, de les persones que han anomenat —que algunes d'elles ja ens han deixat—, però també d'un conjunt de diputats que ara, doncs, no formen part de la Ponència —alguns d'ells, fins i tot, no estan en aquesta Cambra—: el senyor Alay, el senyor Codina, el senyor Padullés, el senyor Roig i el senyor Clua, que al llarg de més de dos anys i mig van estar treballant per poder portar també, d'una forma bastant consensuada possible, i també la col·laboració, en aquells moments, del Conseller, aleshores, de Treball, senyor Joan Rigol, va fer possible que aquesta Llei fos, a diferència de moltes altres que s'aproven en aquesta Cambra, aleshores, la Llei 4/1983 fos un exemple de treball de consens.

Això ho tornem a trobar avui. Cal destacar que aquesta Llei tenia, en la seva modificació, cent seixanta-cinc esmenes; només quaranta han arribat al Ple. Això vol dir que, en el conjunt de senyores i senyors diputats, al llarg d'aquests mesos no solament des de l'esforç del mateix sector, que cal destacar i agrair, sinó des del mateix Conseller de Treball, senyor Ignasi Farres, des de l'esforç que s'ha fet en el si de la Ponència, en el si de la Comissió, s'han rebaixat aquestes quaranta esmenes, que moltes d'elles han estat retirades en el curs d'aquest plenari i que altres, un conjunt de cinc, han estat transaccionades i aprovades.

I hem arribat, doncs, a aquesta modificació, a aquesta modernització, a aquesta actualització de la Llei, que el sector, estic plenament convençut..., en la cara de satisfacció de molts dels representants avui aquí presents del sector cooperatiu s'hi reflecteix. S'ha fet l'actualització i la modernització de la Llei de Cooperatives, una llei profundament arrelada en el nostre país i en la nostra societat, i que necessitava aquesta actualització, que necessitava aquesta modernització que el sector i que la competitivitat li demanaven, i això ha sigut possible. I crec que ara es pot dir, amb goig, que fins i tot hem avançat de l'any 83 ençà aquest conjunt de lleis que, en el cas de l'Andalusia el 85; en el cas de la valenciana, també l'any 85; la navarresa, el 89; la de l'Estat, el 87, doncs, portaven un conjunt de millores que nosaltres hem sabut, en alguns casos, recollir i, en altres, millorar, i que fan possible que tinguem una llei moderna, una llei que, marxant de l'intervencionisme en què moltes vegades cauen les lleis, fa possible l'adequació per a aquest conjunt de la societat cooperativa catalana.

I cal destacar tots i cada un dels aspectes que fan possible aquesta modernització. Podíem entrar a enumerar més d'aquests cinquanta articles que s'han modificat, però jo destacaria un conjunt d'ells: l'existència de la figura de l'adherit, la possibilitat que reclamava el sector del camp i el sector dels serveis del vot ponderat, i tot un conjunt de millores, marxant de l'intervencionisme, que fan possible una adequació de la Llei moderna i eficaç, que, per descomptat, anirà a la millora del sector. I tot això configura la satisfacció de tots nosaltres, de tota la gent que hi ha treballat i la seguretat que s'ha fet una feina ben feta.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera. Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'altre senyor Riera: el senyor Ignasi Riera. Té quinze minuts.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, fa quatre anys, el 23 de juny de 1987, la Mesa del Parlament va acceptar a tràmit la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals a Catalunya.

Al Ple de 13 de novembre de 1987, vaig tenir l'honor de presentar aquella iniciativa parlamentària del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya; tot i que la iniciativa va comptar amb els vots i amb el posicionament altament favorable dels grups d'Esquerra Republicana de Catalunya, del Grup Popular i del Partit dels Socialistes de Catalunya, va ser rebutjada pels vots del Grup de la majoria, de Convergència i Unió.

Al cap de quatre anys, el Grup d'Iniciativa per Catalunya torna a presentar un idèntic projecte de llei de creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals a Catalunya. L'objectiu d'aquesta proposta és evitar usos partidistes de la publicitat institucional de *totes* les institucions i vetllar per l'ús que es fa dels recursos públics destinats a la publicitat institucional.

En aquests quatre anys hem comprovat que hi ha un increment quantitatiu de publicitat institucional; que aquesta publicitat té una càrrega cada cop més partidista pel fet que tendeix a confondre el destinatari i a fer-li creure que les institucions són del partit que les governa i no de tots els ciutadans; en tercer lloc, comprovem que l'obsessió per la publicitat institucional s'eixampla i es multiplica a través de publicacions, butlletins, tanques publicitàries, falques radiofòniques, espais televisius i un llarg etcètera.

Malgrat la Llei que regula les publicitats institucionals en períodes electorals, assistim a un ús, que qualificaríem d'abús, de fons públics institucionals a favor d'una determinada opció política, en aquests períodes no estrictament electorals, però que en podríem dir pre-electorals, períodes que, d'altra banda, tendeixen a ser cada vegada de més durada, fins al punt que alguns diputats d'aquesta Cambra han pogut arribar a dir —jo crec que amb raó— que estem en una situació en què semblarà que un dia tot el país estigui permanentment en època de campanya electoral.

Per preparar aquesta intervenció he estat recollint, de fa uns quants mesos, un seguit de dossiers de premsa que m'han permès de comprovar que pràcticament tots els partits polítics amb representació en aquesta Cambra es queixen en algun moment del caràcter de la publicitat institucional —anava a dir «d'una altra institució». M'he permès formular una mena de principi, que gairebé sembla aristotèlic, que quedaria formulat així: cada força política tendeix a maliciar-se de les publicitats institucionals de les institucions en el govern de les quals no participa. És a dir, hi ha una sensació creixent... (*remor de veus*), «i fa bé», diu l'honorable Joan Rigol —i estic d'acord amb ell. Doncs, aquesta sensació que hi ha, per tant, una malifiança sistemàtica de les publicitats institucionals ens fa pensar que allò per al que es fan les publicitats institucionals, que és justament per informar el ciutadà sobre l'ús que es fa del diner públic i, per tant, l'ús que es fa dels cabals públics —que això vol dir «governar», administrar aquests recursos públics a favor de la majoria dels ciutadans— són entesos massa sovint com a mecanismes distorsionadors d'aquest bé públic al qual tots nosaltres volem servir, i crec que honestament tractem de servir.

És per això que nosaltres proposem una vegada més la creació d'un consell assessor plural de caràcter professional que assessori les institucions en aquests missatges, en garanteixi l'interès social, la seva intel·ligibilitat, tema que, quan fa quatre anys vam presentar aquest Projecte, el Diputat senyor Codina —de qui escolto les *ipsissima verba* i les rellegeixo sempre amb mol-

ta atenció— va dir que no acabava d'entendre què volia dir «la intel·ligibilitat». Jo li hauria posat en aquell moment, si hi hagués hagut torn de resposta, un seguit de preguntes sobre les vitamines i sobre altres coses, i sobre les xifres més o menys estranyes, pitagòriques, que formaven part d'un seguit de publicitats institucionals i que no acabaves de saber mai a què es referien ni a què venien fins al cap de molt temps, i que, en tot cas, havies de saber, per la signatura, a quina Conselleria corresponien, en el cas de les de la Generalitat, i a quin departament, en el cas dels grans ajuntaments o en el cas de les diputacions, per exemple.

La presentació d'aquest Projecte de Llei s'inscriu en una campanya a favor del rigor polític i dels drets dels ciutadans a estar ben informats. Creiem, i això que diré ara pot semblar oportunista i no ho és —ho havia, en tot cas, redactat molt abans de saber els resultats de les darreres eleccions municipals—, creiem que és una llei pensada també en contra de l'abstenció política i per evitar el descrèdit creixent de les nostres institucions. No podem, en aquests moments, malversar recursos públics per mecanismes o per missatges que apareixen com a missatges tendenciosos quan, en tot cas, hi ha un gran missatge, que és el d'explicar per què fem política, de què serveix la política, per què serveix l'aplicació de la Constitució i de l'Estatut, per què serveix el joc democràtic de partits polítics, i quina és la funció de cada una de les institucions, quins són els seus programes, en algun cas, programes d'interès social immediat; en algun cas, programes d'orientació cívica d'una importància extraordinària; en algun cas, programes d'informació per evitar perills per a la ciutadania, per exemple, perills amb tot tipus de plagues que poden produir-se en una societat contemporània. Creiem que, justament, tot això ajudaria a fer que la publicitat institucional fos també una publicitat contra l'abstenció política.

En aquest Consell Assessor que plantegem, i que crec que està explicat en la seva exposició de motius, diem que la finalitat d'aquesta Llei..., tracta d'establir uns principis mínims per garantir la pluralitat política, social, ideològica, i, d'altra banda, establir els mecanismes tècnics, de caràcter institucional també, a l'abast de totes les institucions polítiques catalanes, per tal que els seus missatges assoleixin uns nivells prou intel·ligibles per als ciutadans i que garanteixin els seus drets constitucionals i estatutaris d'una forma eficaç.

Temes en què està plantejat aquest Consell..., són ja coneguts de molts dels senyors i de les senyores diputades d'aquesta Cambra: és un consell format per quinze membres; quinze membres garantits o amb garanties, diguéssim, d'independència, d'una banda, tant pel que són, pel que signifiquen, com pels mecanismes d'elecció d'aquests quinze membres. Aquests quinze membres tenen una feina important de regular, mitjançant l'assessorament, les publicitats institucionals —i aquí també vull dir que es va dir que la paraula «regular» era contradictòria amb el que es deia; en tot cas el *Diccionari* de l'Institut d'Estudis Catalans admet dues accepcions per a «regular», i voldria dir al diputat que em va contestar aquella vegada que, si fa quatre anys pecar contra l'Institut d'Estudis Catalans podia ser un pecat teològic, en aquest cas és un pecat gairebé civil, o sigui que amb compte! Vull dir, si l'Institut d'Estudis Catalans admet una doble possibilitat del verb «regular», doncs, es tracta, justament, de regular aquest Consell, de regular aquesta publicitat institucional, a través d'aquest Consell Assessor.

Jo voldria insistir en un punt; el Projecte de Llei l'hauríem pogut modificar amb les esmenes que, justament, el posicionament dels altres grups ja ens van suggerir —i la meua pròpia intervenció fa quatre anys va suggerir també que es podien fer. L'hem deixat com a text idèntic, perquè ja el reconeixíem imperfecte i, per tant, perfectible; continuem considerant que és un text perfectible. Penso que fa ben pocs moments, l'altre diputat senyor Riera explicava fins a quin punt el treball de Ponència i de Comissió permet reconvertir textos imperfectes en textos molt més perfeccionats. No és només un treball de cirurgia estètica el que s'està fent a través de les comissions i de les ponències, sinó un treball important, moltes vegades de reconversió de textos.

I és en aquest sentit que tampoc hem volgut incorporar alguna suggerència amb la qual estàvem nosaltres totalment d'acord, com era la del diputat del Grup Socialista, senyor Santiburio, quan plantejava alguna cosa que, a través d'esmenes, acceptaríem com a important en aquest text que ara estem presentant.

Deia, fa quatre anys, el senyor Santiburio: «Ara bé, nosaltres volem anar més enllà i si els grups polítics, els grups parlamentaris i, sobretot, el Grup de la majoria hi estan disposats, nosaltres estem disposats a anar més enllà de la Proposició de Llei de Creació del Consell Assessor i a establir tres tipus de limitacions a la publicitat institucional; una limitació de la despesa i, per tant, si el Govern» —es referia, evidentment, a la despesa, en aquest cas, de la Generalitat a través de la Llei de Pressupostos—, «tal com diu que solament gasta un 0,06% en publicitat, posem això en una llei i diguem que no es podrà gastar més del 0,06% de la despesa global en publicitat. Si vostès gasten això ara» —deia adreçant-se, suposo, al Grup de la majoria, no a nosaltres— «i diuen que és poquet, doncs, ho posem en una llei: limitació de la despesa, limitació en el seu contingut; és a dir, la publicitat institucional ha de servir per fer política preventiva, ha de servir per promocionar serveis públics, però per al que no pot servir és per fer campanyes subliminals polítiques i, per tant, establir limitacions en el contingut per part de la publicitat institucional. I tercer» —continuava el senyor Santiburio— «crec que és absolutament imprescindible també imposar limitacions en el temps i establir una reducció de les publicitats institucionals en els períodes pre-electoral, en els períodes electorals i, per tant, que les publicitats institucionals es limitin més fortament en aquests períodes que fora d'aquests.»

Acabo, senyor President, es tracta d'una proposició de llei per regular les publicitats institucionals —hi insisteixo— de totes les institucions. Que ningú es cregui que hem estat pensant només en el cas de la Generalitat de Catalunya; hem estat pensant en totes aquestes institucions que tenen presència activa a Catalunya i que esmercen molts diners —ho repeteixo: diner públic— en publicitats institucionals.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Hi ha possibilitat d'un torn en contra? (*Pausa.*) No ha sol·licitat ningú el torn en contra; es pot passar a la fixació de posicions dels grups. El CDS? (*Pausa.*) Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, l'Agrupació parlamentària del Centre Democrà-

tic i Social donarà el seu vot favorable a la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya, per un doble ordre de raons.

D'antuvi, perquè ens sembla saludable que la iniciativa legislativa no quedi limitada als projectes de llei que ens presenta el Govern; en realitat, conforma la pràctica totalitat de les tramitacions d'aquest Parlament, donada la rigorositat amb què el Govern de Convergència i Unió utilitza el Reglament de la Cambra. D'altra banda, i com sempre fem quan es presenten iniciatives d'aquest tipus, sense entrar minuciosament en el contingut de la Proposició de Llei, sí que volem manifestar que estem plenament d'acord que la difusió de publicitat institucional es trobi regulada en una norma que –tal com recull l'article segon de la Proposició d'Iniciativa per Catalunya– garanteixi el respecte a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia, la veracitat i l'objectivitat, la igualtat, la llibertat d'expressió, la promoció de la nostra llengua i cultura, el respecte als infants i joves i el pluralisme democràtic.

Ens fa força falta, en opinió dels centristes, la regulació de la publicitat institucional, per tal d'evitar –o, almenys, per tal de tenir un estri que intenti evitar-ho– campanyes institucionals, com la que o com les que s'acaben de produir en ocasió de les passades eleccions municipals, on s'ha produït el que considerem la més vergonyosa campanya de publicitat institucional duta a terme pel Govern de Convergència i Unió, i després secundada per altres forces polítiques en altres institucions –dic «la més vergonyosa campanya de publicitat institucional que s'ha produït» en el nostre jove context democràtic. Campanya que ha estat, d'altra banda, a bastament denunciada per nosaltres i per altres forces polítiques al llarg de tota la campanya.

La creació d'un òrgan de les característiques del que se'ns planteja, en el qual participin representants del Parlament de Catalunya, del Consell Executiu i de les entitats locals amb funcions consultives..., creiem que, fins i tot, podrien ser ampliades en les que preveu la Proposició de Llei, de la seva tramitació, permetrà establir uns mínims mecanismes de control sobre les actuacions partidistes en campanyes de publicitat institucional; i això, senyores diputades, senyors diputats, creiem que és bo per al sistema democràtic.

Per això –hi insistim– donarem el nostre vot favorable a la presa en consideració.

Gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el Diputat l'illustre senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Senyors diputats i senyores diputades, breument per remarcar, en nom de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, com d'alguna manera ja s'ha anticipat pels oradors que m'han precedit, com en aquesta darrera i recent campanya electoral hem assistit novament a una eclosió de campanyes institucionals empeses tant per un ventall divers de municipis grans i mitjans, com pel Govern de la Generalitat.

Es podrà dir el que es vulgui, però aquesta pirotecnia –pirotècnia, des del nostre punt de vista, costosa i abusiva– no és creïble que pugui ser justificada com a simple i pura coincidència. Efectivament, les administracions han de recórrer, de forma

legítima, a l'exercici de funcions informatives i divulgatives i això tenen dret a fer-ho a través dels canals i recursos que caracteritzen el món modern de la comunicació. Ara bé, de la constatació –entenem que objectiva– que es perpetren sovint abusos en nom d'objectius teòricament inobjectables, nosaltres també, com el Grup d'Iniciativa per Catalunya, hem arribat a la conclusió que és bo, que cal establir una fórmula reguladora proporcional i democràtica.

En conseqüència, valorem, com ho van fer anteriorment i com recordava l'illustre senyor Riera, en conseqüència, valorem globalment de forma molt positiva la Proposició de Llei que es presenta com una de les possibilitats objectives d'establir aquesta regulació, no l'única però sí una i, a més a més, una important.

En la teoria de l'aprenentatge hi ha dos, dos, experiments clàssics molt coneguts, molt productius i molt valuosos: el famós experiment del gos de Pavlov, el gos que acaba salivant amb el simple so de la campana, i l'experiment del ratolí d'Skinner, que acaba aprenent a prémer una palanca per obtenir una boleta d'aliment. No ens sembla, des d'Esquerra Republicana, no ens sembla ètic convertir, en part, el món de la decisió política dels ciutadans en una caixa d'Skinner, definida per una bateria d'estímul viciats, principalment en base a l'ús i a l'abús dels *mass media* públics i de les campanyes institucionals.

Probablement, aquesta és, tanmateix, una temptació forta, molt forta per a molts governs de diferents tipus i de diferents nivells; en el nostre cas, però, en aquest cas, però, entenem que la confusió creixent –com deia el senyor Riera– entre l'àmbit de les institucions i l'àmbit –perdó– dels partits que hi governen està arribant a límits difícilment tolerables.

Per tots aquests motius i per d'altres que podrien afegir-se, anunciem, doncs, el nostre vot favorable a la Proposició de Llei que se'ns presenta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Popular, per fixar posició, té la paraula el diputat l'illustre senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Riera, el Grup parlamentari Popular entén i comparteix el sentit d'aquesta Proposició de Llei i comparteix les inquietuds que originen aquesta Proposició de Llei. Tenim ja una llarga experiència acumulada quant a la utilització abusiva de la propaganda institucional per part dels partits polítics en el poder. I, particularment, en èpoques electorals, aquesta utilització abusiva i esbiaixada es fa intensa. I això dóna lloc al rebuig i al recel dels partits polítics que no estan en el poder i, fins i tot, de gran part de l'opinió pública. I això passa a Catalunya i passa en el conjunt d'Espanya. El recel, el rebuig i la inquietud són funcions de la referència, perquè hi ha partits polítics que estan en el poder a l'Estat i no ho estan a Catalunya, que senten aquest recel i aquest rebuig a Catalunya, i a la inversa; hi ha partits que sí que tenen el poder a l'Estat i no a Catalunya, que tenen sentiments en el sentit contrari. I els partits que no estan en el poder ni a Catalunya ni a l'Estat senten aquesta inquietud de manera permanent.

Per tant, la seva Proposició de Llei respon a una situació de fet que ningú no podria negar. Si un pensa que, per exemple, en el cas del pressupost de l'Estat es dediquen a publicacions oficials més diners que a atenció a minusvàlids, un s'adona que,

realment, la problemàtica de la propaganda institucional no és pas una qüestió trivial ni que es pugui ignorar.

Dit tot això, i refermant que compartim les seves inquietuds en aquest terreny, també li hem de dir que, examinada curosament aquesta Proposició de Llei, creiem que no és un instrument eficaç al servei d'arreglar aquest problema. En primer lloc, l'article 4, des del nostre punt de vista, la fa bastant inoperant, perquè, és clar, si els dictàmens no són vinculants, difícilment pot ser un instrument d'actuació eficaç contra allò que es vol corregir.

També hem de dir que hem trobat a la Proposició de Llei algunes incorreccions de tipus tècnic als articles 8 i 10, però, en qualsevol cas, ara no és el moment d'entrar en aquests detalls, sinó que el moment seria, eventualment, el debat del text si entrés a la Cambra.

El problema, des del nostre punt de vista, senyor Riera, és un problema de fons; és a dir: en aquest país es nomenen i es designen els consells d'administració dels ens públics de ràdio i televisió d'una certa manera; es designen els directors de la ràdio i la televisió pública, també d'una certa manera, en aquest país, fins i tot, està una mica en entredit la independència del poder judicial, per la manera com són escollits i designats els membres del Consell General del Poder Judicial. Per tant, estem en un país on el sistema dificulta en gran manera i és restrictiu respecte a l'objectivitat, el control i la transparència de tot allò que és la propaganda institucional en el sentit més genèric. I, a més a més, els sectors de la societat més vulnerables i amb menys capacitat d'anàlisi són les víctimes preferents d'aquest tipus de sistema.

Per tant, nosaltres, senyor Riera, creiem que una proposició de llei com aquesta, que qualificariem de voluntarista, d'ingènua, fins i tot, quasi, jo diria que és una mica seràfica en les seves intencions, nosaltres no la veiem com un instrument realment eficaç per combatre el problema que denuncia amb tota la raó.

El que sí que veiem és que aquesta Llei podria servir, aquesta Proposició de Llei, en cas de tirar endavant, podria servir per crear una mena de coartada a l'exercici de la propaganda institucional en sentit partidista, que es continuaria produint malgrat l'existència d'aquesta norma i, a més a més, hauríem introduït quinze persones més, amb un sou públic, despeses, una infraestructura, en una administració pública ja prou recarregada i amb una despesa pública prou inflada.

Per tant, senyor Riera, la posició del Grup Popular davant d'aquesta Proposició de Llei és compartir i subscriure les inquietuds que la motiven, manifestar també que creiem sincerament que no seria un instrument eficaç al servei de corregir aquests abusos de la propaganda institucional, que introduiria despeses que al final serien bastant inútils, i que en certa forma —i això ens preocupa particularment— serviria una mica de coartada o de cobertura a aquest tipus de pràctiques indesitjables.

Per tant, nosaltres no donarem suport a aquesta Proposició, a aquesta presa en consideració. També he de dir-li que vostè sap, senyor Riera, que el Grup Popular a vostè poques coses li pot negar, però en qualsevol cas, i des del punt de vista polític, tampoc podem donar tot allò que vostè ens demana. I, per tant, la nostra posició final serà la d'una abstenció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula en fixació de posició el Diputat il·lustre senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Sí. Prenc la paraula en nom del Grup Socialista per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició de Llei presentada per Iniciativa per Catalunya. I ho faig, fins i tot, deixant de banda el contingut estricte d'aquesta Proposició de Llei a la qual, si és admesa a tràmit, el nostre Grup presentarà nombroses esmenes i, molt probablement, fins i tot un text alternatiu. Coincidim, però, més enllà del contingut, en allò que és el més important; és a dir, la necessitat de regular la publicitat institucional.

Si teníem algun dubte que això s'havia de fer, la recent campanya electoral, amb el consegüent abús que el Govern de la Generalitat ha fet de la propaganda institucional, ens han reafirmat en la nostra convicció. Ho manifestà —ho recordaran les senyores i senyors diputats i diputades—, ho manifestà Raimon Obiols, el primer Secretari del Partit, en plena campanya electoral, quan va denunciar, amb els papers a la mà, molts d'aquests abusos de propaganda institucional.

Quedi ben clar que nosaltres no pretenem que hom suprimeixi la informació institucional, sinó que allò que pretenem és que es reparteixi d'una manera més racional al llarg de l'any i, sobretot, que no es concentri en períodes electorals.

No pretenem, per tant, en donar suport a aquesta Proposició de Llei, disminuir la quantitat dels recursos públics esmerçats en informació en els mitjans de comunicació, sinó que allò que volem evitar és que se'n faci un ús partidista. La informació/publicitat institucional ha d'estar al servei dels ciutadans —ho han dit altres diputats que m'han precedit— i de la institució, i no, mai, al servei d'aquell grup polític que la governa.

Creiem que d'aquesta manera s'evitarien abusos com els que s'han comès recentment. Així doncs, amb la satisfacció de poder donar suport a una iniciativa parlamentària d'un grup progressista d'aquesta Cambra, el Grup Socialista votarà favorablement la presa en consideració de la Proposició de Llei d'Iniciativa per Catalunya amb el desig que prosperi i que, per tant, en els tràmits posteriors els socialistes puguem presentar un text alternatiu que desenvolupi, potser d'una manera diferent, però amb un esperit coincident, la iniciativa que avui debatem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequés. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Escudé. (*Remor de veus.*) Convergència i Unió!

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Per mi no seria pas cap menysteniment —ans al contrari— poder parlar també en nom d'Iniciativa per Catalunya. En aquesta ocasió no serà possible perquè el nostre posicionament s'aparta bastant de la posició —ideològica, si més no— del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Crec que és de justícia, senyores i senyors diputats, que inicialment, de bell antuvi, agraeixi al senyor Ignasi Riera les bones paraules i recordança que ha fet del meu company senyor Codina, que no pot ho fer ell perquè no surt a fer el posicionament del Grup.

Aquesta Proposició de Llei, com saben la majoria de les senyores i senyors diputats, és exactament això: una proposició de llei, i també saben tots vostès —o també la majoria de vostès— que el tràmit de presa en consideració es tracta de l'alternativa, o el tràmit paral·lel a l'esmena a la totalitat, que per això no hi caben textos alternatius. Hem de prendre en consideració o no prendre en consideració i, en tot cas, després presentar esmenes

puntuals. Dic això, senyores i senyors diputats, perquè nosaltres hem examinat, amb l'atenció que evidentment es mereix, la proposta d'Iniciativa per Catalunya, i entenem que la major part del text té una qualitat de redactat i d'estructura molt important. El funcionament previst, la regulació del funcionament d'aquest Consell Assessor de les comunicacions institucionals difícilment nosaltres creiem que fórem capaços de millorar-lo.

Per tant, evidentment, en el cas de tirar endavant aquesta iniciativa, nosaltres presentaríem molt poques esmenes; però, insisteixo, el que ara hem de discutir és la presa en consideració. I en una esmena a la totalitat que és la presa en consideració, òbviament, el que hem d'examinar són els principis bàsics, els mòbils que configuren la iniciativa parlamentària.

En aquest cas crec que podem ser perfectament objectius, o ningú podrà dir que no siguem objectius si ens remetem, precisament, a l'exposició de motius, perquè l'exposició de motius d'aquesta Proposició de Llei, si bé és molt breu, és molt esclaridora del que es pretén, perquè assenjala amb tota claredat, amb tota transparència, quines són les finalitats de la proposada creació d'aquest únic i central òrgan de control de la informació i de la comunicació pública a Catalunya.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya, en l'exposició de motius –vostès l'han llegida– diu que hi ha dues finalitats. Primera finalitat, establir uns principis mínims per garantir la pluralitat i una segona finalitat, que és establir uns mecanismes tècnics. Examinem, doncs, aquests dos grans principis. Principis mínims per garantir la pluralitat. Això és conté –em sembla– en l'article 2. En l'article 2 especifica tota una sèrie de principis als quals s'ha de sotmetre la informació i la comunicació pública, i que aquesta comissió, aquest Consell Assessor ha de vetllar perquè es compleixin. Si vostès el repassen, veuran que són els grans principis lògics d'una societat plural i democràtica i constitucional com és la nostra, i per això fa referència a la Constitució, a l'Estatut, a la promoció de la llengua, a la llibertat d'expressió, etcètera. Tot això, evidentment, aquesta Cambra, com a demòcrates que som tots, totalment d'acord.

Ara, aquests principis són molt amplis i genèrics, i necessiten una aplicació i una interpretació. I aleshores, la nostra perplexitat, si més no, davant d'aquest fet, és veure quina és la composició d'aquest Consell, i aquesta composició apareix a l'article cinquè, i aleshores examinem per un moment quines són les persones clarividents que han de judicar si aquests grans principis genèrics, globals i indeterminats de forma exacta en moltes situacions, són les més apropiades. Aquestes quinze persones que el senyor Ignasi Riera ens parlava, diu que han de ser escollides, l'article cinquè, apartat primer, entre «sociòlegs, psicòlegs, periodistes, juristes», –sortosament, si es tracta de textos legals– «i especialistes de la comunicació i de la imatge». Jo no voldria, evidentment, menystenir les característiques de cap activitat professional de casa nostra ni d'enlloc, però jo crec que fàcilment tots nosaltres podríem trobar altres persones, altres persones –no persones físiques concretes, sinó altres concepcions professionals–, més aptes, més preparades per examinar aquests principis.

En tot cas, jo voldria dir que, algun d'aquests principis, no sé acabar de veure com encaixaria dintre d'una campanya, dintre d'una activitat d'informació i comunicació.

Per exemple: a l'apartat c), un dels principis que ha de mantenir, que ha de respectar i que s'hi ha de conformar tota cam-

panya d'informació i comunicació, diu: «és el respecte a la llibertat d'expressió». Jo m'interrogo a mi mateix: en aquests moments, davant dels estralls del consum de tabac, el Govern de la Generalitat ha endegat una campanya contra l'ús d'aquesta substància –que genera addicció–, i precisament aquests dies una persona prou popular, el senyor Johan Cruyff, doncs, explica les malifetes d'aquesta substància. Aleshores, jo em pregunto: és que després d'aquest *spot* publicitari la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de passar un altre *spot* –per llibertat d'expressió–, que surti un representant d'una associació de fumadors empedreïts de pipa que expliqui que no n'hi ha per tant, que potser un havà després de dinar, doncs, és una cosa higiènica i relaxant?

Un altre cas: l'apartat g), el «pluralisme democràtic». Com podem fer una campanya, en alguns casos si més no, de pluralisme democràtic? És que jo m'interrogo a mi mateix: a l'Ajuntament del meu poble, que l'equip de govern està endegant, o crec que pot endegar aviat, una campanya de promoció de la vacunació antiràbica dels gossos, no sé veure que a continuació del ban del senyor alcalde els grups de l'oposició tinguessin un espai per explicar el seu posicionament polític davant d'això.

Però, bé, em sembla, en definitiva, que per aquest primer apartat, per aquest caràcter genèric i pel caràcter de les persones, és realment insuficient aquest organisme; més quan –i això crec que ja no cal dir-ho– a tots els organismes públics de Catalunya que estan compostos democràticament com a mínim hi ha unes forces polítiques que estan a l'oposició dintre dels òrgans corresponents. I aleshores, considerar que aquestes persones –cosa que no succeeix, afortunadament: el pluralisme real, polític, de casa nostra–, que aquestes persones no faran ús de la seva capacitat de crítica, de millora, de propostes, a les campanyes, a les actuacions informatives de l'òrgan de govern, i que en canvi ho farà un comitè, diguem-ne, de savis en unes matèries concretes, ens sembla no ingenu, com deia el senyor Vidal-Quadras, però bastant..., per aquest camí crec que podríem qualificar-ho.

Per altra banda ens explicava el senyor Riera, doncs, que hi ha un altre gran capítol de finalitat, que és aquesta millora tècnica. I precisament –i crec que ell ho ha dit, no recordo les paraules exactes, però les que diu l'exposició de motius sí que les diu– diu: «per tal que els seus missatges assoleixin uns nivells prou intel·ligibles per als ciutadans». Vol dir que hi ha una prevenció que les campanyes informatives dels òrgans institucionals públics de Catalunya no saben fer informació i comunicació; no són prou intel·ligibles i aleshores és necessari passar pel control d'aquest únic organisme que ja explicarà als òrgans d'aquestes institucions quina és la forma d'informar el públic.

Davant d'això, jo voldria llegir-los a vostès una petita estadística que apareix en un llibret, que s'ha distribuït no fa gaire i que a tots nosaltres se'ns ha lliurat, fruit dels treballs de la Direcció General d'Administració Local de la Generalitat de Catalunya, que porta per títol «Inventari d'ens locals, dels seus ens dependents i altres ens públics associatius». Aleshores, vostès veuran que òrgans locals, comptant els municipis, les comarques, les diputacions, les entitats locals menors, les entitats metropolitanes, les mancomunitats i els consorcis, hi ha a Catalunya 1.156 organismes, més 469 organismes autònoms administratius d'aquestes entitats locals, 12 organismes autò-

noms comercials i 112 de mercantils. Si a això afegim la Generalitat de Catalunya i els organismes paral·lels a aquests que he citat, arribaríem a la conclusió —jo he fet la suma— que hi ha 1.798 organismes a casa nostra que estarien sotmesos a aquesta tutela d'aquest únic organisme de control. Com poden veure, amb quinze persones és totalment inviable, i, a això, també s'hi referia el senyor Vidal-Quadras quan parlava del cost. Però és que jo voldria dir alguna cosa més: si vostès repassen l'article 12 veuran que aquestes quinze persones poden reclamar l'assistència i assessorament que necessitin; vol dir que aquestes quinze persones poden ser assessorades per unes persones inconcretes, i ja no parlo sols del cost, que també m'hi associo, a aquesta proposta; vol dir que en definitiva faríem uns assessors dels assessors que han d'assessorar els organismes que, en molts casos, com és obvi, tenen confiat a empreses especialitzades de comunicació i informació l'endegament de campanyes de publicitat o d'informació al públic.

Per acabar, tenim el tema del cost, que és un tema menor, dialècticament i ideològicament parlant, però que té la seva importància, perquè curiosament, encara que s'intenti controlar tots els organismes públics de Catalunya, el cost —l'article 12, al final, i disposició addicional primera—, preveu que es reverteixi només sobre el pressupost de la Generalitat. Això no ho entenem prou correcte.

En definitiva, nosaltres veiem aquest organisme com una balerna burocràtica, que intenta, en certa manera, restablir alguns mecanismes de censura prèvia; tot consistirà..., vegin vostès l'article corresponent, l'article 11, en el qual tot organisme públic que vulgui fer alguna informació o comunicació hauria de passar a aquest comitè tècnic i aleshores, si passats deu dies hàbils no té objeccions —no consells, criteris de millora, recomanacions, no, objeccions—, aleshores pot tirar endavant.

Jo crec, senyores i senyors diputats, que ens equivocaríem tots nosaltres si donéssim suport a aquesta proposta, una proposta de control, d'intromissió amb uns òrgans de plena representació, de plena transparència democràtica en un moment, en una època que, si més no a Europa, queda palès que aquests intents de mediatitzar de forma centralitzada les activitats no són coses adequades, però que en definitiva jo crec que de seguir per aquest camí que ens convida el senyor Riera —que el nostre Grup, òbviament, no seguirà— toparíem molt aviat amb aquell ministeri de la veritat que George Orwell va pronosticar fa uns anys.

Per nosaltres no serà així i, per tant, comprendran, senyores i senyors diputats, que en funció del que els he explicat el nostre Grup no prendrà en consideració aquesta Proposta de Llei, aquesta Proposició de Llei que ens acaba de formular el senyor Riera, en nom d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Es passa a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades, senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de Llei ha quedat rebutjada per 33 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions.

Elecció d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és l'elecció d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

El senyor Carles Vilarrubí i Carrió ha presentat renúncia al càrrec. Per a l'elecció del seu substitut, cal majoria de dos terços, d'acord amb l'article 4 de la Llei de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, aquesta votació serà secreta mitjançant paperetes. Ara un senyor Secretari procedirà a nomenar els il·lustres diputats i il·lustres senyores diputades perquè dipositin llur vot a l'urna.

(La I. Sra. Secretària Tercera i la I. Sra. Secretària Quarta criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Procedim al recompte de vots.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat ha estat el següent: el senyor Jacint Mateu, 104 vots, 6 de nuls i 1 en blanc.

Com que ha obtingut la majoria necessària, el senyor Jacint Mateu queda elegit membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts de dues i set minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre la política general per a la infància, que formularà la Diputada il·lustre senyora Pilar Ferran, del Grup Socialista. Té deu minuts per exposar la interpellació.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general per a la infància

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller de Benestar Social, la interpellació sobre la política general de la infància és per dir-li, senyor Conseller, expressar-li la nostra preocupació perquè la Direcció General d'Infància no funciona, i començo pel final: aquí vull arribar a parar. No funciona i li explicaré algunes de les raons, dels motius, dels exemples per arribar a aquesta conclusió nostra.

Unes serien unes raons òbvies: és a dir, una direcció general que, en dos anys, ha tingut quatre directors generals, a una mitjana de mig director general cada sis mesos, un director..., diguem-ne, mig any per cada director general, és impossible que funcioni. Si a una orquestra li canviem el seu director cada mig

any, segurament desafinarà; aquesta Direcció General està desafinada, senyor Conseller.

Fa un any vam presentar una interpellació amb aquest mateix tema, expressant la preocupació per uns canvis que hi havien hagut, i vostè va dir que era molt lliure de fer el canvi, cosa que li reconeixem: que és competència de la direcció política d'una conselleria canviar el director general, però des d'aleshores no ha anat ni millor..., en tot cas, molt pitjor, malauradament. I li faré un breu repàs, doncs, de les diferents àrees d'aquesta Direcció General.

Una de les competències que té és l'aspecte, és la secció destinada al tema «centres». En els centres hem de dir-li que encara no hi ha un projecte educatiu: els tècnics que treballen en aquestes àrees, que treballen en centres, es queixen que no tenen un programa educatiu; les preguntes subsegüents són: qualsevol centre concertat és vàlid? És bo o no castigar els nens? Què fa la Direcció General amb els nens? Què pretenem fer? Com tenen de tractar els nens en els centres que concerten? No es diu, no es diu enlloc, però tampoc els diuen quan es fa un conveni amb un centre: no figura. Tinc un exemple d'un conveni fet amb un centre on enlloc es diu què se'ls demana des dels aspectes pedagògics.

Molts d'aquests centres concertats, en molts d'ells, hi ha personal sense titulació. Molts d'ells són també d'organitzacions religioses, que l'única cosa que se'ls demana és que tinguin bones intencions i sentit comú, però cap titulació. I amb això, doncs, una recomanació que fem és paral·lelament, com ho ha fet la Conselleria de Sanitat; i això li ho pot preguntar al Conseller de Sanitat, com s'ho ha fet per tipificar, doncs, com fer un concert amb un centre: un centre sanitari per ser concertat amb la Generalitat necessita un tipus d'especialistes, una *ratio* per malalt, uns tipus de medicaments, uns sí i uns altres no... Això mateix facin-ho amb els centres de serveis socials: quin tipus d'especialista han de tenir, perquè si no tenen personal especialitzat no estan en capacitat de ser un centre concertat. I, si no, ens fem la pregunta: amb quins indicadors valoren vostès si un centre va bé o no va bé, si d'entrada no sabem què hem de valorar després? No es fan auditories i no se sap —almenys enlloc figura, com en parlaré més endavant—, el nombre de nens que hi ha en realitat en aquest centre; sí que figura el nombre de places, però no està clar que figuri el nombre de nens, i, per tant, la pregunta és: potser estem pagant per uns nens que no estan ocupant aquestes places.

Això amb relació a centres. Amb relació a la segona àrea de competència que seria la prevenció, i parlaré dels EAIA, els equips d'atenció a la infància i a l'adolescència..., vagi per davant la nostra..., que varem aplaudir la creació d'aquests equips i, per tant, la nostra conformitat amb aquest model dels EAIA, creació de l'anterior conselleria i que l'actual Conseller recull i considera com un programa bo. En aquest cas hi havia un programa clar a desenvolupar: havien de fer l'elaboració de diagnòstics, fer les propostes d'internament i unificar línies d'actuació entre municipis i direcció general. Correcte. I aquest mateix programa, doncs, tenia unes fases, unes fases d'execució, i deia: a curt termini s'han de fer unes coses, a mig termini en farem aquestes altres. A curt termini —això va ser..., van ser creats l'any 86, és a dir, fa quasi cinc anys—, i a curt termini es deia: han de cobrir l'extensió total del territori de Catalunya; és a dir, amb quatre anys hem d'arribar a dinou àrees territorials.

Reconeixem que hi ha hagut un increment, però no hi ha una cobertura en el territori de Catalunya: hi ha zones de Girona, de Tarragona, de Lleida que les persones d'aquests equips se l'han de passar viatjant i no pas fent el treball tècnic que han de fer.

Un segon punt que havien de fer a curt termini era garantir l'atenció de tots els casos de major prioritat, és a dir, la urgència social. Els EAIA actuen bé —uns van millor que els altres, això és evident, però actuen bé—, però quan arriben a la relació amb la Direcció General s'embussa, aquest és el problema: s'embussa; un EAIA, doncs, per exemple, de la meua ciutat, a l'Hospitalet, em deia: «Nosaltres vam haver d'agafar sis criatures que teníem aquí, sense que la Direcció General ens resolgués aquest problema, agafar les sis criatures i anar a la Direcció General perquè ens ho resolguessin, perquè ja no sabíem què fer amb elles». És a dir, els circuits no estan clars: la Direcció General embussa el tractament, embussa la solució dels problemes.

Els EAIA —un altre exemple, explicat per tècnics— em diuen: «Han d'anar a la fiscalia». Correctament, no hi haurien d'anar. La Direcció General els renya si van a la fiscalia, perquè no ho han de fer, però, per altra banda, si no ho fan, com que la Direcció General no els ho soluciona, després vénen els fiscals que els diuen: «Els EAIA, per què no actuen?» Com que els qui es troben en el territori són els EAIA, els diuen: «Solucionem això, que tenim aquestes criatures amb aquests problemes.» És a dir, d'alguna manera es trobem en una situació «sandvitx», que qui queda en evidència són ells, però qui està darrere d'això és la Direcció General.

Dir-li també, i prengui'n nota —és una suggerència també recollida del que en diuen tècnics—, senyor Conseller, l'assessoria jurídica de la Direcció General no funciona. Almenys, això és una expressió bastant generalitzada, que la persona que està al front no funciona.

No hi ha centres de contenció —aquest és un altre problema— i aleshores no es pot fer prevenció, és dir, s'ha d'esperar que el nen estigui al carrer fins que succeeixi qualsevol fet, o de delinqüència, amb el risc jurídic que suposa, o de risc de salut, que també pot ser, malauradament, de cara a les drogues. Fins que no succeeix algun d'aquests fets, en no haver-hi uns centres de contenció, aquests nens amb problema de risc, d'alt risc, doncs, no hi ha cap altra alternativa per posar-los a fer.

Els llistats que tenen els EAIA i els llistats que té la Direcció General no coincideixen, perquè la Direcció General, amb un criteri —des del punt de vista dels de primera línia— massa restrictiu, només té constància d'aquells nens que estan dins d'alguna mesura, però no pas de tot el ventall de casuística qualificada pels EAIA d'alt risc o de greu o amb gran perill, i aleshores els llistats d'uns no són els llistats dels altres. Mentrestant, els EAIA es troben amb un plec de problemàtiques a la mà, sense donar-li sortida i esperant, per tant, una cosa evident, malauradament, que és que succeeixi algun d'aquests fets que deia.

Però aquests EAIA..., també en el seu programa deien: a mig termini, a mig termini —ara hem acabat el que havien de fer a curt termini, que hem dit, doncs, termini no s'està fent—, però a mig termini, que ja hi seríem, havien de fer suport a professionals, col·laboració institucional i donar també suport comunitari; sectoritzar d'una manera territorial molt més reduïda, per tant, anar molt més a la qualitat, eh?, de tots aquests problemes

i poder fer una detecció precoç amb una dimensió més de grups i comunitària que no tant la individualitzada, com han hagut de fer en una primera fase.

D'alguna manera, els EAIA estan treballant: allò que era a curt termini, fent-ho a mig termini; allò que és a mig termini, fent-ho a llarg termini, i, en conseqüència de tot això, collapsats ara, i no sabem, doncs, quina sortida se'ls podrà donar.

I després, un advertiment, també –que no està passant, però que també s'ho veuen a sobre–, és que la Direcció General d'Infància no ha coordinat encara amb la Conselleria d'Ensenyament –aprofitant que està aquí el senyor Conseller– el que pot ser l'aplicació de la LOGSE..., no el que pot ser, el que succeirà amb l'aplicació de la LOGSE. A més, ha manifestat el senyor Conseller d'Ensenyament que Catalunya es vol avançar dos anys a la resta de l'Estat. Perfecte, ens sembla molt bé!, però Ensenyament estarà avançat i Benestar Social..., què passarà amb aquests nens que no estan escolaritzats fins als setze anys? Estaran en centres en situacions il·legals? Han previst què fer amb aquests nens d'aquí a dos cursos, amb tot això? És una preocupació que ja, almenys a nivell de planificació, s'hauria de tenir previst des de ja.

Una tercera vessant de la Direcció General d'Infància són els temes d'acolliment; l'acolliment, parlant del temporal i parlant del definitiu. Del temporal, doncs, mirin, només el passaré bastant per sobre, perquè el programa de famílies substituïdes podríem dir que, en certa manera, ha sigut fracàs. D'això, no se n'ha fet campanya, no se n'ha parlat; és quasi molt casuístic, són molt individualitzades les solucions que es donen per aquí.

I el definitiu, de cara a les adopcions, en la circular del 26 d'octubre del 89, en què totes les adopcions havien de passar per la Secretaria General, ara, preguntar-li si, ara que el Servei d'Adopcions està dirigit, potser, per persones més properes, més de confiança, més familiars, diríem, fins i tot, de la mateixa Presidència, preguntar-li si encara aquesta circular està vigent o ara ja no cal. I em refereixo a la circular de 26 d'octubre del 89, amb registre de sortida de la Secretaria General 4164.

No hi ha criteris tècnics per a l'adopció. A la Diputació, que tradicionalment feia les adopcions, no se li ha donat la delegació de funcions que es va oferir a fer; per tant, els tècnics de la Diputació no saben amb quins criteris són rebutjades les seves propostes des de la Direcció General, i quedarà o com a centre col·laborador o hauran de tancar la col·laboració que fins ara feien.

I, per al tema..., bé, per al tema de temps, que ha passat molt ràpidament..., li sembla que és just, senyor President, el temps?

El Sr. PRESIDENT: Com?

La Sra. FERRAN: El temps, és que m'estranya que hagin passat deu minuts...

El Sr. PRESIDENT: Deu minuts.

La Sra. FERRAN: Sí que ha passat corrent... (Pausa.) Em permet allargar el discurs?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Salto, doncs, del tema. Explicar-li que, dins de l'adopció –perquè ens sembla un problema força greu–, recentment ha sortit un exemple, un programa en *La vida en un xip* en què s'explicaven casos que són públics –i que pot revisar el vídeo d'aquelles sessions–, en què una senyora demanava a la Direcció General –i no hi havia manera d'obtenir– un nen, l'obté a través de Justícia, d'un nen

que estava en presons, i sis mesos després la Direcció General l'avisava que si vol un nen..., la Direcció General no se n'havia ni assabentat...

Un altre cas: una senyora que volia adoptar un nen i que la Direcció General no hi havia manera, amb el temps que portava, fins que, diu: «Em van dir "Has de parlar amb Tal"», i llavors va tenir el nen. I totes aquestes coses no donen massa seriositat al funcionament de tot el tema d'adopcions.

I, per últim, volia tocar molt breument un programa, que és el Telèfon d'Infància. En el Telèfon d'Infància s'ha posat un contestador; no és manera que sigui un servei útil. La persona que hi està al front no està capacitada, és una persona malalta, no està capacitada per donar aquest servei, i és un telèfon que no està connectat amb la xarxa de serveis que té la infància. Serveis, també, de les colònies que fan els ajuntaments, també dels EAIA que estan a nivell de primària, i que ha de ser que informi del ventall de serveis a la infància.

Per tot això, senyor Conseller, ens preguntem si cal una direcció general. D'alguna manera, pel que s'està fent, li va gran, una direcció general, i potser hi ha una sèrie de serveis i hi ha un nomenament de direcció general, però que no saben massa què fer-li fer. D'alguna manera, la nostra avaluació és que, administrativament, no és una direcció general.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, la interpellació fa referència al capteniment. Jo he d'assenyalar –després em referiré als aspectes que vostè ha fet, ha assenyalat–, però vull dir que el capteniment segueix sent el mateix que vaig anunciar el novembre del 88, segueix sent el mateix que vaig dir i vaig refermar en la interpellació que, sota la mateixa pregunta, es va fer el 28 de juny del 90, ara farà aviat un any.

Per tant, poden repassar, vostès, jo no m'hi entretindré aquí, perquè poden repassar vostès el *Diari de Sessions*, jo hauria de...; realment, nosaltres no tenim canvi d'objectius, sinó que ens refermem en aquests. Doncs, què ha succeït? Vostè diu que la Direcció General funciona malament. Jo li vaig dir, aviat farà un any, que hi havia certs aspectes en els quals jo estava d'acord amb la seva afirmació, certs aspectes que..., que hi havia qüestions que havíem de millorar.

Però, de qualsevol manera, el que vostè assenyala no és cert, perquè hi ha els següents valors, les següents qüestions subjectives: Catalunya és l'única comunitat autònoma a la qual la UNICEF li ha concedit aquest any els màxims guardons, tant a nivell del Departament de Benestar Social –concretament, el 28 de febrer d'aquest any li van ser lliurats per la UNICEF–, com a la persona del President de la Generalitat, també. És l'única comunitat autònoma que ha tingut el guardó de Soci d'Honor i de Medalla d'Honor al Departament de Benestar Social per la política d'infància. Si tan malament ho féssim, aquest guardó –la UNICEF és una organització seriosa–, aquest guardó no s'hagués produït.

Tinc entès que vostè va ser present en una taula rodona que el Departament va organitzar, i allà hi havia professionals seriosos, que suposo que vostè no posarà en dubte: el senyor Paulino

Castells, el senyor Jordi Cots, la senyora Pilar Marés, el senyor Antoni Martínez, el senyor Lluís Sans, la senyora Maria Solsona, la senyora Carme Vidal, la senyora Pilar Rahola, que van discutir i van dialogar àmpliament, i del resultat –això està publicat, el resultat de tot aquest ampli debat–..., en va resultar que el funcionament de la Direcció General d'Atenció a la Infància era correcte, amb coses a millorar –sempre n'hi ha, de coses a millorar–, amb coses que potser s'haurien de resituar en alguna qüestió, però, en general, això es va mencionar per part de tots, va ser una qüestió que tots hi van coincidir.

I també, d'aleshores ençà, doncs, l'Informe del senyor Síndic de Greuges diu, concretament, ell, diu, referit al Departament de Benestar Social i a Infància, diu: «La primera constatació que cal fer respecte al món de la infantesa és que s'hi han produït importants avenços». Per tant, si, a això, hi afegim els comentaris d'altres comunitats autònomes i el que surt objectivament, més enllà del que és un diàleg entre un diputat de l'oposició i un conseller del Govern, jo he de dir que això, doncs, ho portem relativament bé.

Vostè ha dit que hi ha hagut quatre directors generals; això no és cert. Hi han hagut tres directors generals: hi va haver el senyor Joan Cortadellas, que va causar baixa per les raons que ja vam explicar concretament, aquest va ser un cessament, jo ho he explicat clarament, i després hi va haver el senyor Xavier Manuel, que aleshores jo lamento molt, ho ha fet..., li agraeixo que ho hagi fet amb cura, però que, fins i tot que ho mencioni, ho lamento, em produeix desgrat, perquè en política no ha de valer tot, i quan una baixa, una dimissió és produïda per malaltia, per una malaltia greu, a més, que sortosament no és tan greu com pensàvem en un determinat moment, però prou greu per haver de dimitir i no poder continuar amb el càrrec, vostè comprendrà que, aleshores, això no es pot imputar, no se li pot donar la interpretació que vostè ha dit.

I finalment, hi ha la senyora Carme Dropez, en aquest moment. Entremig, hi va haver el senyor Ferran Llovet, però aquest no va ser mai director general; aquest va ser un càrrec en funcions mentre es veia si, per la malaltia del senyor Xavier Manuel, podia continuar o no podia continuar en el càrrec; per tant, això no es pot dir, amb propietat, aquesta qüestió.

Després vostè assenyala la qüestió de centres. Jo crec que, d'aquest tema, n'haurem de parlar, perquè és un tema important, ja que una interpellació no dona temps suficient, però jo ja li dic que en penso parlar obertament en la compareixença que penso demanar després de l'estiu, com faig cada any, perquè és un tema que em sembla important; però, en tot cas, el conveni que vostè assenyala com a prova no és cap prova, perquè aquest conveni el que pretenia era regular –com es diu clarament i com s'ha dit a bastament, perquè això jo ho he dit–, el que pretenia és regular la situació econòmica, la situació dels mòduls, i en això ha funcionat i ha funcionat molt bé. Per tant, aquesta era la principal característica, i el número de nens..., clar que el sabem, el número de nens!, però el que passa és que el mateix conveni no els marca, perquè es regula trimestralment en funció dels nens que hi hem hagut de posar.

Parla vostè de prevenció dels EAIA, d'equips que vostè mateixa ha reconegut –m'ha semblat que ho reconeixia– que n'hi ha més dels que es deien, i vostè assenyala que hem quedat curts, en tot cas, de cara a cobrir el conjunt del territori. És possible, és possible; aquesta és una qüestió que les raons, doncs,

pressupostàries, d'una banda, i de desenvolupament, per l'altra banda, del marc en què els EAIA havien d'actuar, doncs, és possible que en això hi hagi algun retard en el que hauríem de dir.

També vostè té raó en la qüestió de l'assessoria jurídica, que suposo que en aquests moments ja no en té, de raó, perquè això s'ha canviat darrerament, però comprenc que vostè en aquests moments no ho conegui, i aquesta, des de la reestructuració, des del moment que es va constituir la Direcció General, aquest tema no havia quedat ben arrodonit. Confio que ara, amb l'actuació que s'hi ha fet, això funcioni.

També vostè té raó en l'aspecte dels centres de contenció. Nosaltres hem tingut..., quan jo vaig prendre possessió de Conseller –encara falten uns mesos per als tres anys–, nosaltres teníem 4.500 nens; ara en tenim 6.600. Per tant, doncs, els llocs que teníem, les places que teníem, els centres que teníem, en espera del possible creixement, ha estat molt més el creixement que hem hagut d'abordar del pares que teníem, i això ens ha impedit tenir aquests centres de contenció, que vostè té raó.

Quant a coordinació i ensenyament, això existeix, o existirà. Vull dir, d'això, també, si vol, en podem parlar en el moment que fem aquesta compareixença que jo li he mencionat.

Bé, en acolliment, quant a acolliment temporal i definitiu, s'ha fet la llista única, que és el que volia assenyalar aquella circular, per tenir uns criteris únics, i jo espero que el Consell Executiu de la Generalitat, la Comissió de Govern, la reunió de Govern propera, la de dilluns que ve, espero que pugui aprovar –si no, serà en data molt propera– una llei de Justícia i de Benestar Social conjunta, que bàsicament..., tracta de moltes altres coses, però bàsicament, els aspectes principals, agafa tot el que és l'acolliment temporal i el definitiu i les adopcions.

Quant al Telèfon de la Infància, el Telèfon de la Infància ha tingut dues etapes: la primera etapa, que va funcionar i va funcionar bé, que era quan realment era el centre de la lluita contra la mendicitat. Aquesta és una campanya que ens va anar molt bé, i que en aquests moments, nosaltres..., es pot dir bàsicament que hem eradicat la mendicitat; sempre en pot sortir algun cas, però en general això ha funcionat bé. I després, jo no..., no sé si el qualificatiu que vostè ha dit era encertat o no encertat, però també des de fa una setmana aquest Telèfon el porta..., s'ha reorganitzat perquè realment havia decaïgut en el seu funcionament, i evidentment la persona que el portava, no sé si amb els qualificatius que vostè ha dit o no, perquè jo no la coneixia, però realment la mateixa directora general ha dit que calia canviar-la.

Per tant, com veu, jo, intento, intento sempre assenyalar aquells aspectes que em sembla que els assisteix raó. Segueixo tenint la mateixa definició, el mateix pronòstic. Jo crec que la Direcció General funciona bé; crec que hi ha coses que es poden millorar, però en tot cas funciona millor que fa un any, i ha estat una llàstima, ha estat una llàstima que hàgim tingut la desgràcia que una malaltia apartés de la possibilitat de servei el director general que hi havia; perquè el que sí que és cert és que tot nou director general, doncs, té necessitat d'un temps de conèixer la Direcció General, i aquesta és una qüestió amb la qual no podíem comptar.

Bé, aquesta és la situació, senyora Diputada. Jo crec que, objectivament, pel que diu tothom, pel que resulta del que ha assenyalat, perquè també podríem aportar, si aquest fos el motiu

d'aquest diàleg que mantenim, hi ha raons prou objectives per assenyalar que la Direcció General va bé, que no vol dir que, en algun d'aquests aspectes, si els els he reconegut, no haguem de millorar la nostra tasca.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Pilar Ferran.

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, m'alegro de moltes d'aquestes respostes que m'ha donat, perquè precisament han sigut de canvi, eh? Començant, doncs, des del canvi d'una nova directora general a un canvi d'unes persones que hi havia per sota, la qual cosa vol dir que vostè és el primer a reconèixer que hi havia uns aspectes que no anaven bé.

Per tant, des d'aquí el felicito, li donem el temps suficient perquè es vegin aquests canvis, i, cosa que ens n'alegrem, també, reconèixer que aquestes disfuncions eren certes.

Bé, vostè ha parlat també d'aquella taula rodona que es va fer, doncs, del Departament amb relació a la infància i, bé, la valoració que vam fer alguns que estàvem allà, que tampoc era tan positiva; unes quantes persones que estaven més d'acord amb el Departament, doncs, en van donar una valoració positiva, però no pas majoritàriament tots els que van intervindre a la taula. Però bé, pot ser d'apreciació, però no pas, potser, la informació que li varen donar a vostè.

De totes maneres, senyor Conseller, ja que estem, més que en una interpellació, doncs, semblen una sèrie de recomanacions, informacions, intercanvi d'informacions, li faria una altra recomanació, si em permet: és l'aspecte estadístic. L'aspecte d'estadístiques de la seva Conselleria, en general, no hi ha manera; em refereixo, evidentment, com és el tema d'aquesta interpellació, a les d'infància. Hem agafat una persona qualificada per fer-ho: sistematitzar totes les memòries des de l'any 82 fins a l'any 90, les estadístiques que vostès donen d'aquestes, d'infància, i n'hi faré tres exemples, perquè, si no, no tinc temps de fer-ho.

Expedients oberts: 82, 1.650; l'any 83, dos mil dos-cents etcètera; l'any 84, zero; l'any 85, zero; l'any 86, zero, és a dir, no diu res; eh, eh, eh, fins al 90.

Un altre tema. Expedients tancats: 82, 904; l'any 83, hi ha zero; 84, zero; zero, zero, zero. És a dir: copiant..., fent fotocòpia —que només li n'he portat una per ensenyar— del paper que surt de l'ordinador, hi ha pàgines senceres de zero, zero, zero, de xifres estadístiques, la qual cosa no és que no puguem fer un seguiment valoratiu de quins són els resultats de tots els temes d'aquesta àrea, sinó que la pregunta és el que abans li deia: amb quines valoracions fan vostè..., amb quins ítems marquen per fer la valoració total dels resultats?; és a dir, si no es marquen unes xifres de partida, com valorem si aquests resultats són bons o no són bons. El qüestionament és, per tant, com es fa la valoració a la Direcció General d'Infància quan no tenim dades de res per fer-la.

Quant a les manifestacions que ha fet, ens alegrem, doncs, també que la Llei d'infància surti ja en un mitjà de comunicació aquesta setmana, dilluns passat, anunciant aquesta Llei d'infància —ens alegrem, doncs, que surti—, i per recomanació també en aquestes comunicacions cap enfora, diguem-ne, d'aquest aspecte que vostè, doncs, sap fer molt bé, com són les campanyes, permeti'm també un altre suggeriment, que és que ara que po-

den venir més èpoques de campanyes en faci una sobre l'acolliment familiar, perquè deia que és un tema que la gent no ho sap, que no hi ha la suficient sortida per tots aquests..., piles de nens que tenim per donar-los sortida en acolliment familiar: facin, per exemple, una campanya sobre acolliment familiar!

Recomanar-li, o recordar-li, també, ja que estem parlant del tema de centres, un compromís seu amb la Residència de Bellvitge, la Residència Infantil de Bellvitge, que vostè fa un any aquí, en una interpellació..., aquella interpellació passada, va dir que tenia la intenció de tirar endavant, doncs, assumir, per part de la Generalitat, aquesta residència. Va ser així perquè van signar un conveni el mes d'octubre de l'any 90, que aquest conveni deia que a partir de gener la Generalitat assumiria —gener del 91— aquesta residència. Doncs, aquest curs ha passat sense que això sigui possible, i voldríem saber si de cara al curs vinent s'assumirà aquesta residència de Bellvitge.

I, per últim, senyor Conseller, un altre dels programes que també va sortir, allò, en primera pàgina de diari, un dia que recordem tots, era: «Els àngels de l'alcohol». Un altre programa iniciat per la Conselleria que deia que quatre-cents voluntaris les nits dels divendres i dissabtes, doncs, farien campanya per previndre els accidents. Ens preguntem què se n'ha fet, dels àngels, i que potser són invisibles i no els veiem, però saber si segueixen existint.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ferran. El Conseller té torn de contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyora Diputada, amb aquest to que vostè ha dit «recomanacions», jo les seves les accepto, evidentment, totes i agrait; les considerarem amb l'atenció que mereixen, i faré més, ja ho he dit: ho reitero.

Si vostès ho desitgen, jo pensava fer-ho dintre de la compareixença que tinc cada any, que demano cada any de la marxa del Departament, però potser fóra bo, potser fóra bo, si vostès me la demanen la farem, una compareixença específica d'infància, en funció del que vostè ha assenyalat. Si no, ho tractarem dintre de la compareixença que el mes d'octubre/novembre tindrem.

Quant a la Residència de Bellvitge, és clar que ja, com vostè coneix bé, a partir del mes de gener nosaltres ens en vam fer càrrec ja en la forma que vostè ja coneix, i és evident que el proper curs, doncs, aleshores això és millorable en els aspectes que no van poder fer-se en el seu moment, a primers de gener, pel fet que era mig curs, i també pel fet del canvi sobtat que es va produir de director general.

Quant a l'acolliment familiar... Miri, aquesta campanya n'hem parlat molt, en concret, amb la Creu Roja de fer aquesta campanya. De fet, ells l'han començat a fer amb suport nostre; però nosaltres, abans de començar-la..., Creu Roja i a qui hem consultat estàvem d'acord, nosaltres esperàvem aquesta Llei que hem dit abans; perquè, en aquests moments, la mateixa campanya de la Creu Roja —i ells van fer campanya; amb suport nostre van fer campanya—, doncs, no ha anat excessivament bé, en funció, entre altres coses, en funció de la mateixa situació, de la mateixa normativa amb la que fins ara ens veiem obligats, és clar, a dirigir aquesta actuació.

Jo crec que, evidentment, la propaganda, la farem, la farem conjuntament amb la Creu Roja i amb altres entitats que, real-

ment, poden cuidar-se, poden, realment, ajudar-nos en aquesta actuació.

I quant als voluntaris —«els àngels», que vostè diu—, aquesta és una campanya que funciona; el que passa que no l'anunciem cada dia. No eren quatre-cents, van arribar a ser dos mil alguns finals de setmana. El que passa és que no és cada setmana; ja ho vàrem dir que no ho seria...: va ser durant un mes, tot els dissabtes i diumenges de tres finals de setmana —em sembla recordar—, i ara no fa encara un mes es va tornar a fer un altre final de setmana; de tant en tant, coordinat amb el que és la campanya de prevenció d'accidents del Departament de Governació ho fem. Per tant, aquests voluntaris segueixen fent, quan se'ls demana, aquest servei.

I quant a l'estadística, jo no estic ara preparat per donar-li resposta al que m'ha assenyalat, perquè no la coneixia, aquesta estadística; ho analitzaré i, com faig sempre quan em trobo amb aquests casos, jo faré que la Directora General connecti amb vostè per donar-li la satisfacció que jo ara no li sé donar.

Em sembla que, amb això, més o menys, he contestat el que vostè ha exposat en el torn de rèplica.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller.

Passem ara al punt setè de l'ordre del dia, que és: interpellació sobre la potenciació dels òrgans de participació i de Govern en els centres docents, que formularà la Diputada il·lustre senyora Dolors Torrent. Té la paraula per deu minuts.

Interpellació al Consell Executiu sobre la potenciació dels òrgans de participació i de govern en els centres docents

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, la interpellació que formulo és la següent: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte al desplegament de la Llei orgànica del dret a l'educació pel que fa a la potenciació dels òrgans de participació i de govern en els centres docents.

Aquesta interpellació, senyor Conseller, neix de la preocupació per un dels temes que més crec que ens han de preocupar als polítics, i és la participació dels ciutadans en la presa de decisions en tot allò que els afecta socialment. Tant la Llei orgànica del dret a l'educació com el Decret del Govern de la Generalitat d'abril del 86, regulador dels òrgans de govern dels centres públics d'ensenyament de nivell no universitari de Catalunya, veníem a fer realitat legal l'aspiració de la comunitat educativa de participar democràticament en les definicions de les grans orientacions educatives del país i més en concret, i aquest aspecte és al que em referiré en la meva interpellació, a les possibilitats que, a nivell legal, s'obrien a la participació democràtica de la comunitat educativa en l'àmbit dels mateixos centres docents.

Crec, senyor Conseller, que es pot fer ja balanç després d'aquests anys; crec, senyor Conseller, que podem, a hores d'ara, fer una certa avaluació i calibrar si les expectatives creades han estat assolides, a quin nivell ens hem quedat, quines frustracions s'han generat o s'han donat i quines noves necessitats s'han creat.

I això que apunto —crec— com a necessari, correspon a l'Administració educativa donar el màxim de dades objectives —i

dic «objectives»— per objectivitzar aquest balanç que, sens dubte, ens ha de permetre corregir les mancances per donar passes endavant, mancances que s'han produït, vers la potenciació de la participació a nivell de centre. No s'escapa a ningú, senyor Conseller, que hi han queixes: del sector dels pares al dels estudiants, àdhuc als dels mateixos professionals de l'educació. I no vull dir, amb això, senyor Conseller, que els consells escolars de centre no funcionin. Vagi per davant que ha estat un avenç respecte a les possibilitats de participació d'abans de la LODE i del Decret d'adaptació de Catalunya.

Ara bé, els resultats de participació a les darreres eleccions a consells escolars de centres són, pel que fa a la participació dels pares, altament preocupants. És difícil fer una mitjana perquè els resultats —com vostè ja deu saber— són molt irregulars; ara bé, les tendències, jo m'atreviria a dir que són de l'ordre del deu al quinze per cent de participació dels pares, xifra, senyor Conseller, que és preocupant i que ens hauria de preocupar a tots. Potser entre tots, també, n'hauríem d'esbrinar les causes, els motius; perquè la participació educativa no només s'ha d'entendre com un instrument d'organització escolar, s'ha d'entendre des de l'objectiu que amplis collectius dels ciutadans, de la societat, contribueixen a la vertebració d'aquesta societat, i crec que això també és un element a tenir en compte; i com l'esforç col·lectiu per assolir un sistema polític públic d'educació que atengui les necessitats de la població escolar, i crec que, en aquests temes, sí que hi té responsabilitat el Consell Executiu, l'Administració educativa.

I aquest és el sentit de la meva interpellació: quin és el grau de consciència del Consell Executiu respecte d'aquests temes.

I ara, senyor Conseller, sí que demanaria dades objectives. En primer lloc, té el Departament d'Ensenyament un model per avaluar la marxa de cadascun dels consells escolars de centres de Catalunya?

I per què dic «un model d'avaluació»? Doncs, perquè crec que no és suficient, malgrat que és molt important —i ho recalco: «molt important»— escoltar les parts implicades en el procés de participació. És evident que és necessari escoltar les associacions de pares, les d'alumnes, els professionals, perquè, sens dubte, les seves valoracions estan contrastades en la pràctica diària i són les que més s'aproximen a la realitat. Però cal també que, des del Departament, es faci un seguiment continuat i regular del que passa als consells escolars de centre, un per un, senyor Conseller; un per un, els centres públics i concertats d'arreu de Catalunya.

I ara li anomenaré un seguit de preguntes, de les quals espero resposta: quines són les dades relatives a la freqüència de les sessions dels consells escolars? I dins d'aquest apartat, quin nombre de consells escolars no compleixen la normativa —em refereixo al nombre de reunions anyals que, teòricament, haurien de celebrar-se.

Quin clima de treball s'estableix en els consells escolars? És respectuós? És participatiu? És tolerant? Es prenen decisions i se'n fa el seguiment? Es dona publicitat als acords de la comunitat escolar? Es tenen els ordres del dia amb suficient antelació?

Quants consells escolars han elaborat i aprovat el Projecte educatiu de centre? Quants han elaborat i aprovat el Reglament de règim interior del centre? Quins temes i quines qüestions es plantegen els consells escolars amb més prioritat? Quins efectes

han tingut els consells escolars de centre sobre la marxa del mateix centre docent? Quins són els principals conflictes que es generen? Quines frustracions s'han generat? Ha intervingut el Departament per superar dificultats? Ha promogut la formació participativa?

Senyor Conseller, si vostè em contesta objectivament a aquestes preguntes, creuré que el Departament té un model d'avaluació. Per endavant, li he de dir que altres administracions sí que ho tenen, sí que tenen un model per avaluar.

I, per acabar, voldria referir-me al següent: les lleis, si no hi han garanties de compliment, no serveixen. Al costat d'una llei o d'un decret s'han de perfilar mesures i mitjans per fer-lo possible. Si es crea una normativa per a la participació i no es posen els mitjans, el que passa és que estem mistificant la participació, creem l'etiqueta de la participació, però no fomentem la cultura de la participació. Perquè a un centre escolar es doni un consell escolar participatiu i democràtic, cal també un centre educatiu públic de qualitat; jo crec que ambdues qüestions van relacionades.

Jo també he de dir que crec certament que el Govern de la Generalitat no s'ha caracteritzat per potenciar l'escola pública. Es fa necessari vertebrar els centres docents públics per assegurar l'estabilitat del marc participatiu, perquè la participació no és només una qüestió de representativitat, sinó que té a veure amb la capacitat de cada sector educatiu per assumir globalment el propi projecte participatiu des del compromís d'un millor servei públic, que ha de començar des de l'Administració. Perquè un fet és contestable: la dificultat del consell escolar per exercir unes competències de gestió de certa complexitat. Perquè l'escola participativa funcioni, és necessari garantir les funcions de planificació, de control, de presa de decisions, d'execució, de control i de gestió, i es fa necessari reclamar que, des de l'Administració educativa, es posin els mitjans.

I als centres la veritat és que hi ha mancances –vostè també ho deu saber– i cal una infraestructura que faciliti la gestió i la participació, i la participació, la infraestructura que ha de contemplar personal administratiu, equips directius amb certa estabilitat, possibilitats econòmiques reals per gestionar els mateixos centres i el mateix projecte educatiu, potenciar la capacitat del professorat mitjançant la formació, potenciar la capacitat participativa dels pares i alumnes mitjançant la potenciació de l'associacionisme i el seu reconeixement, fomentar mitjançant la formació la unificació dels conceptes i aspectes que s'haurien de tractar al consell escolar –vostè sabrà que aquest també és un dels problemes que es plantegen: la diferència de percepcions conceptuais–, fomentar elements per potenciar la via de la participació, perquè crec, senyor Conseller, que la participació es frustra perquè no hi han veritables elements executors en els centres. Els centres no estan preparats per a la participació, ja que la participació no pot ser una qüestió de vots solament, sinó de possibilitats reals de participar, capacitat d'intervenir, fer seguiment i controlar.

Volia saber, senyor Conseller, si tenen detectades aquestes mancances i quins són els mecanismes correctius que tenen previstos tirar endavant per corregir-les.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, senyora Torrent, jo comparteixo la preocupació que vostè ha expressat pel tema de la participació, en general, en el sistema educatiu, i d'una manera molt concreta per la participació en els consells escolars. Jo, si hagués de fer un resum de la meua resposta, per anticipat, reblant el que li acabo de dir, diria que nosaltres, des de l'Administració, no estem en absolut satisfets de com ha funcionat el tema dels consells escolars, i no és que no hi hàgim fet esforços, que n'hem fet molts. Nosaltres, com molt bé ha dit vostè, senyora Diputada, a través d'un decret, el Decret 87, de l'any 1986, vam desplegar la LODE de la manera que vam entendre més adequada per al sistema educatiu de Catalunya. I val a dir que des de molts punts de vista els consells escolars funcionen, en general, tenim elements de participació actualment en els diversos centres, molt més importants que no els que hi havia abans –això és absolutament cert–, però en general no han arribat, malgrat els nostres esforços –repeteix–, al nivell que tots plegats –vostè, pel que acaba de dir, i li puc dir que nosaltres mateixos– desitjàvem.

Per començar, jo li diré que quan les darreres eleccions als consells escolars el Departament va fer un esforç important: va publicar un gran nombre d'anuncis –en total, 86– entre els mesos de novembre, desembre i gener –novembre i desembre de l'any passat, del 1990, i gener del 1991–, i això anava, doncs, a tota la premsa de Barcelona i també a la premsa comarcal. I, a part d'això, es van fer una edició de 15.000 fulletons i de 10.000 cartells, que van ser tramesos a diverses institucions –n'hi ha una llista molt llarga, començant per la Federació d'Associacions d'Alumnes, la Federació de Municipis, etcètera–, tota mena d'associacions més o menys interessades, a priori, en tots aquests temes, i, malgrat això, jo confesso, senyora Torrent, que el nostre desencís va ser gran pel que fa al grau de participació dels pares d'alumnes en les eleccions del consell escolar. Mentre que la participació dels alumnes i dels mateixos professors és correcta –m'atreveixo a dir, fins i tot, elevada–, la participació dels pares és realment molt baixa. Vostès tenen unes xifres, i jo les corroboro més aviat a la baixa: nosaltres entenem que difícilment, en molts rars centres s'ultrapassa el deu per cent de participació, cosa que és realment ridícula.

I jo ho he expressat moltes vegades públicament, davant de les associacions de pares, en diversos actes públics, en el mateix Parlament, sigui en sessions de la Comissió de Política Cultural, sigui aquí, i jo crido a la participació, ja sé que bastant inútilment, perquè els que m'escolten, en general, són els que ja participen, i, en canvi, els que no participen són els que no m'escolten a mi ni fan cas de la publicitat, ni dels fulletons ni dels cartells que nosaltres repartim. Segurament hi hauria d'haver una modificació a fons d'aquest sistema de participació, però això està –com molt bé sap la senyora Diputada– fora del nostre abast: això està, en tot cas –i em consta que el Ministeri també està preocupat–, això està a l'abast del Parlament de Madrid, que és el que va fer la LODE i el que, en tot cas, n'hauria de modificar alguns articles.

Nosaltres hem fet tota una sèrie d'accions i de reflexions sobre aquest tema, i li anticipo a la senyora Torrent que, amb molt de gust, li faré arribar totes les conclusions –i que jo ara no porto aquí– que una jornada de reflexió sobre aquest tema va celebrar el Departament conjuntament amb el Consell Escolar de

Catalunya, deu fer aproximadament un any, a l'inici de l'estiu de l'any passat, si no m'equivoco. I val a dir que les associacions de pares, el mateix Consell Escolar, tothom estava descontent i m'atreviria a dir que gairebé desencantat, des d'aquest punt de vista.

Vostè sap, a més a més, senyora Torrent, que hi ha hagut problemes en aquests últims temps pel que fa a la participació dels que hi són representats en els consells escolars, i que hem tingut conflictes amb determinades associacions, amb la FAPAES, concretament, que han dit que atès que ells entenen que aquesta participació no era realment efectiva, es retirarien dels consells escolars. Jo li voldria anticipar, de tota manera, senyora Torrent, que nosaltres, que estem, hem estat sempre i seguim estant en excel·lents relacions amb les associacions de pares d'alumnes i amb les seves federacions —amb la FAPAC i amb la FAPAES—, estem negociant actualment una fórmula per tal de modificar, dintre dels límits de la legalitat, no cal dir, la composició dels consells escolars. I, fonamentalment, la modificació més important que hi introduiríem..., i això està pactat amb la FAPAES, discutint-se en aquests moments, avui mateix, amb la FAPAC, i això hauria d'anar, després, naturalment, a través de la normativa corresponent, al Consell Escolar de Catalunya, per fer-ne la normativa adequada..., la modificació essencial, repeteixo, consistiria que el president de l'associació de pares d'alumnes de cada centre públic docent fos membre nat del consell escolar; incrementariem d'aquesta manera la representació dels pares, a través de persones que sabem autènticament motivades pel tema, i esperem que, d'aquesta manera, aconseguiríem, si no una millor participació, una més intensa..., no vull dir una millor, sinó una més nombrosa participació, sí, vull dir, una millor participació o una més intensa, una més motivada participació d'algun dels protagonistes, al meu entendre —i també al de vostè—, essencial per a la formació dels nostres infants. No hi ha dubte que l'escola és molt important, però no hi ha dubte també que l'acció que pugui fer l'escola ha d'anar acompanyada d'una acció constant dels pares, que, al meu entendre —no al de molts pares—, passa a través d'un control rigorós, per tots els mitjans que puguin, del que fa l'escola amb els seus fills.

Això és, en línies generals, la meua resposta, senyora Torrent. Quant a la resta de coses que vostè ha dit, jo li vull fer dues observacions, simplement. Vostè em va presentar una interpellació —que jo vaig, naturalment, rebre amb satisfacció, perquè li repeteixo que aquest és un tema que a nosaltres ens preocupa molt— en la qual em deia concretament: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte al desplegament...?», etcètera, etcètera. Jo li he explicat, em sembla, els propòsits de capteniment. Vostè ha aprofitat la interpellació per fer-me una sèrie de preguntes que no tenen més que respostes quantitatives, que jo m'excuso, però vostè comprendrà, senyora Torrent, que jo en aquests moments no li puc dir quantes sessions celebren els consells escolars, com es compleix la normativa en tots i cadascun dels casos..., és a dir, descendre en aquests moments a donar respostes concretes als temes, repeteixo, de tipus quantitatiu que vostè m'ha presentat, jo m'excuso, senyora Torrent, però això és impossible. Tenim diverses maneres de resoldre aquest problema: vostè està en el seu perfecte dret de fer-me una pregunta oral o escrita concreta, que jo, evidentment —com faig sempre—, li contestaré, i, a més a

més, li anticipo —suposo que vostè ja ho sap— que jo he demanat una compareixença meua davant de la Comissió de Política Cultural, per tal d'explicar quin és el nostre capteniment davant de la imminent aplicació de la reforma, i això és una part del gran problema que començarem a debatre en aquesta sessió.

No hi ha dubte que aquest és un problema molt important, l'aplicació de la reforma és un tema complex i delicat, i jo demano, en aquest sentit, la col·laboració de tots, i que per mi serà molt grat, no solament explicar-los tot allò que nosaltres tenim fet i tot allò que nosaltres pensem, sinó recollir totes les seves opinions sobre aquest tema o sobre qualsevol altre.

I, finalment, com li he dit, un últim punt, senyora Torrent: vostè m'ha dit que la política del Departament no s'ha caracteritzat per potenciar l'escola pública —si no ho he entès malament; suposo que la gravació em guardarà de mentir. Jo, vostè comprendrà, senyora Torrent, que jo no puc estar absolutament gens ni mica d'acord amb aquesta afirmació. L'esforç que ha fet la Generalitat en aquests deu anys llargs a favor de l'escola pública és extraordinari —no li tornaré a donar les xifres, que vostè les sap tan bé com jo—; el nivell escolar de Catalunya és, en aquests moments, incomparable —i, això, qualsevol persona de qualsevol partit polític ho reconeix— al que tenia fa deu anys, des de tots els punts de vista: des del punt de vista de les construccions, des del punt de vista de l'equipament, des del punt de vista de la formació dels mestres, des del punt de vista dels continguts, des del punt de vista de la nacionalització de l'ensenyament... No tot és perfecte, senyora Torrent —això, ho sé—, però d'això a dir que la política educativa de la Generalitat no s'ha caracteritzat per la seva protecció de l'escola pública, senyora Torrent, jo li agrairia moltíssim que reflexionés sobre aquest tema i que matisés o, eventualment, retirés aquesta afirmació, que em sembla absolutament agosarada i molt llunyana de la realitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Pot formular rèplica la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor Conseller, amb el mateix to de cordialitat que em sembla que ens estem dient les coses avui, li faré la rèplica al que vostè m'ha dit, o a alguns aspectes del que vostè m'ha dit. Miri, en principi jo crec que el fet que les meves preguntes, l'enumeració o les llargues preguntes que li he fet jo vostè no me les pugui respondre, d'alguna manera crec que el que vénen a corroborar és que el Departament no té un model per avaluar la participació. O sigui, jo no pretenia que vostè em contestés totes i cada una de les preguntes perfectament, a la perfecció, però sí que en el conjunt de la seva intervenció, el que sí que pretenia és que, d'alguna manera, vostè connectés amb la filosofia del que jo li plantejava, perquè em venia a demostrar que, d'alguna manera, coneixia els problemes i era conscient de tot el que passava a nivell dels consells escolars, perquè jo no li he fet preguntes disbaratades: són les preguntes reals i són les preguntes que, d'alguna manera, i per posar-lo una mica com a bandera, li diré que hi ha un model d'avaluació, que sí que funciona, que és en a l'Ajuntament de Barcelona, i aquest tipus de preguntes, les té contestades per a cada un dels centres municipals, públics municipals. Per tant, no sé, si hi ha una administració que ho té, doncs, escolti, penso que alguna vegada podrien vostès posar-se d'acord i, a vegades, doncs, imitar també aniria bé.

Per tant, en aquest sentit li vull dir que el fet que vostè no m'ho respongui i se surti una mica per la tangent, que es diu, doncs, crec que demostra que vostès no pensen en models objectivables, models científics per avaluar les qüestions del Departament d'Ensenyament i les qüestions de la participació en concret.

Respecte al següent punt que vostè m'ha tocat –m'ha contestat–, li he de dir el següent: vostè sí, m'ha dit que van fer molta campanya respecte a la convocatòria dels consells escolars; doncs, miri, jo m'he quedat molt sorpresa de les dates que vostè ha donat, perquè la campanya de la Generalitat va passar desapercebuda completament. Jo recordo que un mes abans –jo ho recordo, i aquí m'estan fent gestos de «no», però no acaben de parlar–..., jo recordo que un mes abans, més o menys –tampoc no sé ara garantir si era un mes exactament–, el Ministeri d'Educació i Ciència va fer campanya per la televisió per a la participació en els consells escolars, i bé, jo crec... Abans hi ha hagut una intervenció del senyor Ignasi Riera fent referència als diners, a la publicitat que s'ha gastat la Generalitat en aquesta campanya, darrera campanya electoral, i escolti, jo penso que hagués estat molt bé, molt positiu i gens criticable, segurament, per cap grup, que la Generalitat hagués invertit en *spots* publicitaris, a la televisió, per cridar a la participació els consells escolars.

Per tant, vostè em pot dir que es van fer, no sé, tants fulletons. Segur, però a vegades s'ha de mirar l'eficàcia de la propaganda i quin és el mitjà més adequat, i si val per a unes eleccions, també val per a un altre tipus d'eleccions, perquè la democràcia la construïm amb la participació, i la participació no només és el dia D: el dia D de les municipals, de les autonòmiques, de les generals..., és el dia a dia, i el dia a dia en què participa la societat, i per tant és aquí on han d'invertir els poders públics, és aquí on jo li faig la crítica, senyor Conseller.

I després una altra qüestió, que ve al fil de tota la meva intervenció: l'any 87, en aquest Parlament es va aprovar una moció; es va aprovar una moció –que això ja és important, eh?, el fet que s'aprovés una moció presentada pel company del Grup Socialista, company Soto– referent també a aquests temes de la participació, i en concret de la participació juvenil, i un dels aspectes que es va aprovar deia: «S'insta el Consell Executiu de la Generalitat a dotar-se dels instruments adequats perquè es pugui mesurar i comprovar, públicament i objectiva, la representativitat que cadascuna de les associacions d'estudiants assoleixen en els diferents processos electorals que se celebren per a la provisió d'òrgans de govern dels diferents nivells de l'ensenyament a Catalunya; prestar atenció a la promoció de l'associacionisme estudiantil, dintre de la campanya general de promoció de l'associacionisme juvenil, repetidament anunciada en aquesta Cambra», etcètera. Doncs bé, jo també vull dir, en aquest sentit, que la presentació juvenil a nivell dels centres d'ensenyament mitjà, la representació legal, l'obtinguda en processos electorals, no es correspon a la representació dels joves en el Consell Escolar de Catalunya, que qui hi estan representats és Joventuts Nacionalistes, o gairebé.

Bé, doncs, escolti, penso que aquest és un dels temes que vostès també han de corregir, perquè d'alguna manera hi ha d'haver una relació entre la base de la societat i els estaments més superiors, encara que tot sigui organització i que el Consell Escolar de Catalunya sigui un organisme de participació; prè-

viament hi ha d'haver una relació entre els consells escolars de centre i el Consell Escolar de Catalunya. Vostès, a més a més, fan un estatut de l'estudiant que en cap manera connecta amb els estudiants, amb la realitat social organitzativa dels estudiants, i surten decrets que no tenen participació democràtica.

Em sembla bé el que vostè m'ha apuntat respecte a la negociació que estan portant amb la FAPAC i la FAPAES per a la participació dels pares, dels presidents d'associacions de pares als consells escolars. Jo el que voldria, que si es modifica, d'alguna manera, el Decret, que fos al màxim de transparent, al màxim consensuat i després que si hi han mancances i, evidentment, que no tot depèn de... Vostè ho ha dit, que no tot..., no poden modificar el Decret de la LODE, però almenys que, si hi han mancances..., i després d'aquests anys d'experiència potser sí que caldria començar-se a poder plantejar, fins i tot de poder parlar amb el Ministeri, perquè –vostè ho ha dit– també s'estan plantejant les mateixes preguntes, les possibilitats de modificar alguns aspectes del Decret per avançar; simplement perquè l'experiència demostra unes qüestions que poden modificar-se.

I respecte al –perquè veig que se m'ha encès el llum vermell i el senyor President, la Mesa, potser em renyarà–..., però, clar, vostè sembla que s'ha ofès molt en referir-se al tema que jo l'he acusat que no es potencia l'escola pública. Doncs, escolti, jo li vull dir que això no ho penso jo en exclusiva, hi han amplis sectors d'aquesta societat que pensen que a Catalunya no s'està fent l'opció de l'escola pública, que s'està deixant l'escola pública com un element de subsidiarietat, i això és molt seriós, senyor Conseller, perquè Catalunya té una tradició d'escola pública. I perquè l'escola pública funcioni hi han d'haver mitjans, hi han d'haver recursos –n'hi he enumerat uns quants abans–, no només es tracta de la participació. En dir que els centres han de tenir autonomia per gestionar recursos econòmics, els professionals contents, els professionals formats, i vostè em dirà que això funciona? Doncs, no! Jo li explico des de la visió del descontentament generalitzat respecte a com funciona l'escola pública a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. L'honorable Conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

Senyora Torrent, vostè fa un sofisma i diu que la meva resposta significa que no tenim model. Bé, jo lamento no estar d'acord amb aquesta conclusió errònia a què vostè arriba, jo ja li he dit abans i li ratifico ara que, tal com li he anticipat, jo connecto amb la seva filosofia, amb la seva preocupació, amb les ganes i la necessitat que sentim tots que la participació sigui més gran. Nosaltres hi farem tot el que podrem en això, i no cal dir que ho farem –ja li ho he dit abans– amb tota la transparència i amb tota la participació. Hem començat –fixi's, ja li he dit– per parlar amb les associacions de pares, d'aquí anirà al Consell Escolar de Catalunya, etcètera, l'eventual modificació de la normativa que, en tot cas, serà consensuada.

Un altre tema és que vostè em diu que nosaltres, a part que no tenim model, no ho vigilem i diu: «Altres administracions sí que ho fan». I aleshores em posa com a exemple l'Ajuntament de Barcelona. Senyora Torrent, no és una altra administració, l'Ajuntament de Barcelona; jo crec que l'Ajuntament de Barce-

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpe·l·lació sobre la política de formació professional, que formularà la Diputada la il·lustre senyora Dolors Torrent, que torna a tenir la paraula.

Interpe·l·lació al Consell Executiu sobre la política de formació professional

La Sra. TORRENT: Gràcies, senyor President. Doncs, bé,

ara canviem de tema, senyor Conseller.

La interpe·l·lació és la següent: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en la política de formació professional—tema interessant també, senyor Conseller.

Aquesta interpe·l·lació té un sentit—també, com la d'abans—clarificador respecte al futur de la formació professional a Catalunya. Un dels propòsits de la reforma del sistema educatiu és encertar en la correcta solució dels problemes que ha tingut i té la formació professional al nostre país. Les majors crítiques al sistema educatiu vigent, fins a l'aplicació definitiva de la LOGSE, han estat—i estan—dirigides a la formació professional, deslligada de les necessitats socials i l'evolució econòmica i tecnològica del país: fraccions escolars, escassa consideració social i inadequació dels ensenyaments a les demandes i a les necessitats reals. Aquestes potser serien les crítiques més punyents.

Per aquest motiu la LOGSE preten una formació professional de qualitat que motivi l'adquisició de coneixements professionals com a instrument de desenvolupament econòmic i social i la millora de la competitivitat del sistema productiu; aquestió aquesta que necessita la corresponsabilització de tots els agents implicats en els processos de formació: administracions públiques, empresaris, sindicats, amb una visió global del país.

A la pràctica, aquesta visió d'interès comú, sovint és assumimanda d'empreses, real, de formació professional cap a titulats d'aquesta branca del sistema, d'aquest tronc del sistema educatiu i, per altra, hi ha una crítica dels agents socials que fan la demanda, una crítica cap a la capacitat dels titulats. O sigui que hi ha una demanda cada cop més gran de professionalització, de capacitats tècniques i, en canvi, en la realitat ens trobem que els titulats no donen sortida al que demanava la persona que necessitava personal.

Tenim, senyor Conseller, el repte del 93 en l'aplicació de l'Acta Única Europea; les empreses han de ser competitives, també han de ser competitives les capacitats dels treballadors. Si el repte del 93 ens fa més internacionals, podem assegurar amb tota rotunditat que la formació professional ha de tenir una vocació internacional o no serà formació professional, o no serà una vida. Un treballador o treballadora ha de poder exercir la seva professió igual a Barcelona, que a París, que a Roma, que a Lisboa, que a Madrid, amb el mateix reconeixement professional i social. Els canvis que suposa la LOGSE respecte a la formació professional exigeixen també nombrosos canvis, tant a nivell de

lona fa una bona tasca educativa, no penso pas criticar-lo, ni molt menys, però l'Ajuntament de Barcelona regeix una part de tot allò que, dintre del sistema d'ensenyament públic o privat, ens correspon a nosaltres; és una part del sistema, l'Ajuntament de Barcelona, i per tant estem en íntima relació i comunicació, els nostres representants i els que porten tot el sistema educatiu—amb els quals m'uneix, altrament, una gran amistat, com vostè sap—a l'Ajuntament de Barcelona, i hi ha una col·laboració que sempre ha estat positiva i que suposo—vaja, estic segur—que seguirà essent-ho.

Vostè... Altrament, jo li voldria fer una remarca que no li he fet abans—ja li he dit que no tenia les dades que vostè em demanava des del punt de vista quantitatiu però que les podem trobar, en això no hi ha problema. Però, altrament, jo li vull remarcar també—que és el que m'he oblidat de fer-li abans—que nosaltres hem de respectar l'autonomia dels centres; els hem de tutelar i els vigilem i tenim una inspecció i tenim tota una sèrie de mecanismes per tal de fer-ho, però són els mateixos centres els que s'han de donar aquesta autonomia i els que han de donar passes endavant en aquest sentit de la participació del seu bon funcionament. Sinó aleshores, segurament, segons què fessin, vostè—i amb tota la raó—em criticaria dient que no respectem l'autonomia de gestió dels centres sobre la qual també—ja li ho explicaré amb més extensió en una altra ocasió—hi volem introduir millores substancials.

M'ha tornat a criticar la campanya que vam fer de propaganda de les eleccions als consells escolars. Miri, vam fer una campanya que ens va costar molts diners; tampoc no porto els comptes aquí, però ens en va costar molts. Vostès tan aviat es queixen que ens gastem massa diners en propaganda i en campanyes com que ens en gastem poc. Evidentment, en això no, senyor Riera; evidentment.

Senyora Torrent, em permet que jo li faci una pregunta, no perquè me la contesti ara sinó perquè, doncs, si ho sap m'ho digui? És que els *spots* publicitaris del MEC van fer que la participació en el territori MEC fos molt més alta o significativament més alta que no pas aquí? M'agradaria molt tenir una resposta a aquesta qüestió. A mi em fa l'efecte que no perquè tothom es queixa del mateix.

I, finalment, no em digui que no protegeix l'associacionisme; estem en constant contacte i subvencionem les activitats tant de les associacions de pares com de tota mena d'associacions d'alumnes, siguin del color polític que sigui—si és que tenen color polític. I en això, realment, no hi ha cap mena de discriminació ni de problema; ja li he dit abans i ho repeteixo que a mi m'honora estar en molt bones relacions, en excel·lents relacions, amb totes les associacions tant de pares d'alumnes com d'alumnes.

Finalment, senyora Torrent, vostè reincedeix en el que jo entenc que és el seu error; per vostè farà. Queda constància al *Diari de Sessions* de la seva apreciació del que és un sistema, el sistema escolar de Catalunya, i bé, vostè té un parer, jo en tinc un altre; ja ens ho diran els que vinguin més endavant i llegerinxin, repassin les pàgines d'aquest *Diari de Sessions* i vegin fins a quin punt, realment, les seves paraules han estat objectives o bé fruit d'una passió que jo entenc excessiva i realment desviada d'allò que és la realitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller.

centres com de programes d'ensenyament, com en les metodologies, com en la concepció del paper del professorat. I aquestes canvis, a més a més, afecten l'organització i la concepció pedagògica dels mateixos centres. Exigeixen també una col·laboració entre tots els sectors interessats i una relació més fluida entre el sistema educatiu i el productiu.

Jo crec que en això estarà d'acord amb mi, senyor Conseller, com abans. Però, senyor Conseller, estem preparats? Ens estem preparant? I vull dir ara, en aquest moment, que aquesta interpellació té un sentit constructiu, perquè són temes que ens preocupen, que potser tampoc vostè, a les preguntes que tot seguit li faré, no em podrà donar resposta. Aquesta vegada estic disposada a perdonar-li una miqueta més. El que voldria és que sí servissin de reflexió per al Departament perquè es posés a caminar. (*Remor de veus.*)

Li deia que té un sentit constructiu, té el sentit d'expressar un seguit de preocupacions, d'inquietuds que afecten sobretot el desenvolupament del país i que, si són capaços de resoldre, serviran per avançar, per col·locar Catalunya a la punta-llança del desenvolupament econòmic i social. I ara van les preguntes, senyor Conseller: està elaborat el catàleg de professions que poden ser adequades a les condicions socio-econòmiques de Catalunya i a la seva evolució futura? Està elaborat, treballat un estudi de prospectiva de les necessitats i evolució del mercat de treball tant per a les noves professions com per a les ja existents? Podem quantificar de manera aproximada les noves necessitats? Com es vehicula la relació d'aquesta prospectiva a la formació de recursos humans i al seu nivell i possibilitat d'inserció en el món laboral? Com es relaciona la formació de base? Com es relaciona amb les necessitats de nous centres de formació? Com està el mapa de la formació professional a Catalunya? Clarificarà el mapa els equipaments necessaris, l'especificitat de les diferents professions en funció de cada territori concret i les perspectives del seu desenvolupament? Hi participaran els ajuntaments, en l'elaboració del mapa escolar, senyor Conseller? Quin és el límit que posen vostès a l'ensenyament públic en l'elaboració del mapa de formació professional de Catalunya? Aquesta realment és una pregunta que preocupa amplis sectors. Quines propostes de creació de vies de relació estable escola-empresa tenen previstes? Com s'estructura aquesta relació? Com s'articula la realització de pràctiques en empreses? Com es detecten les necessitats del mercat productiu? Com es racionalitzen les vies de transició de l'escola a l'empresa? Com es coordina la formació professional reglada i la no reglada? Com es garanteix el correcte funcionament de les pràctiques en empreses? Quin paper ha de jugar l'orientació professional i les tutories, les tutories? Quin tipus de coordinació està prevista per a totes les actuacions que es realitzin en el camp de la formació professional, ocupacional i els programes de transició subvencionats pel Fons Social Europeu? Quin paper han de jugar les administracions i en especial les administracions locals? Tenen alguna proposta concreta que articuli, vertebri, potenciï i gestioni la formació professional a nivell de tot el país i a nivell territorial concret o específic? Com s'articula la participació dels diferents agents socials interessats en la formació professional?

Tot un seguit de preguntes que queden aquí, sobre les quals imagino que el Consell Executiu almenys hi haurà pensat; potser no em pot donar resposta a totes, però sí jo crec que hi hau-

ria d'haver pensat. Li deia abans que estaven fetes, de tota manera, senyor Conseller, amb un sentit constructiu, perquè evidentment tots estem interessats en el futur de la formació professional en el nostre país.

En la presentació de la moció subsegüent a aquesta interpellació farem un seguit de propostes que desitjaríem que fossin ben estudiades i finalment aprovades per tots els grups per avançar en la solució dels problemes que planteja la formació professional, que ben segur ens preocupa a tots.

Moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. L'honorable Conseller senyor Laporte té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, senyora Torrent, amb el mateix sentit constructiu amb què vostè presenta aquesta interpellació jo penso contestar-li.

Per afirmar, en primer lloc, que és un tema per mi del màxim interès; el tema anterior era important, però aquest per mi té la màxima importància. Coincideixo pràcticament amb totes les afirmacions que vostè ha fet de caràcter general en la introducció d'aquesta interpellació. Jo he dit moltes vegades, i m'és molt grat de repetir-ho aquí, que només pel simple fet de canviar el sistema actual de formació professional crec que la LOGSE és una bona llei. Això és un sistema que s'havia de desmuntar d'una manera total, que s'havia de canviar de cap a peus i això, gràcies a l'existència d'aquesta llei-marc que nosaltres hem de desplegar aquí, llei-marc que ha estat inspirada en gran part de tots aquells desigs que s'havien expressat a partir, sobretot, del Congrés de Renovació Pedagògica de Catalunya, cosa que a tots ens ha de tenir molt contents i satisfets, i ara tenim, doncs, repeteixo, la gran oportunitat per canviar de soca-rel aquesta secció tan important, tan decisiva, no solament per a la formació dels nostres joves o adolescents, sinó també, com vostè també ha assenyalat —al meu entendre molt encertadament—, davant del gran repte de competitivitat que a partir de l'any 93 se'ns presenta.

Per això, repeteixo, és molt important aquest tema; jo hi dedicaré tot el que jo pugui i el que el rellotge em permet. Voldria, de tota manera, abans de començar a explicar-li quins són els nostres projectes sobre això, assenyalar-li una vegada més que em sembla que la seva tècnica no ha estat exactament l'adequada des del punt de vista reglamentari. Vostè fa una interpellació, em pregunta quin és el capteniment nostre des d'aquest punt de vista i jo li explicaré el capteniment.

Implícitament o explícitament algunes de les preguntes que vostè ha formulat seran contestades, d'una manera almenys general; d'altres, no. De tota manera, com que vostè té un torn de rèplica, si vostè creu que amb les dades que jo ara li dono no en té prou, jo amb molt de gust a la contrarèplica li continuaria ampliant, si està al meu abast, o bé després a la sessió que ja hem quedat que tindríem el dia 20 podrem parlar i canviar punts de vista sobre aquest tema, en el qual repeteixo que hem d'anar, al meu entendre, consensuadament, no solament tots els grups parlamentaris, sinó els diferents estaments de la nostra societat.

No hi ha dubte, per tant, que nosaltres això ho hem de fer en col·laboració amb tothom i per començar li diré que nosaltres volem un model de formació professional que sigui propi; que sigui de qualitat; que sigui mixt; que sigui progressiu; que sigui

flexible i sobretot que sigui professionalitzador. Li explicaré breument què vol dir, encara que suposo que vostè ja ho entén, cadascun d'aquests adjectius.

Un model de formació propi, és a dir que doni resposta a les necessitats reals del nostre entorn i que s'adapti al mateix temps a les homologacions necessàries per fer efectiva la mobilitat no solament dintre Catalunya, sinó dins de l'Estat i fins i tot, no cal dir, dintre la Comunitat Econòmica Europea.

Un model que sigui de qualitat; no cal dir, i en això insisteixo en el que deia abans; teníem un mal sistema educatiu des d'aquest punt de vista; hi havia una doble via on els alumnes menys dotats anaven a parar forçosament, si volien continuar estudiant, a la formació professional. I ara això s'ha acabat, perquè el que ara entenem per formació professional, com molt bé sap la senyora Diputada, ja s'introdueix a partir de l'ensenyament secundari a tothom i després es planteja d'una manera molt diferent. I tots plegats hem d'intentar millorar no solament l'ensenyament, sinó la consideració social de la formació professional, i aquest és un tema que a mi em sembla vital. I per això nosaltres, com sap la senyora Diputada, estem fent moltes campanyes des d'aquest punt de vista.

Si ella ha visitat els salons de l'ensenyament, si ha vist el bus de les professions, si ha seguit algunes de les campanyes d'orientació a l'estudiant que nosaltres fem, veurà que nosaltres intentem, per sobre de tot, potenciar la figura de la formació professional en tots els seus aspectes. No cal dir que això també comporta la necessària formació del professorat d'una manera continuada, de tal manera que a partir del curs 95-96 els ensenyaments de formació professional de grau mitjà puguin començar a estar implantats amb caràcter general. Això també requereix, no cal dir, la potenciació de la dotació d'equipaments, perquè hi ha molts centres de formació professional que no estaven pas gens ben dotats, com bé sap la senyora Diputada. I en això ja ara el Consell Executiu hi fa un esforç molt important; hi ha dedicat durant quatre anys 1.500 milions de pessetes a equipaments, no tots a formació professional; hi havia altres dèficits en altres sectors, però ara ja, en el seu tercer i quart any, la major part d'aquests 1.500 milions de pessetes van a parar a millorar les dotacions de formació professional.

Volem, en tercer lloc, que sigui un model mixt, un model d'iniciativa pública, però també paral·lelament d'iniciativa privada. I no cal dir, senyora Diputada —i en això estic molt d'acord amb el que vostè ha dit—, amb l'estreta participació en el món productiu. I per això ja s'han iniciat molts estudis de relacions estables amb les organitzacions empresarials i amb les cambres de comerç i indústria i amb les organitzacions sindicals. Això ens ha de permetre fixar mecanismes que garanteixin el coneixement de la demanda laboral i la seva evolució i quantificació en el temps, per tal de determinar amb eficiència quines són les professions emergents, cosa que estem fent ja a través dels consells comarcals, fent comarca per comarca de Catalunya una enquesta de quines són les necessitats davant de l'oferiment actual de formació professional; hem de crear al mateix temps una estructura de connexió permanent entre els centres docents i l'entorn socio-econòmic, facilitant en tot cas a la gent que surt de formació professional la seva transició al món del treball. I l'objectiu en aquest sentit d'aquesta legislatura és que el cent per cent d'alumnes que cursin FP2 acabin, re-

bin la seva titulació havent passat un període o altre de pràctiques en empreses. I això vol dir també estudiar la possibilitat que els experts de les empreses puguin participar en la impartició de determinades especialitats de la formació professional.

Li he dit, també, que en quart lloc volem que la formació professional sigui un ensenyament progressiu i abans ja ho he indicat això, ja ho permet la LOGSE; caldrà iniciar-lo dintre d'una primera fase de formació bàsica i d'habilitats manuals; continuarà a la segona fase caracteritzada per la col·laboració empresa-escola, i finalitzarà amb un altre tema, que també em sembla molt important i que vostè ja ha avançat, que és la formació permanent en el si de l'escola, atesos els progressos tecnològics que moltes vegades obliguen al reciclatge de molta de la gent que treballa.

En cinquè lloc hem de fer una formació professional que sigui flexible, que sigui prou àgil per adaptar-se als canvis constants de les demandes i en línies generals li puc dir que nosaltres pensem en dues grans ofertes, una oferta de tipus estructural, que respondria a unes tendències generals més estables del sistema productiu i que, per tant, seria susceptible d'estendre's territorialment per tot el país, i una altra oferta variable, ajustada en aquest cas als canvis estructurals o temporals del sistema productiu i dels serveis de cada territori, de cada comarca. Aquesta oferta permetria una descentralització per comarques i per sectors productius, o bé per serveis. I en aquests moments, com li he dit, s'estan finalitzant diversos estudis, uns de la conjuntura econòmica, de previsions de tendències per sectors tant de Catalunya, en relació també amb el conjunt de l'Estat i allò que passa a la Comunitat Europea.

I no cal dir, i vostè, això, també ho ha dit, que cal establir una connexió i una coordinació entre la formació reglada i la formació ocupacional i totes altres formacions complementàries, mitjançant l'establiment d'itineraris formatius que les relacionin i permetin les oportunes i convenientes convalidacions. I, finalment, i per acabar, li diré que volem un model de formació professional que sigui autènticament professionalitzador. És a dir que sigui capaç d'imprimir als alumnes la responsabilitat personal i professional; que sigui capaç de formar tècnics competents en un camp professional i que sigui obert —no cal dir— a l'assimilació de les noves tecnologies.

Tots aquest estudis que li he dit, tots aquests plans, es troben en aquests moments en fase de conclusió i un cop haguem finalitzat el nostre primer esborrany entrarem en la fase de la informació i de la consulta escaient als diversos agents socials, per tal —tal com li deia al començament, i amb això acabo— de plantejar un model professional que tingui totes aquestes característiques, que sigui comprensiu i que sigui consensuat, no solament amb les forces polítiques del país, sinó amb el sistema empresarial i amb les organitzacions sindicals.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, moltes gràcies. Pot fer rèplica la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, jo li he fet abans un seguit de preguntes; vostè m'ha contestat un seguit de bones intencions; jo ara explicaré petits detalls de la pràctica quotidiana que no lliguen massa amb aquesta política de bones intencions. Tot, també, en un to molt cordial, senyor Conseller.

En primer lloc, vostès diuen que avancen dos anys l'aplicació de la LOGSE, i en el cas concret, també, de la formació professional respecte al territori MEC.

Estem preparats per fer aquest avançament, senyor Conseller? Jo crec que, amb el fet d'avançar-ho, el que fem és agreujar els problemes. Si ja es plantegen dificultats per fer l'aplicació d'un nou sistema educatiu, més es plantegen si s'avança dos anys i no estem preparats.

Si s'avança al 93-94 el tercer cicle de secundària, l'FP pràcticament desapareix i al cap de dos cursos s'ha de generalitzar l'FP nova. Senyor Conseller, crec que no hi ha les bases creades, crec que no estem preparats.

Respecte a... Vostè, al final de la seva intervenció, m'ha vingut a dir: «Estem fent tots aquests estudis, anem en aquesta direcció...» Tot una política de bones intencions i de filosofia —jo crec que coincident, en alguns aspectes, amb el que jo he dit respecte a la formació professional—, i em diu: «I després, més endavant, quan ja tot estigui pensat i previst, ens coordinarem». Ens coordinarem per coordinar la formació professional dins del tronc educatiu, la reglada i la no reglada, diguéssim, la formació ocupacional: la formació professional i la formació ocupacional.

Doncs, miri, senyor Conseller, la realitat és que actualment la Conselleria d'Ensenyament i la Conselleria de Treball no hi ha manera que es coordinin per tractar els temes de la formació professional. Estem davant d'un pacte de competitivitat, i els sindicats els han demanat molts cops que Treball i Ensenyament es coordinin, que tots junts creïn un marc de reflexió per avançar les problemàtiques i les solucions en els temes de la formació professional, i des d'Ensenyament hi ha un tancament vers aquesta coordinació. Jo crec que no hem d'esperar que estigui tot pensat; vull dir, es pot anar pensant i es pot anar construint en la realitat pràctica de cada dia. (*Remor de veus.*)

Una altra qüestió: a Catalunya no s'han constituït les comissions de seguiment de la formació professional, cosa que el Ministeri, al territori MEC, sí que estan constituïdes: hi ha l'INEM, hi ha la patronal, hi han els sindicats..., també hi participen els ajuntaments. Per tant, jo crec que anem endarrere; jo crec, quan li deia que no estem preparats per avançar la reforma, és que no creem ni les condicions per poder-la avançar!

Vostè m'està dient que, des dels consells comarcals, es farà un estudi del mercat laboral, de les possibilitats de treball, i jo estic dient: «Bé, molt bé, fem-ho amb els consells comarcals, però fem-ho també amb els ajuntaments, que estan més a prop de la realitat, coneixen molt més la realitat econòmica, l'evolució de com va el territori concret, estan molt més directament vinculats...» Per què marginen els ajuntaments? Per què no hi pensen mai, en els ajuntaments? I amb això no vull dir que no es pensi en els consells comarcals, però per què no hi pensen mai, en els ajuntaments? Alguna cosa hi haurà al darrere de tot això!

Una altra qüestió: vostès no han constituït, al nivell del país, el Consell General de la Formació Professional! Torno a dir que, en territori MEC, també està constituït; doncs, per què aquí no es constitueix? Ens interessa o no? És un problema importantíssim, la formació professional, vostè ho reconeix com jo, i en canvi, després no es creen els mecanismes per donar-hi sortida! Només s'està dient que s'està estudiant, que s'està elaborant, que s'hi està pensant, que és molt important, i que després

es farà. I per què no ho anem fent ara? Per què ens passen al davant, a nosaltres, que sempre hem estat a l'avantguarda, teòricament, en els temes educatius, en els temes de la formació professional? Ara resulta que no creem els mecanismes!

Jo, senyor Conseller, aquestes coses els hi he de dir! Crec que els les hem de dir, perquè vostè també m'ha de donar resposta a aquestes qüestions. No podem parlar només de filosofia; hem de parlar de qüestions concretes.

També li he de dir, per exemple, és que l'Institut Català de Noves Professions a l'únic que es dedica a fer política d'aparador, a publicar llibres, però no té ni un consell de participació on puguin participar els diferents agents interessats en el tema de la formació professional, que poden dir coses. És que en el tema de la formació professional hi ha molts sectors que hi han de dir coses, que hi poden dir coses; no és exclusiu d'un departament ni d'una institució: el tema de la formació professional és un tema preocupant per a tot el país, i, per tant, tots els agents interessats en aquest tema hi han de poder dir coses!

Vostès, per exemple, no es preocupen en absolut dels aspectes pedagògics de la formació ocupacional, i s'està donant formació ocupacional, i Ensenyament no hi diu res! Jo crec que s'haurien de coordinar, Treball i Ensenyament, que per això és el Departament que té competències en educació! O, si no, es fa una formació ocupacional desvinculada de tot el que sigui, tinguí relació amb el sistema educatiu! Jo penso que vostès han de dir alguna qüestió. Doncs, aquestes coses també els les hem de dir, senyor Conseller, i a aquestes coses vostè m'ha de donar resposta, no només m'ha de dir el que pensa fer i que hi ha una política de bones intencions.

I llavors, li ho torno a recalcar: com es pensa redactar o elaborar el mapa de la formació professional? Consultaran o no als ajuntaments d'aquest país? Els marginaran un cop més? Senyor Conseller, algun dia ens haurà de dir que els ajuntaments, en aquest país, són institucions que pesen, i, per tant, se'ls ha de reconèixer, se'ls ha de tenir en compte, i són qui més poden dir respecte a l'evolució econòmica del territori en concret i, per tant, a les necessitats socials, a les necessitats de formació...

I, després, senyor Conseller, no hi ha una figura en l'Administració que coordini totes les activitats que es fan des de la iniciativa, en molts casos, dels mateixos centres que fan experimentació de coordinació en les empreses. S'està fent des de la relació espontània i concreta dels centres amb les empreses, però no hi ha una figura, des de l'Administració, que coordini aquests aspectes. Això és un tema important! És que hi ha una descoordinació general en tots els aspectes de la formació professional en aquest país!, i llavors, senyor Conseller, no lliguen les qüestions; els preocupen, però no posen els mitjans.

I no voldria cansar més, perquè crec que m'he allargat, crec que he estat suficientment clara, i voldria que el senyor Conseller em donés resposta a aquests temes concrets: no el que pensem fer, sinó el que fem.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. L'honorable Conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Punt primer, senyora Torrent: vostè em diu que jo contesto amb bones intencions; jo contesto estrictament allò que vostè em demanava a la interpellació: propòsits de capteniment pel que fa a la formació professional. I jo celebri molt, al-

trament, que vostè em digui que, amb els nostres propòsits, amb aquest capteniment que jo he anunciat, vostè hi està d'acord. En el fons, vostè i jo estem d'acord en aquest tema, com estem d'acord en molts altres. El que passa és que vostè té una manera de fer oposició que només ha de buscar aquelles coses que li sembla que fem malament. No li dic que tot ho fem bé; alguna potser no la fem prou bé. D'altres, que vostè m'ha dit, i ara li ho demostraré, no té en absolut raó, perquè no són certes.

Primer punt: per què anticipem dos anys la formació professional? Evidentment, ho fem perquè estem convençuts que ho podem fer. I ho fem perquè creiem –i a més, la normativa ministerial ens ho permet–, perquè tots estem segurs, tots estem d'acord que, com més aviat siguem competitiu, millor. Que ja hem tardat massa anys a fer un canvi en la formació professional. Per què hem d'esperar dos anys més, si ho podem fer? Això és un contrasentit. El 93 encara no hi estarem, a punt, no tindrem la formació professional, però avancem-ho tal com sigui possible.

Vostè em diu, per exemple, que actualment no hi ha coordinació amb Treball ni amb els sindicats. Això no és cert, senyora Torrent. Nosaltres, amb el Departament de Treball, tenim reunions de treball constants, per tal de coordinar la formació ocupacional i la formació professional. Vostè em parla que no fem consells, perquè les comissions de seguiment, que anem endarrere... Miri, torna a estar endarrerit un altre tema, al meu entendre, que és el traspàs de l'INEM pel que fa a la formació ocupacional, que això és importantíssim per fer tot això que vostè ens diu. Fa poc ens deien que aquest era un tema absolutament imminent; ara, sembla que això torna a estar encallat. No sé per què. Em limito a explicar la situació; i tant el Consell de Treball i jo mateix com els nostres directors generals respectivament estan preparant plans que es posaran en pràctica així que aquest traspàs hagi esdevingut una realitat.

Vostè diu que jo dic el que es fa, que no es fa res, que dic que es farà però que no fem res. Senyora Torrent, jo li he dit algunes coses de les que fem en formació professional. La formació professional s'ha de canviar de soca-rel, tal com hem quedat; però la formació professional ha millorat moltíssim aquests darrers anys, perquè s'ha adaptat, en la seva fase experimental... En l'experimentació de la reforma fem tota una llarga sèrie de mòduls professionals 2 i de mòduls professionals 3, que si vol els hi llegiré: formació agro-pecuària, d'auxiliar comercial, d'oficina tècnica, de confecció industrial, d'administració i gestió, d'instal·lacions d'aigua, gas i calefacció, de manteniment industrial, d'operador químic, de recepció i serveis turístics, d'auxiliar jurídic, d'hoteleria, restaurant i bar, de planxa i pintura de vehicles, de mecànica de l'automòbil, de producció de plantes, de pesca litoral, de màquines eines... Tot això són mòduls professionals 2 que, per la via de la reforma experimental, ja funcionen. I quant a mòduls professionals 3 hi ha una altra llarga llista: de laboratori químic, de comptabilitat i gestió, d'administració empresarial, de disseny industrial, d'equips informàtics, de sistemes automàtics, de programació d'informàtica de gestió, de comerç exterior, de tècnic comercial, d'informació i d'atenció al públic, d'imatge àudio-visual, de tècnic en confecció de teixits, de medi ambient, de tècnic en farmàcia, d'instal·lacions frigorífiques i de climatització, de composició d'arts gràfiques, i d'automoció.

Tot això, és a dir, setze mòduls professionals 2 i disset mòduls professionals 3, es fan aquí, a Catalunya, en els moments actuals, dintre del marc de la reforma educativa. I en això, senyora Torrent, estigui tranquil·la, anem molt per davant de la resta de l'Estat i del territori MEC. Això són coses que s'han fet; no és veritat que ens passin al davant. Estigui tranquil·la; si ens volen passar a davant, els costarà molt.

Un altre tema: vostè em treu l'INCANOP, diu que només fa política d'aparador. Bé, jo no ho sé, si fa política d'aparador o no; només que hagués fet el llibre *Noves tecnologies, noves professions*, això sol –que és un llibre importantíssim i, a més a més, ben rebut i alabat per tothom, ja justificaria l'existència de l'INCANOP.

Vostè diu que no parlem amb ningú, que ens ho fem tot sols. Això no és cert; nosaltres, en col·laboració amb molta gent i amb molts estaments i amb moltes organitzacions anem fent els plans que li he dit, que seran finalment consensuats amb tothom. Però, miri, per exemple, només li vull posar que, en una jornada celebrada al Museu de la Ciència, a iniciativa de l'INCANOP precisament, sobre les professions de l'any 2000, hi va haver una àmplia participació empresarial i sindical, i que un membre d'un determinat sindicat –concretament, d'UGT– va estar a la mesa com a ponent i va tenir una intervenció molt important des del punt de vista del que ells creuen sobre formació professional, i que en el fons era absolutament coincident amb el que nosaltres dèiem.

I encara em diu una altra cosa que és absolutament incerta, i és que no ens coordinem amb les empreses. Senyora Torrent, existeix –vingui al Departament quan vulgui i li ho ensenyaré i li presentaré les persones que ho porten– un servei escola-treball, i a través d'aquest servei escola-treball tenim més de sis mil convenis amb empreses disseminades per tot Catalunya per fer pràctiques en alternança.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, honorable Conseller. Passem ara al novè punt de l'ordre del dia: interpe·llació sobre la política de centres recreatius i turístics, que formularà el Diputat il·lustre senyor Xavier Latorre.

Interpe·llació al Consell Executiu sobre la política de centres recreatius i turístics

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, aquest Parlament –amb els únics vots favorables del Grup de la majoria– va aprovar el 16 de febrer del 89, és a dir, quasi fa dos anys i mig, la Llei de Centres Recreatius Turístics. Val a dir que la tramitació d'aqueixa Llei va trigar escassament quinze dies en aquest Parlament. Quina era la urgència?, vàrem preguntar llavors, i continuem fent-ho ara.

L'1 de març del 89 es publicà el Decret, és a dir, només vuit dies després de l'aprovació de la Llei, es publicà un decret mitjançant el qual es convocà un concurs públic per a la instal·lació d'uns centres recreatius turístics, i concedia un termini de dos mesos per a la presentació de les corresponents ofertes.

Evidentment, aquest termini només podia ser complert per una empresa o per un grup determinat d'empreses. Es tractava –almenys inicialment, ho vàrem denunciar llavors– d'un vestit fet a mida del grup americà Busch, en aquest cas representat per quatre societats, a les quals, conjuntament i solidària,

l'Administració de la Generalitat adjudicà la construcció i explotació posterior del centre per la via del Decret de 23 de juny de 1989. D'aquestes quatre societats, BECIN, SA figura com el representant del grup adjudicatari.

Nosaltres —i altres grups d'aquesta Cambra— varem demanar el retorn al Govern del Projecte de Llei esmentat, de centres recreatius i turístics, no perquè fóssim contraris a aquest tipus d'instal·lacions —que ni ho érem ni ho som—, sinó per la forma d'actuació que ens proposava el Consell Executiu. Ara ho tornariem a fer. I ara també tornariem a presentar un recurs de reposició, com el que vam presentar nosaltres i dos grups més d'aquesta Cambra, contra el repetit Decret 152/1989, pel qual s'aprovà el Projecte de centres recreatius i turístics i s'adjudicà la seva construcció i explotació.

Ho tornariem a fer perquè continuem creient que el Decret conté elements de manifesta inconstitucionalitat en atorgar el benefici del procediment d'expropiació forçosa per a l'ocupació de determinats terrenys, perquè el Decret no justifica l'interès social de la construcció del centre, perquè es produeix una clara vulneració de la normativa urbanística vigent i perquè es vulnera, segons el nostre parer, el principi d'autonomia local.

Però no és de tot això del que volem parlar en substanciar aquesta interpellació; no volem parlar de la història coneguda, volem parlar de la història desconeguda o, almenys, de la història que nosaltres no coneixem. I ens agradaria, sobretot, parlar del futur.

En definitiva —i aquesta seria la primera d'un total de quatre qüestions globals que volem plantejar—, segons el Decret d'adjudicació, les obres corresponents al parc temàtic d'atraccions i els seus serveis, que ocuparan 192 hectàrees, les corresponents a l'àrea residencial i hotelera, i les corresponents a l'àrea esportiva i espais lliures, haurien de finalitzar-se abans del 31 de desembre de 1992, amb una inversió prevista de 33.400 milions de pessetes, dels quals 20.000 correspondran al parc temàtic. A hores d'ara, l'únic que ha fet l'adjudicatari és ocupar una part molt important dels terrenys afectats i beneficiar-se —com ja hem dit— del procediment d'expropiació forçosa, i és el moment que encara no s'ha començat cap tipus d'obres, per la qual cosa no resulta aventurat suposar que l'esmentat termini de 31 de desembre 1992 no podrà complir-se per a la realització de les obres que hem esmentat.

Permeti'm, senyor Conseller, la formulació de dues preguntes clares i concretes sobre aquest particular. Primera: s'ha demanat, per part de l'adjudicatari i amb quines motivacions, una pròrroga sobre l'esmentat termini del 31 de desembre del 92? I, si és el cas, s'ha concedit aquesta pròrroga i amb quines motivacions?

Segona pregunta, relacionada, lògicament, amb aquesta primera: considera el Govern de la Generalitat o no que l'adjudicatari, o el grup d'empreses adjudicatàries, està incomplint els terminis d'execució de les obres i que, en conseqüència, s'hauria de requerir a BECIN, SA, com a representant del grup de quatre empreses, el compliment de les seves obligacions contractuals? I, en cas negatiu, s'haurien d'executar les fiances que, per import de 1.336 milions de pessetes, s'haurien d'haver constituït a disposició de l'Administració de la Generalitat? Aquest conforma el primer bloc de qüestions del qual ens agradaria conèixer una resposta.

Segon bloc de qüestions. Segons l'article setè de la Llei, la corporació o corporacions municipals corresponents haurien de

procedir a formular o revisar el planejament general, a fi d'ordenar l'àmbit que delimita el Decret, com a únic de planejament i actuació; s'ha fet? En cas contrari: el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques ha dictat normes de planejament i ha assenyalat els terminis per procedir a la formulació o revisió del Pla general, d'acord amb allò que preveu també la Llei de Centres Recreatius i Turístics?

Tercera qüestió que volem plantejar: segons l'article quart de la Llei, els drets que es derivin del Decret d'aprovació i autorització del centre recreatiu i turístic, no seran transmissibles abans que es compleixin les finalitats a què es refereix l'article 6, apartat a) de la Llei; és a dir, fins que s'hagi realitzat íntegrament la urbanització del sòl de la fase o sector que correspongui i fins que s'hagin efectuat les cessions que la Llei preveu a l'ajuntament o ajuntaments i quan s'hagin efectuat les obres i instal·lacions previstes en el Projecte que ha aprovat la Generalitat de Catalunya.

Doncs, bé, pel que sembla, BECIN, SA ha renunciat definitivament, en nom del grup Busch, a dur a terme la construcció i explotació del centre recreatiu i turístic del qual és adjudicatari, i s'està negociant l'assumpció del projecte per una altra societat de la qual formaria part, com a soci majoritari, el financer senyor Xavier de la Rosa. A tal efecte, s'hauria signat un protocol d'intencions, el proppassat mes de setembre de 1990, mitjançant el qual ambdues parts atorgaven un termini de quaranta-cinc dies, per tal de concretar els detalls de la dita incorporació. Superat, a hores d'ara, a bastament, aquest nou termini, sense que, almenys nosaltres, tinguem cap altra notícia sobre el particular, volem plantejar-li, senyor Conseller, les següents preguntes.

Primera: sota quines condicions s'està negociant la participació del senyor Javier de la Rosa en la construcció i subsegüent explotació del centre recreatiu i turístic del qual és adjudicatari BECIN, SA i altres tres societats del grup americà Busch. Segona: la participació del senyor de la Rosa serà majoritària en el projecte? Tercera: les actuacions que s'hagin de dur a terme aniran a càrrec d'una nova societat? Quarta: quin serà el capital social d'aquesta.

Finalment, quart bloc de qüestions que volem plantejar-li, senyor Conseller. L'article sisè del Decret d'aprovació del centre recreatiu i turístic determina els estímuls que s'atorguen a l'adjudicatari, en particular pel que fa a la realització d'infraestructures viàries i d'infraestructures de subministrament d'aigua no potable. Sobre les primeres, és a dir, sobre les infraestructures viàries volem demanar-li, primer: quines són les previsions d'execució, d'acord amb el nou pla inevitable d'actuacions de les obres d'accés i complementàries que figuren detallades a l'annex II, la competència de les quals correspon al Govern de la Generalitat. Segon: quins són els nivells de compromís assolits fins ara per la Diputació de Tarragona, respecte a les obres viàries que també figuren en l'esmentat annex II i que són competència d'aquesta Diputació. Tercer: s'ha negociat amb l'Administració central un calendari d'actuacions sobre les obres de carreteres i autopistes afectades i que són competència del MOPU?

Sobre la segona part de qüestions, és a dir, sobre les infraestructures de subministrament d'aigua no potable, volem demanar-li, primer: quin és el programa d'actuacions de la Junta de Sanejament en relació amb les obres dels col·lectors i estació depuradora d'aigües residuals que preveu l'apartat 6.2.a) del

Decret 152/1989? I segon —i amb això acabo—: s'ha estudiat i/o redactat el conveni per a la construcció de les instal·lacions de segon i tercer grau per al subministrament d'aigua no potable al centre recreatiu i turístic?

Totes aquestes qüestions —potser massa, senyor Conseller— li demanem per veure, si és possible, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa a la política de centres recreatius i turístics.

Gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. Suposo que ja s'adona que moltes de les preguntes que formula no les podrà contestar el Conseller, m'imagino. Perquè..., o, si no, formuli preguntes, no a través d'una interpellació en què es plantegen quaranta preguntes. Vull dir, això, reglamentàriament, el Conseller és molt lliure de contestar o no contestar.

(Remor de veus.)

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Molt honorable President, senyores i senyors diputats, senyor interpellant, la Presidència, precisament, m'ha tret el que jo anava a dir. És a dir, trobo encertat que a sa senyoria li preocupi i exerceixi la seva responsabilitat de control al Govern mitjançant la formulació d'aquelles preguntes que estimi pertinents per poder desenvolupar la seva tasca de diputat d'oposició. El que passa és que em sembla que hi ha un reglament que marca d'una manera ben clara quins són els canals a fi i efecte de poder accedir a aquesta informació.

No obstant, jo el que sí contestaré és a la part que vostè formula de: quin és el propòsit de capteniment del Govern en tot el que fa referència als centres recreatius turístics i, naturalment —naturalment, perquè també em penso que això és important—, algunes de les qüestions que vostè planteja en el que fa referència al centre de Vila-seca - Salou, el centre del qual és titular la companyia Anhauser-Busch.

Vostè, d'entrada, ha dit que «no m'hi referiré», però ha fet una història que em sembla que no és ara el moment oportú de comentar, tota vegada que ampli va ser el debat al seu moment i aleshores ja vàrem establir tots els grups parlamentaris, el Govern, el Grup majoritari que dona suport al Govern i els grups de l'oposició les seves diferents opinions.

Jo el que sí que li he de manifestar és el convenciment de la necessitat que aquesta Llei, la Llei 2/89, fos aprovada al seu moment, tota vegada que marca el camí conforme al qual en els moments en els quals un any abans del que en podríem denominar va constituir la preocupació per la transformació necessària en el conjunt dels nostres serveis turístics, nosaltres ja, un any abans, ja manifestàvem la necessitat d'endinsar-nos en tot el que constitueix una oferta complementària àmplia, una oferta necessària a fi i efecte de posar al dia la nostra..., els serveis turístics.

Per tant, a través d'aquesta Llei es marca aquesta voluntat de treballar amb tot el que és la reestructuració de l'oferta, mitjançant una diversificació, mitjançant la creació d'uns serveis atractius a la nostra demanda turística i, evidentment, treballant en tot el que constitueix el camp del lleure i de l'esbarjo.

Li contestaré que jo entenc que és positiva i raonada la proposta que vàrem fer en aquell Projecte de Llei, avui Llei, en el qual consideràvem que tot el que constituís un esforç en aquest camp era una inversió que entenem que és d'interès turístic i

social, amb tot el que això comporta de cara a vertebrar un conjunt, diríem, de beneficis a fi i efecte que aquestes inversions fossin una realitat, siguin una realitat, es treballi perquè siguin una realitat.

Evidentment, tot el que sigui en aquest moment incrementar el nivell ocupacional de l'oferta turística pensem que és important; tot el que sigui crear llocs de treball, evidentment que també pensem que ho és; la potenciació del sector, tres quarts del mateix; augmentar la qualitat, allargar les temporades, donar nous elements d'atracció a l'oferta turística pensem que constitueix, evidentment, unes inversions que tenen un interès turístic i, evidentment, innegablement, també un interès social mereixedor d'una sèrie de bonificacions o una sèrie d'avantatges que, per altra banda, són les que l'esquema d'ordenament que tenim a l'Estat espanyol ho dona, precisament, com a vàlid i útil.

Per tant, aquesta política de capteniment és la d'enfortir, la d'enfortir, en tot moment, el naixement d'aquestes ofertes que pensem que són importants.

Dit això, vostè ha fet una relació dels principals punts històrics en els quals aquest Projecte, en concret, el que va donar lloc a la convocatòria, mitjançant Decret, de l'obertura de l'expedient perquè es poguessin presentar diferents alternatives per donar compliment a aquesta Llei. Bé, això també va ser discutit, fins i tot suposo que sa senyoria —si hi va ser present— ho recordarà; vaig demanar una compareixença en el si de la Comissió a fi i efecte de poder informar, amb tota profunditat, dels pros, els actuals, fins i tot com s'encarava en els propers temps de cara a la viabilitat d'aquest Projecte.

Per tant, jo ara dir si van ser uns terminis curts o llargs, miri, en aquest moment, em sembla que ja es va discutir en aquelles dates. El que sí que puc manifestar-li és que aquells comentaris que determinades persones, a vegades molt perspicaces, manifestaven que ja veurem què sortirà... Escolti'm, en dos, tres anys de funcionament s'ha vist que ha sigut un procés en tot moment net, clar i del qual en cap moment hi ha hagut la més mínima sospita que totes les actuacions que s'hagin fet s'hagin fet amb transparència i, evidentment, amb tota claredat.

Dit això, hem de recordar que el 30 d'octubre del 89 hi va haver una sentència del Tribunal Suprem en la qual donava satisfacció a les peticions de segregació del nucli de Salou, de l'Ajuntament de Vila-seca, qüestió aquesta que va entrar en tot un conjunt, diríem, de problemàtiques de tipus jurídic que, evidentment, evidentment, ha sigut complex, hi ha hagut varies sentències del Tribunal Suprem. He de dir que en el que ha fet referència a les responsabilitats de la Generalitat en aquest tema sempre han sigut, diríem, de total suport a la tasca feta; el que sí que ha passat i està passant en aquest moment és que aquestes sentències, perquè són complexes, per haver-hi en alguns moments algunes, diríem, discrepàncies quant a apreciacions en algunes d'aquestes parts, ha donat lloc a un nombre important, per sobre de la desena, d'actes, actes que, en ocasions, han obligat a..., en fi —i a més, aquest és, crec, un dret que tots convindrem que existeix i cal ser respectuosos amb l'exercici d'aquest dret—, d'aclariments i en aquest moment aquesta qüestió està encara pendent de la definitiva sentència del Tribunal Suprem, que, evidentment, ha d'aclarir algunes de les qüestions que fan referència a tot el que és la fixació dels límits a fi i efecte —un tema important— que aquest Projecte, complex quant a la seva extensió, tingui una claredat de cara a poder negociar amb els

diferents municipis. Els municipis, en aquests moments, el de Vila-seca i el de Salou, estan negociant, estan —evident— pendents, com dic, d'aquesta sentència que ho ha d'aclarir, i aleshores nosaltres hem de ser respectuosos amb el que ells, en el seu moment, considerin que és la defensa dels seus legítims interessos. Respecte a les preguntes que em sembla que, pel seu to general, són les adients, amb independència que hi hagi després la resposta escrita en aquells temes puntuals als quals vostè té dret i estic ben segur que formularà pel canal reglamentari que correspongui, jo, en aquest moment, li he de manifestar que no hi ha hagut una petició de demanda de pròrroga; el que sí que hi ha hagut és una manifestació que aquestes... (*remor de veus*), aquestes interrupcions que han ocasionat les sentències, evidentment, afecten allò que ha de ser el bon funcionament del desenvolupament del projecte.

Per tant, jo penso que hem de ser, en aquest cas —almenys aquesta és l'opinió del Conseller que els parla—, respectuosos amb el fet que jo penso que no hi ha hagut per part d'aquesta companyia un incompliment de les condicions que van donar lloc a la concessió de l'autorització per a la construcció d'aquest centre recreatiu turístic. No hi ha hagut un incompliment per part d'aquesta companyia, tota vegada que han sigut aliens a la problemàtica sorgida com a conseqüència d'aquestes sentències, avui *sub iudice* i, per tant, pendents de la seva resolució, de la seva sentència definitiva.

Tot el que s'ha anat fent, amb el que ha fet referència als planejaments, tot el que ha fet referència a la viabilitat..., a les qüestions tècniques, en aquest moment, el que sí que li puc dir és que s'ha donat compliment al planejament, a l'article que estableix que des del Departament de Política Territorial s'arbitrarien les mesures pertinents a fi i efecte del reajustament urbanístic que fos convenient.

Dit això, el setembre de l'any passat es va manifestar la voluntat —i vostè bé ho ha comentat—..., hi va haver un acord de la possibilitat de donar entrada en aquest projecte a altres grups inversors. En cap moment —i això sí que penso que és bo de comentar— renúncia per part de la companyia Anhauser Busch: no ha renunciat a res. El que sí que va manifestar és la voluntat de donar entrada a altres socis inversors com a conseqüència, precisament, d'aquestes demores i que hi havia hagut i hi estava havent un cert retard.

Aleshores, em consta —i vostè també n'ha fet esment— que hi han unes converses de cara, precisament, a donar entrada a aquests nous socis; que això, precisament, penso que demostra la viabilitat i la qualitat d'un projecte que, davant d'unes dilacions en el temps, i que això pot produir un cert refredament per part dels inicials promotors del projecte, el fet que aquest —com dic— sigui una oferta en aquest moment d'interès, evidentment, que hi hagin peticionaris, que hi hagin negociacions per incorporar-s'hi demostra que és una inversió que ha de ser important per a la nostra oferta turística i per a la seva actualitat. Aleshores, en aquest moment hi han aquestes converses que, en el seu moment, quan aquests, diríem, acords previs culminin en una voluntat ferma, sens dubte haurà de donar lloc a una petició, petició que, en principi, aleshores, haurem d'estudiar d'acord amb tot l'entramat jurídic que envolta aquest projecte.

Jo, em sembla que, d'una manera general, és el que jo, ara, en aquest moment, li he de respondre en relació amb la seva in-

terpellació, en la qual ens demanava sobre el propòsit de capteniment del Govern pel que fa als centres recreatius turístics.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors diputats, senyor interpellant.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Latorre té dret a una rèplica per cinc minuts.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Amb tot el respecte, senyor President, jo he formulat, d'acord amb els meus drets, una interpellació al Consell Executiu i, naturalment, tinc el dret que em respongui el Consell Executiu. I ha de ser el Consell Executiu i només el Consell Executiu —entenc— qui ha de donar resposta en la forma que estigui més adient a la formulació de la interpellació que jo plantejo.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Latorre, vostè sap que la direcció dels debats correspon a la Presidència.

El Sr. LATORRE: Sí.

El Sr. PRESIDENT: I, per tant, si la Presidència entén que la forma en què ha plantejat vostè la interpellació és una desnaturalització del caràcter que té la interpellació segons el Reglament, jo li haig d'advertir que el reguitzell de preguntes que vostè ha formulat, doncs, no poden ser contestades. Millor dit, vostè no té dret a esperar que les hi contestin. Si el senyor Conseller li vol contestar, li contestarà.

El Sr. LATORRE: Naturalment.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, jo li he admès que faci les preguntes vostè, no li he cridat l'atenció mentre vostè les estava plantejant, perquè podia ser una fórmula dialèctica d'expressió per part de vostè, però que no podia tenir cap expectativa de dret que fossin contestades. Queda aclarit, senyor Latorre?

El Sr. LATORRE: Sí, sí, naturalment. En tot cas, senyor President, hi ha hagut una il·lustre diputada abans de la meua interpellació que ha formulat alguna pregunta més de les tretze, concretament, que jo he formulat, i en tot cas...

El Sr. PRESIDENT: Segurament, segurament la intervenció d'aquesta Diputada ha influït perquè la paciència de la Presidència arribés al seu límit, eh?, i s'ha expressat amb..., i a vostè li ha tocat pagar el *pato*. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. LATORRE: Sí. En temes, senyor President, en temes de formulació de preguntes i respostes, m'haurà de deixar dir que aquest Diputat, doncs, té una determinada experiència, en aquesta Cambra, i sobretot, sobretot de la forma absolutament —deixi'm dir-ho— intolerable en què el Consell Executiu formula les respostes, si és que així podem estimar les que dóna —per dir-ho d'alguna manera— el Consell Executiu a les coses.

El Sr. PRESIDENT: Passi a la rèplica, senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: És el que volia dir des del principi.

(*Pausa. Remor de veus. Rialles.*)

Jo no he criticat la Llei —podria fer-ho, naturalment—, el que sí que he criticat és que un determinat procediment d'urgència que varen emprar, perquè així ho va voler el Consell Executiu, doncs, resulta que no ha estat el més eficaç, ni per part..., suposo que no pas per la culpa del Consell Executiu, ni tampoc per part dels..., ni de culpa per part nostra!

Les coses són com són, no com ens agradaria, a vegades, que fossin, però si fa dos anys i mig vàrem criticar que el procediment d'urgència no el crèiem justificat, i ara els fets, doncs, almenys ens donen, segons el nostre respectable criteri —entenc—, que teníem una mica de raó, tenim el dret, senyor Conseller, de manifestar-ho aquí. Sobre aquesta Llei i sobre qualsevulla

altra de les actuacions que es duuguin a terme en aquesta Cambra. I en la mateixa línia de record històric, recent, d'algunes d'aquestes actuacions, m'ha de deixar referir-li que en el torn de rèplica a una intervenció de vostè mateix, en el debat d'aquesta Llei, quan vostè recordava, que deia: «Estem davant d'un projecte "estrella"», que tant de bo que ho sigui, aquest Diputat li deia: «Tant de bo, senyor Conseller, que no ens "estrelléssim" amb aquest projecte "estrella". Ni vostè ni jo volem estrellar-nos amb aquest projecte.» En aquesta compareixença a què vostè feia referència, de l'1 de juny del 89 —és a dir, fa onze dies que ha fet dos anys—, doncs, vostè, lògicament, ens parlava de la gran experiència que el grup Busch —que ningú li discuteix— tenia en la realització d'aquest tipus d'actuacions. I, malauradament, ens trobem davant d'una lamentable hipòtesi que aquest grup, doncs, pugui ser minoritari en la realització d'un centre que precisament se li ha adjudicat inicialment donada la seva gran experiència. I el que denunciem és, precisament, que mitjançant un determinat procediment que vàrem denunciar llavors i que continuem denunciant ara, un soci que era majoritari i que se li adjudicava una determinada actuació per la via d'urgència, donada la seva gran experiència, doncs, ara pot quedar en un soci simplement expropiatori d'unes determinades actuacions. I si això fos així —i nosaltres no volem que sigui així—, doncs, segurament seria una pràctica modificable en vies de la bondat del procediment.

Ningú ha dit, senyor Conseller, que el procediment i les actuacions que ha dut a terme el Consell Executiu fins ara no hagin estat clares i netes; jo no ho he dit i, en tot cas, vostè sap que aquest Diputat que els parla no es mossega la llengua quan ha de denunciar coses que veu que no són clares. No han estat aquestes les qüestions; almenys no sabem de cap tipus de foscor ni de falta, de manca de netedat, i per això no ho hem denunciat.

Pel que fa referència al primer bloc de qüestions que jo li plantejava, permetin-me la reconsideració: jo crec que fóra bo, doncs, encaixar en el marc legal i en el marc administratiu els terminis d'execució de les obres d'aquest pla, no sigui el cas que, per fer l'adjudicatari, doncs, una denúncia possiblement legítima —no tinc totes les dades— que no podrà acabar les obres el 31 de desembre de 1992, i l'Administració de la Generalitat digui: «Bé, doncs, què hi farem?», si això no es regula adequadament, possiblement dintre d'uns mesos o d'uns anys es trobi o es pugui trobar, l'Administració de la Generalitat, enfront d'una demanda considerable per part de l'adjudicatari, de danys i perjudicis que podrien haver produït, algunes coses subliminalment; vostè coneix molt millor que jo que ja s'havia dit a la premsa dels interessos, de les inversions, de les expropiacions, i que això no va cap endavant, i òbviament, ni aquesta empresa ni cap altra, doncs, fa unes inversions per tenir-les allà congelades.

El que li demano, amb tota la cordialitat, és que si això s'ha de remodelar, el tipus de contracte d'adjudicació, o el tipus de pròrroga, o que congeli, doncs, l'adjudicació o els terminis d'acabament unes obres, que es faci. Simplement, per tal d'evitar a l'Administració de la Generalitat —i de pas, a tots nosaltres— un altre conflicte més en la sèrie de conflictes que ja incideixen en aquest projecte.

Ja em quedo tranquil quan diu vostè que per part de l'ajuntament o ajuntaments i per part de la Generalitat s'han dut a ter-

me totes les accions que calia fer per establir i regular el plantejament que s'ha de regular en el marc de definició que fa el Decret d'actuació en el parc temàtic i de zona hotelera i d'instal·lacions.

I pel que fa al tercer bloc, doncs, miri, jo no sé si hi ha renúncia o no hi ha renúncia de la Busch; òbviament no, perquè, si no, estaríem en la fase d'un altre concurs, però el que sí que ha dit és que, directament i en la forma que se li han adjudicat les instal·lacions, no pensa dur-les a terme. Això sí que s'ha dit. I si no és així, doncs, ara digui: «Miri, no, és que, estrictament, estrictament, les coses s'han de dur a terme tal com ens les van adjudicar». I si no, doncs, es modifiquen; no serà la primera ni l'última vegada que es produeix una modificació d'aquest tipus. No serà ni la primera ni l'última vegada, i precisament perquè estem en una fase de modificació, vostè..., i jo li agraeixo de veritat que, dient que no em respondria les preguntes, m'hagi donat resposta a les tres quartes parts de les preguntes que jo li he formulat..., i jo, no és per insistir..., no ha obert el debat que plantejava al principi, i ha deixat per al final les preguntes que, òbviament i donada la situació, lamentablement, no tenen resposta. Per què ha de dur a terme la Generalitat, o la Diputació, o el MOPU, doncs, tota una sèrie d'infraestructures de subministrament d'aigua no potable, o de carreteres i autopistes que s'han de millorar o modificar, si no sabem quan i com es farà el parc Busch a Salou o a Vila-seca? Doncs, si no sabem totes aquestes coses no podem progressar en aquesta situació.

I ja dit tot això, lamentant, senyor President, aquesta petita picabaralla que vostè i jo hem mantingut al principi d'aquesta rèplica, doncs, no tinc res més a dir.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre, encara que jo no ho he interpretat com una picabaralla en absolut. *(Pausa.)*

L'honorable Conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Molt honorable President, senyores i senyors diputats, senyor interpellant, en primer lloc, agrair-li el to d'aquesta part de rèplica que penso que ha sigut bastant una modulació diferent respecte a la primera part, no? Jo..., m'agradaria, de totes maneres, amb aquest to positiu, concretar-li quatre o cinc criteris que jo tinc, i em sembla que vostè també estarà d'acord amb mi. En el temps; en el temps, jo em torno a ratificar que, en aquell moment, la decisió que vàrem prendre de tramitar la Llei pel tràmit d'urgència va ser oportuna com a conseqüència que jo..., em sembla que m'he referit a un calendari: l'any 88, començament d'un horitzó, dividir un horitzó, un canvi en tot el que era, diríem, el funcionament del sector turístic i la conveniència, ràpidament, de poder disposar d'un bon instrument per millorar l'oferta de Catalunya i, en conseqüència, mirar —dintre dels terminis, evidentment, que estableixen el nostre ordenament legal— que s'escurressin. I aleshores, així ho vàrem fer; ho vàrem fer i també em sembla que vostè estarà d'acord amb mi que la distribució de poders entre el legislatiu, l'executiu i el judicial és important per al funcionament d'una democràcia i en el moment que entrem en una sèrie de sentències que han sigut —hem dit— laborioses, complexes, que han necessitat aclariments, que hi han hagut legítims recursos per part de les persones que consideraven que la interpretació potser no era la correcta, això ha produït —està produint— un retard del qual l'Executiu no n'és

responsable; tot al contrari, l'Executiu ho veu amb la legítima preocupació, però el màxim respecte pel que és el funcionament del poder judicial. Una altra qüestió: el soci d'Anhauser Busch continua el projecte, i així li he dit la primera vegada i així li torno a ratificar ara. Qüestió diferent és que demani l'entrada d'un grup accionarial que pugui venir a complementar l'esforç que en aquell moment varen afrontar i que ell en aquest moment digui que vol, està obert a donar entrada a un soci accionarial. Això no desvirtua en cap moment —i això sí que és una de les condicions que em sembla que també estarem d'acord que així s'ha dit i així és— en cap moment comporta cap renúncia a tot el que és el *know-how* d'aquesta companyia, que en tot el que és l'oferta de parcs temàtics s'ha demostrat que internacionalment n'és una de les pioneres. Per tant, ells no renuncien, ells continuen la direcció tècnica, ells continuen sent els titulars, l'única qüestió és que hi ha, diríem, la porta oberta que hi pugui haver un grup accionarial en el qual consta que en aquest moment hi han unes converses, converses serioses.

Per tant, em sembla que en això estem bastant, diríem, al cap del carrer, en el sentit positiu de la paraula, del que en aquest moment podem dir. S'està treballant, hi ha una voluntat ferma de tirar-ho endavant; hi ha una sèrie de dificultats de tipus jurídic que esperem que es resolguin com més aviat millor, que aclareixin com més aviat millor quin és l'àmbit d'acció i la capacitat de discussió legítima que hi pugui haver en defensa dels interessos que ells considerin bàsics per als seus municipis, entre dos municipis, el de Vila-seca i el de Salou i després tota aquesta qüestió, n'estem ben convençuts, podrà recobrar aquest camí. I naturalment jo recullo, evidentment també, la preocupació que vostè té que, tenint en compte que els afectats s'han vist sotmesos a unes dificultats per ells no buscades, ni desitjades, ni provocades, evidentment, jo per això manifestava al començament, crec que en cap moment aquest retard és imputable a ells ni en conseqüència en aquesta línia haurem d'actuar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputades; moltes gràcies, senyor interpellant.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política d'habitatge, que formularà el Diputat l'il·lustre senyor Joan Oliart, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller Molins, una vegada més per parlar de política d'habitatge. Crec que és un moment força oportú, com tots vostès deuen de saber.

Primer, decriurem una mica quina és la situació a grans trets, perquè ja se n'ha parlat molt. Des de 1987 fins ara hem assistit a un augment de la construcció d'habitatges de règim lliure i a una davallada imparable de la protecció oficial. Unes xifres comparatives els donaran a vostès una mostra de quina és la situació.

L'any 1987 es van construir 16.243 habitatges en règim lliure i l'any 1990 se n'han construït 32.735. I si anem a la protecció oficial, als diferents règims de protecció, els habitatges protegits, tenim que l'any 1987 se n'van construir fins a 1.492 i l'any 1990 se n'han construït solament 3.634. És a dir que men-

tre la construcció d'habitatges lliures s'ha doblat, la protegida ha quedat reduïda al 20%. Conseqüències: en aquest moment hi han habitatges sense comprador, perquè no s'arriba a poder-los comprar pel seu preu, i, per altra banda, hi ha una falta, una inexistència d'habitatges assequibles, no solament a un sector de la població de rendes més o menys baixes, sinó a un ampli sector de la població de rendes mitges i, fins i tot m'atreveria a dir, de rendes mitges altes, perquè és indubtable que a 24, 25, 30 milions de pessetes un habitatge, una «vivenda», és bastant difícil que unes rendes relativament elevades hi puguin arribar.

Conclusions, o millor dit, primer, conseqüències d'això, o conclusions, si es vol: les forces del mercat, senyores i senyors diputats, han estat incapaces d'equilibrar demanda i oferta; crec que és una constatació molt clara. I també és una altra constatació que el Consell Executiu ha estat impotent per corregir la situació.

No hem d'oblidar, senyores i senyors diputats, que darrere de les xifres hi han sempre problemes humans reals. I els governs democràtics elegits pel poble han de donar solució, precisament, a aquests problemes reals. I el Govern no ha tingut —i aquesta és una afirmació rotunda que em permeto fer després de tants anys de fer el seguiment— cap política d'habitatge. Crec que es necessitaria l'esperit d'un arqueòleg indubtablement per poder esbrinar realment quina és aquesta política. I no se'n trobaria cap tipus de rastres.

Com pot intervenir l'administració en la política d'habitatge? Bé, primer que res, en el sòl, perquè, fins que no es digui el contrari, els habitatges els construeixen sobre un sòl. I de quina manera? Doncs, primer, influint en l'oferta de manera que si hi ha molta oferta, indubtablement el sòl s'abaratirà i el cost final quedarà, doncs, també abaratit. No s'ha fet una política incentivadora als ajuntaments perquè els ajuntaments puguin oferir aquest sòl. Moltes vegades s'ha volgut passar la responsabilitat als ajuntaments, però què ha fet el Consell Executiu per incentivar-la, aquesta oferta? Perquè molts ajuntaments, els seus pressupostos són limitats i els és completament impossible de poder-ho fer pels seus propis recursos; no hi ha hagut aquesta política incentivadora.

Un altre instrument que té el Consell Executiu és la inversió de l'INCASOL en sòl. Bé, els donaré una xifra: els anys 89 i 90 el sòl adquirit, el sòl total adquirit per l'INCASOL va suposar una inversió de 14.000 milions de pessetes; és a dir, sòl residencial, sòl industrial, sòl de serveis i equipaments. Sols —sols— el 24% era destinat a sòl residencial. Però, a més a més, vull dir, la política no ha de ser solament d'oferir sòl, perquè el sòl s'ha d'oferir a uns llocs determinats, a on el problema existeix; no és el mateix anar a buscar sòl al Pallars Sobirà, per exemple, que anar-lo a buscar a l'àrea metropolitana de Barcelona. I quina és la política territorial que s'ha dut? Li donaré una xifra, senyor Molins, que potser vostè —potser sí, és una presumpció que jo faig—, potser no ha fet els números i jo sí que els he fet. Miri, l'INCASOL havia urbanitzat fins a l'any 1989 504 hectàrees de sòl residencial i tenia previstos urbanitzar per als pròxims anys 624 hectàrees més. No està mal, si vostè vol.

Però sols el 20%, sols el 20%, o sigui 229 hectàrees en concret, d'aquest sòl està situat als municipis de més de 50.000 habitants, que representen, senyores i senyors diputats, el 60% de la població de Catalunya. Pregunto: és possible influir així en el mercat?

Una altra dada: al territori de l'àrea metropolitana de Barcelona sols va correspondre el 13% del sòl residencial adquirit per l'INCASOL l'any 1989; una mostra més, una mostra més, de la preocupació del Consell Executiu pels problemes reals dels ciutadans; perquè a l'àrea metropolitana de Barcelona —no ho oblidem, senyores i senyors diputats—, hi resideix el 50% de la població total de Catalunya i és a on la piràmide d'edats és la més jove. I això són afirmacions que faig jo, però que, a més a més, vull dir, també les fa el seu departament, perquè està en memòria del seu departament això.

Una altra manera que es pot influir en l'oferta de sòl: agilització i simplificació legislativa per tal que el sòl urbanitzable s'urbanitzi i que als solars s'hi construeixi. I aquí hi ha hagut una modificació substancial en l'any passat, en el Congrés de Diputats, de la Llei del Sòl de 1975. Vostès, en lloc d'aplicar-la immediatament a Catalunya, han presentat els seus recursos d'inconstitucionalitat —són molt lliures de fer-ho—, però indubtablement això significa una dilació en el temps molt important, amb una llei progressista, que era una solució per al tema aquest de la Llei, de l'oferta de sòl.

Un altre, un altre dels instruments que té, no ja el sòl, sinó un altre instrument que té l'Administració: habitatge públic. 1987, l'INCASOL construeix 2.391 habitatges; l'any 1988, 1.014; l'any 1989, és a dir, quan el problema ja és més greu, 215; l'any 1990, 645. Se'n recorda, senyor Molins, del començament d'aquesta legislatura? Hi va haver-hi una interpellació d'aquest tipus. Vostè va dir: «mil habitatges anyals farem». Jo vaig dir: «és molt poc». Miri, 215 i 645. Ni les seves pròpies promeses s'han pogut complir. Però si anem al règim especial —és a dir, el que s'entén normalment per habitatge social—, sols 36 habitatges de règim especial s'han començat l'any 1990; a on? A Cervera; naturalment els deu necessitar. També hi ha moltes altres localitats que ho necessiten i no se n'hi ha construït ni un; sols 36 habitatges.

Protecció oficial: hi han hagut criteris preferencials també de tipus territorial? Perquè la protecció oficial és un altre dels instruments que té l'Administració. No existeixen, no han existit; s'han atorgat qualificacions provisionals sense cap criteri, senyor Molins; hi han molts habitatges avui en dia a les zones costaneres i zones de turisme de muntanya que estan dedicats a segona residència. I això ho sap vostè molt millor que jo.

Plans: reiterades peticions en aquest Parlament que es presentin plans. Recorden l'últim debat de política territorial? Hi havia una resolució que deia: «presentació d'un pla en el Parlament, un pla elaborat d'acord amb els ajuntaments». Ha passat un any i aquest pla encara no s'ha presentat en aquest Parlament. El que sí que s'ha presentat és el «Pla Pujol» i es va presentar de la manera que vostès solen presentar aquest tipus de qüestions, és a dir, amb un gran aparell propagandístic: «El Govern català promourà 9.700 "vivendes" socials; les caixes d'estalvis catalanes destinaran 22.750 milions al Pla Pujol d'habitatge... El Pla Pujol d'habitatge subvencionarà a fons perdut fins al 10% del valor del pis...» I a més a més prometien la inversió de 2.000 milions de pessetes a fons perdut per aquesta raó.

Anem a veure les realitzacions el 31 de desembre de l'any 1990 —són les dades que nosaltres tenim, oficials—: habitatges subvencionats, 384; inversió feta per la Generalitat, 112 milions; significació de la realització del Pla —tenint en compte

que el decret finalitza aquest any, per tant era a la tercera part del seu recorregut—, 4% d'execució, 4%; crèdits atorgats per les caixes d'estalvis, 74, 74; inversió de les caixes d'estalvis en aquest tema, 290 milions; realització, 1,3% d'execució. Ah!, un pla dels joves, que en els sis mesos de la seva aplicació havia subvencionat —agafin-se, senyores i senyors diputats— vuit joves, vuit.

Mira, aquest pla, indubtablement, avui en dia ja s'ha de retirar; s'ha de retirar, primer, perquè s'ha demostrat la seva ineficàcia i, segon, perquè ja ha quedat obsolet davant del pla de finançament estatal, que dona uns crèdits a un interès molt més baix que no pas aquest pla. Per tant, ningú a partir d'ara anirà a acollir-se a un 13,5% d'interès quan es pot acollir a interessos del 7,5 a l'11% o, si es fa habitatge social, doncs, fins i tot al 5%.

Resum de les seves actuacions, senyores i senyors diputats: una situació desastrosa. Però, bé, aquesta és la situació, aquesta és la política no existent de la Generalitat, però ara tenim un pla, un pla de finançament; de vegades s'ha reclamat; després del pla quadriennal hi van haver uns decrets i es va dir que el finançament era escàs, ara hi ha una oferta, un pla important, que diu: 460.000 habitatges per a tot Espanya, dels quals, naturalment, una part molt important anirà a Catalunya; ja he dit en quines condicions. I ara la pregunta és: serem, seran vostès, el Govern de la Generalitat, capaços d'aprofitar aquest pla financer per definir d'una vegada una política d'habitatge justa?

Ara, més que mai, senyores i senyors diputats, és necessari saber els propòsits de capteniment del Govern en aquest tema de la política d'habitatge: quins són?

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Molins.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Joaquim Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats (*remor de veus*), senyor Diputat interpellant, si al llarg d'aquests dos darrers mesos, doncs, no s'hagués produït el que s'ha produït, que ha estat, doncs, un debat públic prou notori, doncs, no li diria el que li vaig a dir. Però, com que s'ha produït un debat públic prou notori amb motiu d'unes eleccions municipals i adreçat únicament i exclusivament al Govern de l'Estat, perquè recordem que també hi havien eleccions autonòmiques i, per tant, no s'adreçava òbviament això als governs autònoms que sortien a elecció, sinó al govern de l'Estat, sí que li haig de preguntar on era l'illustre Diputat senyor Oliart durant aquests dos mesos, perquè sembla que no se n'hagi assabentat que el debat s'ha plantejat d'una societat que no té resposta a un problema que existeix davant de l'administració que aquesta societat entén que és l'administració responsable, que és el Govern central.

Tots, absolutament tots els poders locals, tots els governs autònoms s'han adreçat a qui ens hem d'adreçar en la política d'habitatge, perquè, com reiteradament li he expressat cada cop, senyor Oliart, que m'ha adreçat interpellacions d'aquesta naturalesa, malgrat que teòricament les competències en matèria d'habitatge han estat traspassades als governs autònoms —a tots els governs autònoms—, no són els governs autònoms qui tenen en exclusiva, en les seves mans, els instruments per ac-

tuar-hi; i no només no els tenen en exclusiva, sinó que —i així ho ha posat de manifest el debat que ha existit al llarg, insisteixo, d'aquests dos mesos— no només no el tenen en exclusiva, sinó que és de públic reconeixement que ni tan sols tenen els instruments fonamentals per realitzar una veritable política d'habitatge.

És absolutament injust, per tant, i fora de tota lògica, i no s'aguanta, expressions com que el Consell Executiu no ha estat capaç de donar resposta..., quan la societat, quan s'ha hagut d'adreçar a algú per demanar resposta a aquest problema, no s'ha adreçat a cap govern autònom ni a cap govern local, perquè és evident que no està en les mans d'aquests nivells d'administració —parlant ara d'administració o de responsabilitat política, si vostè ho prefereix—, sinó que el que continua tenint aquesta responsabilitat fonamentalment és el Govern central. Perquè reiteradament he posat de manifest davant d'aquesta Cambra —normalment a petició de vostè, senyor Diputat—, que qualsevol política d'habitatge descansa sobre uns determinats instruments que, reiteradament, hem expressat quins són: una política de sòl, evidentment; una política fiscal, evidentment; una política d'ajuts, evidentment, i una política de preu del producte.

Si vostè repassa amb mi qualsevol d'aquestes quatre potes fonamentals de qualsevol política d'habitatge, s'adonarà que només parcialment i només alguns d'aquests factors estan en mans del Govern de la Generalitat i de qualsevol altre govern autònom, que tots tenim exactament les mateixes competències. Quines són? Una política de sòl. Hi insisteixo, només parcialment.

En la política de sòl hi han dos problemes: un, l'existència de sòl; un altre, el preu d'aquest sòl, que forma part del preu del producte final. La política de sòl —com li deia—, només parcialment està en mans del poder de la Generalitat. Em deixa astorat sentir, perquè és pràcticament l'única opinió al respecte, que la Llei, la nova Llei del Sòl serà un instrument magnífic de generació de sòl. Hi insisteixo: és vostè l'únic que ho diu; fins i tot els responsables polítics socialistes d'altres comunitats autònomes estan absolutament astorats amb el contingut d'aquesta Llei del Sòl, que anomena «progressista», els efectes de la qual veurem; això, per sort o per desgràcia, els efectes els tindrem d'aquí a pocs dies. Veurem si realment serveix —de la qual cosa m'alegraria, òbviament— com un instrument de generació de sòl a preu raonable, perquè aquesta és la segona component.

De sòl, els governs autònoms no en tenen, no en són propietaris, i, en tot cas, per ser-ho, han de passar per un procés de compra. Els que sí que tenen sòl, com a producte de l'acció urbanística, són els ajuntaments; a través de les cessions obligatòries, els ajuntaments són propietaris de sòl, i la Llei els impulsa a utilitzar aquestes cessions obligatòries per a la creació d'habitatge. Els ajuntaments, com a fruit del procediment urbanístic, són propietaris de sòl gratuït, de sòl gratuït; per tant, a preu zero.

Cada cop —per sort— es fa menys la demagògia de parlar simplement de l'especulació del sòl sense entrar a discutir què significa, això. Al sòl cada cop li estem demanant més coses, al sòl cada cop li estem demanant més coses, de la qual cosa entenc que tothom s'ha d'alegrar, però no ens hem d'estranyar després que el seu preu pugui. No és simplement l'especulació del sòl, que existeix —òbviament que existeix també—, però aquest no és

el problema, aquest no és el problema, o com a mínim aquest no és *només* el problema; el problema és el preu real del sòl, el preu real del sòl.

D'uns anys a aquesta banda hem millorat els nostres coeficients urbanístics, s'han disminuït les densitats, i això encareix el preu del sòl; i m'alegro que s'hagin disminuït els coeficients. La nostra societat vol un millor urbanisme, vol menys densitat; però això repercuteix en el preu del sòl.

En el preu del sòl també repercuteix el cost de la urbanització; avui, aproximadament, 6.500 pessetes/metre quadrat de repercussió, només del cost d'urbanització. Per acomplir els paràmetres de l'ajut oficial —al qual feia referència l'il·lustre senyor Diputat— el sòl no pot costar més de 10.000 pessetes; si el cost d'urbanització ja són 7.000, miri el que queda del preu del sòl, pròpiament dit.

Al sòl també se li demanen més coses: se li demana fins i tot que contribueixi, doncs, en la seva realització, en la seva urbanització, a una millor qualitat en les infraestructures locals —també se li demana—; i al sòl o a l'habitatge se li demana —particularment, després de l'any 90— que, a més a més, aportï a les hisendes locals i a la Hisenda de l'Estat unes coses que mai se li havien demanat, que mai se li havien demanat: fins al 85 estava exempt, fins i tot, de l'impost del tràfic d'empreses, com vostès saben; dels del 95 té impost de l'IVA i el 6% —d'altres països no tenen impost de l'IVA, no paguen IVA; aquí paga IVA també. Però des de l'any 90, a més a més, amb una fórmula que sovint utilitza l'Administració central, de centrifugació del dèficit, quan davant de les negociacions amb els poders locals, que tenen molta raó de plantejar-les, de necessitat de més cabal de diners, els plantegen la seva migrada disponibilitat de diners, doncs, se'ls diu: «No us donarem més diners de la tarta grossa, però us permetem que carregueu sobre l'habitatge uns impostos que fins en aquell moment no es carregaven»: les contribucions urbanes —de les quals estaven exempts—; l'habitatge, durant els cinc primers anys, que, com tothom sap, són els que més graven. Bé, doncs, són 150.000 pessetes, per exemple, aproximadament un 2% més del producte habitatge.

Tot això encareix, evidentment, com encareix també el preu de la construcció. Però sobretot, això grava una altra cosa: no és el mateix que, del sòl brut al sòl net, es passi deixant pel camí un 30 o un 40%, que eren les mitjanes que es deixaven pel carrer fins als anys 82, 83, 84, que, com a fruit de l'exigència amb la qual tots estem d'acord, de millora de la urbanització, avui pel procediment urbanístic queda pel camí, entre el sòl brut i el sòl net, fins a un 60%, aproximadament. I això també li estem demanant al preu del sòl; no podem després dir: «Per què puja el preu del sòl?», «Per l'especulació». No; anem a estudiar de veritat l'arrel del problema. De tot això hem de ser conscients. Tot això se li demana al sòl i el sòl respon amb un creixement de preus, òbviament.

Hi han més coses que influeixen en el preu del sòl. Normalment, el procediment urbanístic triga uns tres anys aproximadament, uns tres anys aproximadament de passar de sòl brut a sòl net disposat a edificar, a començar a urbanitzar. Procediment urbanístic, tres anys aproximadament; això també, els costos financers d'aquesta inversió feta en el sòl també compta, particularment si el diner està desmesuradament alt, el seu cost, com és el cas de l'Estat espanyol, política en la qual tampoc els governs autònoms tenim massa, massa instruments, reconeguda-

ment per tothom, per actuar-hi; cost del diner, 15-16% durant aquests anys; diferencial, respecte de l'inflació, de deu punts, que no es troba a cap, a cap país europeu, i cap línia d'ajut per a la utilització del diner en el sòl.

Per tant, una molt alta fiscalitat, una molt alta fiscalitat sobre el sòl, que, a més a més, és diferencial respecte al que existia anteriorment, i a més a més, un preu del diner molt alt i una gran lentitud en el procediment urbanístic, que —recordem-ho— és un procediment urbanístic que finalitza el Govern de la Generalitat, però que, fonamentalment, és d'iniciativa municipal.

Política fiscal, ja n'hem parlat; política de cost del diner, ja n'hem parlat; política de sòl, nosaltres podem intervenir-hi, clar que podem intervenir-hi! Podem intervenir de dues maneres fonamentals: una, fent al més ràpidament possible un procediment urbanístic, i, com sap l'il·lustre Diputat, des de fa tres anys funcionen el que se'n diuen els sectors d'organització prioritària, que posen el sòl en funcionament als sis mesos de l'inici d'aquesta intervenció.

Es determina un sector d'urbanització prioritària —tots els que hem fet, per cert, en l'àmbit de la conurbació de Barcelona, absolutament totes les actuacions en sectors d'organització prioritària, com és lògic, els hem fet en l'àmbit metropolità de Barcelona— i compres i adquisicions de sòl; compres i adquisicions de sòl que —insisteixo— depenen i tenen aquesta limitació.

Deia l'il·lustre senyor Diputat que l'any 91 s'ha disminuït la protecció oficial a tres mil habitatges. El que ha deixat de dir —i ha dit molt clarament que això era «protecció oficial»—, el que ha deixat de dir és que la protecció oficial —com sap l'il·lustre Diputat—, excepte en la part que pertoca a la promoció pública d'habitatges, que és una política que duu a terme el Govern de la Generalitat, tota l'altra que la reglamenta és el Govern central; és a dir, la política de protecció oficial és reglamentada per llei pel Govern central, i és aquesta la que ha quedat inexistente. No veig per on el culpable d'aquesta inexistència pugui ser el Consell Executiu, quan —insisteixo— la protecció oficial és legislació del Govern central.

Què és el que ha provocat aquesta desaparició de la protecció oficial? La protecció oficial és aquell habitatge que, en la seva creació, té ajuts de l'Estat, a través d'alguns mecanismes, però que fa la iniciativa privada. Per què la iniciativa privada no hi ha anat? Doncs, perquè en l'àmbit de Catalunya, particularment, i més particularment encara en l'àmbit de ciutats grans amb greus pressions sobre el preu de construcció en aquests darrers anys, el mòdul d'obligat compliment no dóna lloc, no només a benefici, sinó que dóna lloc a pèrdues. I el que cap política de protecció oficial pot esperar ni cap govern pot esperar d'una política seva és que s'hi apuntin els promotors privats si el benefici és inexistente o si hi han pèrdues. I que la protecció oficial no és atractiva, en dóna mostres que fins i tot els operadors institucionals quan intenten acollir-s'hi no poden, i hi han, doncs, multitud d'operadors institucionals, adscrits o vinculats a centrals sindicals, per exemple, que tenen gravíssims problemes, fins al punt que, tenint disponibilitats de sòl, perquè han estat convingudes així, per exemple, amb l'Institut Català del Sòl, que ha fet aquestes cessions de sòls per crear l'habitatge, no han pogut crear l'habitatge, perquè el problema és que el mòdul que exigeix l'Estat —aproximadament, preus de venda entre les seixanta i les setanta-cinc mil pessetes, depèn de les fórmules— són d'impossible compliment. Perquè —hi insisteixo—

la repercussió del preu del sòl ja és d'impossible compliment i, a més a més, el preu de cost per metre quadrat d'obra —el faci un promotor privat que té afany de lucre o el faci el promotor que vulgui vostè sense afany de lucre— no dóna perquè es pugui vendre, després, el producte a aquests preus.

I aquesta és la realitat. Hem de ser capaços, les administracions públiques..., no culpabilitzem només algunes, perquè estem perduts, hem perdut el món de vista; no ens en sortirem, senyor Oliart, no se'n sortirà; s'anirà fent, doncs, diguem-ne, una elucubració dialèctica, que és vàlida, si vostè vol, doncs, per passar una estona al Parlament, però no anirem a l'arrel del problema, no anirem a l'arrel del problema. Si vol, de veritat, doncs, anar a l'arrel del problema, qualsevol política d'habitatge ha de pretendre dues coses: actuar sobre l'oferta i sobre la demanda. Vostè deia molt bé, molt encertadament, que el problema que tenim és molt..., és tan senzill, almenys per diagnosticar —encara que després sigui de difícil resolució—, com el següent: el 80% de l'oferta —disculpin—, el preu mitjà de l'oferta a Catalunya en general, i més particularment encara a la conurbació de Barcelona, es situa, el preu mitjà de l'oferta es situa en els 19 milions de pessetes; només el 20% de l'oferta..., de la demanda pot acudir a aquests preus de cost; per tant, el 100% de l'habitatge que es fa que no sigui habitatge protegit, el 100% de l'habitatge que es fa per mètodes privats, per part dels privats, va adreçat només al 20% de la demanda, i ens queda aquest amplíssim 80% de la demanda que no pot acudir a satisfer les seves necessitats d'habitatge.

Què hem de fer? Aproximar l'oferta a la demanda i aplicar mesures d'ajut a la demanda per adequar-la a aquesta oferta. Hem, per tant, d'intentar incidir: primera, en el preu del sòl. Com s'incideix en el preu del sòl? Primer, amb l'existència de sòl i, segona, en el preu del sòl. Com podem incidir en l'existència de sòl?: els que tenen sòl, que el donin. I els mecanismes que els ajuntaments generen d'ingressos a través del procediment urbanístic, que s'apliquin a l'habitatge. L'habitatge és una necessitat que tenen els nostres conciutadans i totes les administracions públiques, *totes*, hem de ser capaces de donar-hi resposta.

Primera cosa, doncs: el sòl de què disposen els ajuntaments —edificable—, fruit del procediment urbanístic, que es posi a disposició d'una política de sòl.

Segona: el procediment urbanístic no dóna només lloc a sòl, sinó també a recursos econòmics per part dels ajuntaments; que aquests recursos econòmics s'apliquin també a una política d'ajuts a l'habitatge.

Tercera: agilitar la creació de sòl, agilitar la creació de sòl. Que aquests tres anys que costa avui un procediment urbanístic d'un sòl qualificat, amb discussions de plans especials i plans parcials en desenvolupament d'aquesta, diguem-ne, previsió del Pla general, no costi tres anys, perquè el cost financer d'aquests tres anys és absolutament impossible d'assumir després en el cost d'un habitatge assequible per aquest 80% de la població. Mesures, per tant, de tipus legislatiu, als sectors d'urbanització prioritària, però sobretot voluntat política, d'agilitar el sòl existent, no de posar problemes a l'existència d'un sòl qualificat encara que aquest sòl sigui propietat, també, de l'Institut Català del Sòl, i potser ja sap a què em refereixo, l'Institut Català del Sòl té en propietat sòl qualificat com a residencial que no pot tramitar per l'oposició de determinats ajuntaments de casa nos-

tra... Per tant, no només agilitar o ajudar a agilitar-lo, sinó no posar problemes al desenvolupament de les previsions contingudes en el planejament aprovat.

Quant al cost de la construcció, intentar industrialitzar el procediment de construcció. Això és absolutament cert. En general, a Catalunya en particular i en general a tot l'Estat no existeix, a l'Estat, un procés de construcció industrialitzat. Normalment, el promotor és un promotor petit, que fa petites actuacions d'habitatge, que no li permet la disminució de costos que una fabricació industrialitzada del producte podria aconseguir. Amb reduccions notables, i en aquest sentit, doncs, sistemes industrialitzats de construcció d'habitatges a França o a Gran Bretanya, que són els dos que ho han provat més extensament i, diguem-ne, sostingudament, han propiciat disminucions de costos de construcció significatius.

És, per exemple, doncs, significatiu que a França i a Gran Bretanya es pugui, avui, construir per metre quadrat, doncs, un vint-i-cinc o un trenta més barat que no pas a casa nostra, quan el nivell general de preus no està en aquesta desproporció, òbviamment. Per tant, també, intentar la industrialització del procés de fabricació i, tercera, tota la política fiscal i de preus necessària per adequar aquesta oferta a la demanda. Ajuts a la demanda i adequació als preus de creació, tant del sòl com de l'habitatge construït. I sobretot, il·lustre senyor Diputat: col·laboració entre tots els nivells d'administració, col·laboració entre tots els nivells d'administració. Mentre fem, diguem-ne, el paper que això és com una arma que ens tirem a la cara els uns als altres, no en treurem res, il·lustre senyor Diputat.

Em sorprèn que continuï donant unes dades quan jo, particularment, i en resposta, doncs, a una pregunta parlamentària, li he donat unes altres xifres. Per exemple, respecte del Pla d'ajuts de la Generalitat. Vostè té unes altres xifres donades per mi, de les que ha llegit aquí; vostè les té, il·lustre senyor Diputat: 1.832 sol·licituds, de les quals 596 corresponen a habitatge nou i 1.236 a habitatges de segona mà; un volum d'aprovació de sol·licituds de 987, és a dir, fins ara s'han acollit 987 sol·licitants, un flux d'aprovació de crèdits per part de les caixes de 200 milions mensual, ja s'ha agafat el ritme, òbviamment, no sé si dono les xifres del mes d'agost, que era el primer mes de vigència i, a més a més, mes d'agost, però en els altres, el ritme és de 200 milions al mes, i fins avui, 295 milions de pessetes aprovats per la Direcció General d'Arquitectura com a subvenció de la Direcció General, a través de 951 sol·licituds, i 161 milions de pessetes concedits per la Direcció General de Joventut a 512 sol·licitants. Estic segur que aquests 987 beneficiaris que han aconseguit solucionar el seu problema de l'habitatge valoren molt positivament aquest Pla d'ajuts de la Generalitat de Catalunya, i no amb aquest to despectiu amb què ja ens té acostumats l'il·lustre senyor Diputat a tractar aquest Pla d'ajuts a l'habitatge.

Pla d'ajuts, per altra banda, que des del primer moment hem vingut dient que el que pretén és salvar una mancança evident d'un altre tipus de pla d'ajuts a l'habitatge, que venim reclamant des de l'any 85, i que avui, a través d'una campanya electoral, ens ha vingut a donar la raó. No es pot fer un pla d'habitatges que no tingui una qualitat; la seva continuïtat en el temps. Cap, cap pla d'ajuts a l'habitatge serà eficaç si no té com a mínim una durada de quatre anys, i des de l'any 87 —vostè ho sap perfectament— no ha existit una continuïtat en el

temps de comportament de les administracions respecte als habitatges. Això trenca absolutament la confiança del sector en qualsevol pla, és una fugida endavant, és donar tocs que quan..., és tractar el sector de la construcció, de l'habitatge, no com un sector que dona un servei bàsic per a la població, com és el dret a l'habitatge, sinó com un sector que fa de motor de l'economia, que quan l'economia està àtona se l'ajuda, se li donen diners perquè estiri i faci de motor, i quan l'economia va bé, se li diu: «Ara no et dono res, i mira quin drama provoques amb la meua retirada d'ajuts...». Això no és un pla d'ajuts a l'habitatge. I això és el que ha fet el Govern central fins avui.

Nosaltres, des de fa quatre anys, veníem demanant el que durant aquests dos darrers mesos s'ha vist ben bé que era un clam generalitzat de la nostra societat, una petició al Govern central —que és qui pot fer-ho— per fer de veritat un pla d'ajuts a l'habitatge que ajudi tots els nostres conciutadans a aconseguir aquest dret que la Constitució els dona a un habitatge digne, i que fins avui les administracions no han estat capaces de donar resposta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller, i me les pot donar. (*Rialles i remor de veus.*) El senyor Oliart té dret a rèplica.

(*Pausa.*)

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, és indubtable, senyor President, que el senyor Conseller li pot donar les gràcies. Bé, vostè, abans, senyor President, ha renyat un diputat per fer massa preguntes...

El Sr. PRESIDENT: Jo no he renyat ningú, eh! (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. OLIART: Bé, en fi...

El Sr. PRESIDENT: He fet unes observacions...

El Sr. OLIART: Ha fet unes observacions, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: No es deixi portar per la seva vehemència en relació amb el Conseller i no ho giri cap a la Presidència.

El Sr. OLIART: Senyor President, no és aquesta la meua voluntat. Únicament volia dir això perquè és indubtable que vostè ara li hauria de fer una observació al senyor Molins, al senyor Conseller, perquè jo tenia també un reguitzell de preguntes, i davant de la intervenció del senyor President, doncs, jo, aquestes preguntes les he «tatxat», i m'he limitat a dir, a preguntar-li, al senyor Molins, quins són els seus propòsits de capteniment, quina política d'habitatge durà d'aquí en endavant, doncs, tenint en compte, sobretot, l'avinentsa d'un pla de finançament estatal que tothom, doncs, més o menys, coneix en els seus trets generals.

Jo li he de dir que he escoltat amb molta atenció el senyor Molins; ens ha fet aquí una gran conferència, però és indubtable que la política que pensa dur a terme d'aquí en endavant el Consell Executiu, jo la continuo ignorant; no la sé.

Una conferència, per altra banda, que no solament algun conseller de la Generalitat podria signar, sinó també un promotor immobiliari, perquè vostè ha reflectit, si més no, una situació, però el que és indubtable és que aquesta situació que vostè ha reflectit ha estat incapaç, durant tots aquests anys que ha tingut el Govern per poder-la rectificar o modificar, ha estat incapaç de poder-ho fer. Miri, aquí hi ha un lloc comú molt..., que contínuament es repeteix, i que, naturalment, si els diputats de

l'oposició l'haguéssim d'admetre a cada moment, ens veuríem impossibilitats de presentar qualsevol tipus d'interpellació, perquè sempre..., vostès tenen la virtut, l'habilitat..., no diré que és l'habilitat, perquè indubtablement, repeteixo que és un lloc comú, un lloc comú que, a més a més, ja els marca, doncs, l'alta presidència, de desviar les competències cap a altres administracions, o cap a l'Administració central o cap als ajuntaments, i escolti, som, la Generalitat és competent en matèria d'habitatge, des de..., bé, des que hi ha l'Estatut d'Autonomia i, a més a més, traspasades les competències d'habitatge l'any 1982 i acabades de traspasar l'any 1985. Tenen, doncs, totes les competències: en promoció pública, en habitatge, en control, en qualitat d'aquesta..., en tot. I vostès no les exerceixen, pel que es veu, no les exerceixen.

Diu vostè que hi ha un gran debat sobre això i que jo hauria de saber no sé quantes coses. És indubtable que hi ha un debat; molt important, sí, sí, i precisament degut a la situació creada durant tots aquests anys. Però aquesta situació actual, senyor Conseller, senyor Molins, era previsible. Per què no es va actuar abans? Per què no es van fer uns intents, almenys dins les possibilitats i limitacions financeres i pressupostàries que podia tenir la Generalitat, per què el Govern de la Generalitat no va fer alguna cosa? Doncs, no. Però, miri, aquest procés, aquest procés..., jo, abans, he cantat unes xifres, i he dit: miri, l'any 1987 hi havia, de lliures, de construcció d'habitatges lliures, 16.243, i ara, l'any 1990, doncs, s'han passat a 32.000. Bé, això no ha sigut de cop. Vull dir, l'any 88 va créixer 22.000, l'any 1989 va créixer 31.000 i la protecció oficial, al revés: en teníem 15.000 l'any 1987, fins a arribar a 3.634 l'any 1990. L'any 88 en teníem 11.000 i escaig, l'any 1989, 6.000 i escaig. És a dir que hi ha una línia ascendent, que és la de la construcció d'habitatge lliure, una línia descendent progressiva, també, que és la manca de protecció oficial.

Bé, tot això vostès ho saben, i ho saben perfectament, i molt abans que jo, perquè, naturalment, vostès tenen les estadístiques i tenen el control d'això, perquè, a més a més, vostès han de donar les qualificacions provisionals, i han de donar també les llicències oportunes. Vostè diu: «Creació de sòl». Naturalment, creació de sòl, estem d'acord, que s'ha d'influir en l'oferta i la demanda per a la creació de sòl. Però vostès diuen: «Els ajuntaments han de crear sòl». Molt bé. I quins instruments els donen, vostès, als ajuntaments, quan saben que molts ajuntaments són incapaces de poder-ho fer pel seu propi dallò? Vostès, per exemple, tutel·len l'urbanisme municipal fins a límits increïbles, i encara després vostès gosen criticar els ajuntaments. Per què no han endegat una política d'incentivació de patrimoni públic de sòl? Per què no l'han endegada? Ni una pesseta estava invertida en els pressupostos de la Generalitat amb aquesta destinació! Per què l'INCASOL no ha actuat amb més decisió en els municipis que més ho necessiten? Perquè moltes vegades vostès diuen: «Oh, és que en l'àrea metropolitana, doncs, passa això..., a Barcelona ciutat passa això altre...» Escolti, és que hi ha alguna llei que impedeix a l'INCASOL adquirir terrenys a Barcelona ciutat, en l'àrea metropolitana, o en aquells centres industrials que més ho necessiten, de més densitat de població?

Vostè sap perfectament que els ajuntaments, els ajuntaments democràtics, tots, no solament els que hi han alcaldes socialistes, o comunistes, tots, tots els ajuntaments, es van trobar amb

un desgavell en el moment en què van arribar als municipis, a governar els municipis. Vostè sap que hi havia hagut un creixement desordenat i que per tant s'havia de limitar i regular aquest creixement, i durant molts anys els ajuntaments han hagut de fer això. I han hagut, indubtablement, d'extreure això d'uns pressupostos moltes vegades limitadíssims.

Vostè sap que aquí hi havia la perifèria, aquí hi havia el centre, i després a la perifèria anaven creixent una sèrie de barris i que indubtablement era necessari comunicar aquests barris amb la perifèria i aquests barris entre si. I que això, indubtablement necessitava una gran força pressupostària i, a més a més, temps. (*Remor de veus.*) Per tant, no critiquem els ajuntaments, no els passem la pilota als ajuntaments.

I vostè, parlant dels ajuntaments, ara, aquesta és una pregunta que jo li faig. Vostè ha dit que alguns ajuntaments s'oposen que sòl que té adquirit l'INCASOL pugui tirar endavant per poder-hi, doncs, construir habitatges. Jo li agrairia que digués quins ajuntaments; no es pot dir quins ajuntaments, així en general. Digui quins, digui els noms d'aquests ajuntaments, perquè almenys ho sapiguem tots.

Vostè diu «de protecció oficial». Escolti, vostè sap que en el procés aquest que abans li he esmentat, de descens de la protecció oficial, doncs, hi van haver moltes qualificacions provisionals que vostès ja havien atorgat, que els constructors, en veure el creixement especulatiu que tenia la construcció, el preu dels pisos, van renunciar a aquesta qualificació provisional i van..., i aquell habitatge, aquell grup d'habitatges que s'estava construint, doncs, primerament, com una possible «vivenda» de protecció oficial, es va renunciar —ho repeteixo—, i va ser després, doncs, venuda com a habitatge lliure. Vostè sap que això ha passat bastant. Però és que també..., i abans, senyor Molins, jo m'hi he referit, no hi ha hagut, no ha existit una política territorial en aquest tema. Més d'un 35, d'un 35 a un 40%, d'un 35 a un 40% de les «vivendes» de protecció oficial van estar construïdes en llocs que no era tan necessari, mentre que en l'àrea metropolitana de Barcelona la construcció de «vivendes» de protecció oficial durant tots aquests anys que hi havia el quadrienni, doncs, va ser mínima, mínima, va ser. Per què vostès no van tenir, per què vostès no van tenir, doncs, poder harmonitzar aquesta política, poder influir en els constructors que anessin a construir a on era més necessari? Vostès no ho van fer.

I la promoció pública? Com explica vostè, en tota aquesta situació que vostè ha dit, com explica vostè el descens que ha tingut la promoció pública des que pràcticament vostè és Conseller, senyor Molins; des que vostè és Conseller és quan ha baixat més aquesta promoció pública, i no parlem de règim especial. No parlem del règim especial. Hi ha unes estadístiques que demostren que aquí, l'any 1989 almenys, a Catalunya es va invertir, en «vivenda» de promoció pública, en «vivenda» social, es va invertir 545 pessetes per habitant i any, i era l'última, la darrera comunitat autònoma amb inversió en aquesta matèria.

I l'habitatge de lloguer? Vostè sap també la necessitat que hi ha d'habitatge de lloguer? Però què han fet vostès per l'habitatge de lloguer? Ni un sol lloguer, ni un sol habitatge de lloguer ha estat construït per l'INCASOL, ni un de sol amb destinació a règim de lloguer. Ni un de sol. En tot cas, algun ajuntament ho ha fet, pel seu compte.

I el «Pla Pujol»? Miri, jo he donat les xifres que em va donar vostè, signat per vostè, el 31 de desembre de l'any 1990. Això és el que jo he dit al començament, i per tant vostè no em pot desmentir. Jo no he rebut encara aquesta segona resposta; no l'he rebuda, però, miri, jo li diré que, malgrat aquestes xifres que vostè ha donat, el «Pla Pujol», si vostè em permet el símil, li diré que s'assembla una mica als invents aquells del doctor Franz de Copenhague, que sortien en el TBO. És a dir, no ha servit pràcticament per a res.

Era un pla ja no gaire bo en el començament. Un pla no gaire bo en el començament perquè, naturalment, crèdits del 13 i mig per cent durant cinc anys només, no era massa, eh? Perquè, total, era quatre punts per sota dels interessos de mercat. I vostè va dir aquí amb tota solemnitat: «Això és la protecció oficial a la catalana –la protecció oficial a la catalana». Un pla –repeteix– abocat al fracàs, perquè, a més a més, vostè sabia que les caixes d'estalvis n'atorgarien molt pocs, de crèdits, perquè quan es fa un pla –i els plans estatals sempre ho han fet així–, quan hi ha una diferència de quatre punts a cinc punts, a sis punts, entre els interessos de mercat i els interessos que es volen subvencionar, la subvenció va a compte dels pressupostos de la Generalitat –en aquest cas hi haurien d'haver anat– però, és clar, com que vostès no se'n feien càrrec, naturalment, les caixes d'estalvis, doncs, han atorgat els menors crèdits possibles. I si últimament, si últimament, senyores i senyors diputats, se n'han atorgat més, d'aquests crèdits, és simplement perquè els interessos dels crèdits en el mercat han anat també baixant i per tant la diferència que hi havia ja, de quatre punts, ara ja no existeix. I per això les caixes d'estalvis han anat atorgant alguns crèdits més dels que havien atorgat.

Bé, senyores i senyors diputats, repeteixo el mateix: hi ha un pla de finançament estatal que s'ha d'aplicar aquí a Catalunya, que és una ocasió favorable, propícia, perquè d'una vegada tinguem aquí un pla també a Catalunya, perquè el tinguem, i tenint en compte que aquest pla estatal començarà l'any 1992 i acabarà l'any 1995 –durarà quatre anys–, i tenint en compte que hi haurà unes eleccions autonòmiques entremig i que, per tant, seria lamentable que vostès fessin un pla pel seu compte sense comptar amb el consens de totes les forces polítiques, doncs, el que jo li demano és que presentin un pla abans de final d'any, si pot ser cap al mes d'octubre o novembre, que sigui debatut aquí en el Parlament, consensuat per totes les forces polítiques, i que qualsevol govern que surti o que sorgeixi de les pròximes eleccions autonòmiques el pugui dur a terme. I crec que un pla d'aquesta entitat serà, naturalment, consensuat per tothom, perquè tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra sense cap excepció volen, precisament, que existeixi aquest pla i volen, naturalment, solucionar un problema molt greu d'aquesta societat; un problema gravíssim d'aquesta societat.

Que totes les institucions i totes les administracions es posin d'acord? Perfectament, perfectament d'acord, senyor Molins, en això sí que no renyirem, sí, senyor, sí; un pla d'aquesta entitat ha de portar que totes les administracions, totes, a tots els nivells, es posin d'acord. Això és el que volem i això crec que és la capacitat que tenen tots els grups que hi han en aquesta Cambra, perquè representen, com a mínim, el 99% de la població de Catalunya. I per això necessitem també saber quina infraestructura tenim, perquè vostè em diu de preguntes que em respon; jo n'hi diré una, una, de pregunta, que nosaltres hem fet des de

l'any 1990, des del novembre de l'any 1990, i que vostès encara no m'han contestat. I miri, és una pregunta que en parla, precisament: quines són les estimacions del Consell Executiu de la demanda d'habitatges –nova construcció, rehabilitació– per al període 1990-1999 per a tot Catalunya, destinats a residència principal? Quines són les estimacions referides a l'àrea metropolitana de Barcelona? Quines són les estimacions que utilitza el Consell Executiu relatives a les noves famílies que es formaran en el període esmentat per a tot Catalunya i per a l'àrea metropolitana de Barcelona? Quina és la taxa de reposició prevista per al parc actualment existent d'habitatge a Catalunya? Perquè no és possible, no és possible elaborar un pla sinó es té, naturalment, un coneixement de la realitat sobre la qual nosaltres hem de construir aquest pla. I vostè, aquesta pregunta, no me l'ha respost, i porta data de 15 de novembre de 1990; i li ho he reclamat dos cops. Què significa això? Que vostès no ho coneixen. I quin Govern és aquest, que no coneix la realitat en què s'està movent? Quin Govern és, aquest?

El Sr. PRESIDENT: Torni a la qüestió.

El Sr. OLIART: No, no, si hi torno, hi torno. (*Remor de veus.*)

Per tant, per tant, senyores i senyors diputats, i aquest seria el segon punt de la Moció –perquè el primer i el principal, naturalment, és aquest pla– és que vostès presentin en aquest Parlament, al mateix temps que aquest pla, un llibre blanc de l'habitatge –un llibre blanc de l'habitatge–, que tots sapiguem, doncs, quina és l'actuació i quina és la realitat en què nosaltres...

El Sr. PRESIDENT: No avanci la Moció, perquè...

El Sr. OLIART: Sí, senyor. Però jo ho anuncio perquè, naturalment, forma part, forma part de la resposta que jo li he de donar al senyor Conseller, que penso que ha estat, el senyor Conseller..., a bastament ens ha explicat moltes coses; el que no ens ha explicat és la política que pensa fer.

I repetint-li...

El Sr. PRESIDENT: Està fent la pau, per això, tranquil·litzi's.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President, ho sé i li ho agraeixo. Li agraeixo la seva equanimitat.

I repeteixo la mateixa pregunta que he fet en el primer torn d'intervenció, perquè vostè no me l'ha contestat, senyor Conseller: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu relatius a la política d'habitatge?

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltíssimes gràcies, senyor Oliart.

(*Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President, agraint-li la disponibilitat de temps que m'ha donat; crec que el tema és prou important com per dedicar-hi tota l'estona i quan les interpellacions són d'un context tan ampli és pràcticament inevitable...

El Sr. PRESIDENT: Així ho ha entès la Presidència.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President: reitero el meu agraïment.

El Sr. PRESIDENT: Però amb el desig que no hi hagin tants afers tan importants.

(*Rialles.*)

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies. Jo també.

Il·lustre senyor Diputat, per què no s'ha actuat abans? N'hi han massa de privades i poques de públiques. Jo ho lligaria amb una altra cosa que ha dit: la protecció oficial només on no és necessari; diu que se n'han fet moltes... Si ja li he insistit, il·lustre senyor Diputat, i no hi ha manera de saber-me explicar, pel que veig.

Vejam, la protecció oficial no la fa el Govern de la Generalitat —no la fa el Govern de la Generalitat—, no la fa perquè no té competències per fer-la, perquè es basa i fonamenta en una política d'ajuts, en una política fiscal, eh?, i en una política monetària, i això és competència del Govern central, i tothom s'adreça al Govern central per demanar-li-ho. No diria que vostè és l'excepció que s'adreça a nosaltres però em temo que ho sigui, em temo que ho sigui. Tothom, tothom s'adreça al Govern central, tothom! I aquesta campanya n'ha estat una demostració fefaent, d'això que li estic dient: la política oficial, de protecció oficial, la fan ells, i vostè haurà de recordar com l'any 88 la Generalitat de Catalunya no va signar el conveni. Quin conveni era? De protecció oficial —de protecció oficial. Aquest era el conveni, perquè la política de protecció oficial la fa el Govern central.

Allò dels mòduls. Voldria que m'ho entengués. Per què a Catalunya no s'ha fet protecció oficial aquests últims anys? Perquè Catalunya és l'indret de l'Estat on el cost del sòl —conjuntament amb d'altres; no és l'únic: a Madrid, per exemple, també ha caigut espectacularment la protecció oficial, espectacularment—, perquè és el lloc on el preu del sòl i el cost de construcció no poden assolir el límit màxim del mòdul que imposa les condicions del Pla de protecció oficial, del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme. I per això a Barcelona no es fa i en canvi, en llocs que estic d'acord amb vostè que no es necessita per a res, se n'ha fet. Clar! En altres llocs del territori de Catalunya, on el preu del sòl no té aquestes pressions i on el preu de la construcció no ha pujat tant. Allà es pot fer, perquè allà es pot construir un producte que pot ser venut a les setanta, setanta-cinc mil pessetes del mòdul, i a la conurbació de Barcelona no es pot crear un producte, compri el sòl l'Institut Català del Sòl o el compri qui sigui, construeixi l'Institut o construeixi qui sigui, amb afany de lucre o sense afany de lucre; no es pot construir un producte per ser venut a aquests preus; perquè no es pot: el cost del producte ja és superior. Llavors, van a fer-lo allà on els surten els números i no el faran mai allà on no els surten.

Per tant, no és un instrument útil per a la política d'habitatges. I això els ho vam dir l'any 88, els ho hem dit l'any 89 —per escrit, a més a més; a més a més, de paraula quan ens ho han permès—; el 90... Els ho hem dit des de fa temps: no és un instrument útil per a la política d'habitatge —no és un instrument útil. I no és nostre: és del Govern central.

Quins instruments donem als municipis? Ara sí que voldria que quedés molt clara una cosa: en cap moment he criticat els municipis; en cap moment els municipis, i genèricament, en cap moment no els he criticat. He dit que els municipis tenen sòl, són els únics que tenen sòl de cessions obligatòries urbanístiques; el receptor d'una cessió obligatòria no és ni el Govern de la Generalitat ni el Govern central: són els municipis. No és un altre, no és un altre. I són els que tenen el sòl.

Vostè s'estranyava —després ho ha corregit dient que, probablement, també allà era necessari— que a Cervera s'haguessin fet trenta-tres habitatges. Cada any, durant dos cops a l'any, el Director General d'Arquitectura i Habitatge escriu a tots els municipis de Catalunya —a tots els municipis de Catalunya— i els diu: «Senyors, per fer la nostra programació d'habitatges de promoció pública els preguntem si vostès en tenen necessitat i si tenen sòl de cessió per poder fer aquests habitatges.» I es fan els habitatges allà on ens responen; és depriment veure que ni el 10% de les cartes són respostes —ni el 10% són respostes— i d'aquestes no totes arriben a bon terme. I òbviament, a Cervera es van fer trenta-tres habitatges perquè, a més a més que hi ha la necessitat —com vostè sap ha tingut un creixement industrial important—, a més a més, l'Ajuntament va fer la cessió de sòl, perquè els habitatges requereixen un sòl per fer-se. I els que tenen el sòl són els municipis —són els municipis.

Diu l'il·lustre senyor Diputat: per què l'Institut Català del Sòl no compra sòl a la zona de la conurbació? Doncs, perquè el preu d'adquisició del sòl ja queda per sobre del 15% del mòdul, que és el que permet la protecció oficial; perquè només el cost d'adquisició del sòl ja està per sobre d'aquestes possibilitats, il·lustre senyor Diputat. Em demana on és que l'INCASOL... Home, tots sabem que l'Institut Català del Sòl va rebre de l'Institut Nacional d'Urbanisme, l'INUR, un gran traspàs, unes grans hectàrees a la zona de Mollet, a Gallecs, i és aquí on —i pot llegir-ho als diaris, tampoc no es necessita estar massa ficat en el tema; no fa ni quinze dies ha sortit, doncs, que els municipis —legítimament, no ho discuteixo que no sigui legítim— volen que allò sigui un parc; i allò està qualificat per edificar, il·lustre senyor Diputat, i volen que sigui un parc. Ho admeto, és legítim; el que no es pot fer alhora és demanar que es facin habitatges i, a més a més, voler tenir un parc: hem d'escollir. Oh, clar que hem d'escollir: això està qualificat, és patrimoni de tots, perquè és patrimoni traspasat, de l'Institut Català del Sòl, qualificat per fer habitatges, i avui es vol destinar a una altra cosa. Em demanava el nom! Ja el té, il·lustre senyor Diputat.

Diferència d'interessos del Pla de la Generalitat. Una altra cosa, il·lustre senyor Diputat, en què no està ben fixat. Em diu: «Qualsevol política d'habitatges, si no vol treballar a interessos de mercat, o a cost del diner del mercat, el subvenciona.» No! No és així, il·lustre senyor Diputat. La protecció oficial demana a les institucions financeres que signin un pacte, que és del que es nodreix —i per això no funciona tampoc la protecció oficial— al 12 i mig; al 12 i mig, sense cap mena de subvenció. Quan subvenciona és quan el dona al 7%; és a dir, quan és adreçat a la gent per sota de dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional; per als altres és el 12 i mig. I ho signa sense cap mena de subvenció. I de les institucions financeres s'espera la seva col·laboració posant una part dels seus recursos, que cada any hi ha una duríssima discussió i, últimament, pràcticament, s'han quedat sols els bancs que estan a l'òrbita dels bancs oficials. I els altres no hi participen i les caixes cada any s'hi han posat menys. Per què? Perquè no es subvenciona. Nosaltres els demanàvem un esforç un punt més petit —un punt més petit. I, per tant, no subvencionem com no subvenciona ningú quan es demanen aquests preus. Quan es demana el 7% sí que es subvenciona, òbviament, però quan és el 12 i mig, que és el que demana el MOPU a la protecció oficial o el 13 i mig, que és el Pla d'ajuts de la Generalitat, no es subvencionen; ningú no ho

subvenciona: hi participen; hi participen, i no només ara que ha disminuït el cost sinó també des del principi. Simplement, perquè és millor que la fórmula del Ministeri d'Obres Públiques, simplement per això; tampoc no és que siguem nosaltres un geni, senyor Diputat.

Quin és el propòsit de capteniment? I ara m'ha fet la pregunta diferent, senyor Diputat, i això no és anècdota només. La primera pregunta que m'ha fet, curiosament, després de dir que què fa el Govern de la Generalitat, em diu: quin és el propòsit de capteniment del Govern de la Generalitat respecte al Pla d'habitatges de l'Estat? No hi ha aquí ja un reconeixement implícit que el Pla d'habitatges l'ha de fer l'Estat? I és veritat, senyor Diputat, l'ha de fer l'Estat. L'única cosa amb què no estic d'acord és que existeix un pla d'habitatges de l'Estat. No existeix un pla d'habitatges de l'Estat i vostè ho sap, i vostè ho sap que no existeix. Se n'ha emplenat la boca, però no existeix. I, a més a més, ho entenc que no existeixi: és impossible fer-lo en dos mesos; és impossible fer-lo. I no existirà fins al mes de gener, i vostè també ho sap –i vostè també ho sap.

Diu: col·laboració de les administracions. Estem molt i molt predisposats. Sap perfectament que he parlat repetides vegades amb el ministre, que he parlat amb la directora general, que hem tingut unes reunions amb la directora general. La veritat és que no comencem bé, perquè si un vol col·laboració espera de l'altra part, doncs, un cert comportament de resposta positiva també, no? I mentre estem parlant, home, a vostè i a mi ens ha sorprès avui, per exemple, doncs, que es vagi a crear una comissió d'experts en la qual seran presents algunes comunitats autònomes i que nosaltres ens n'assabentem pels diaris –nosaltres ens n'hem assabentat pels diaris, vostè ho sap que ens n'hem assabentat pels diaris. No comencem bé: crec que aquest no és un bon camí. Però, en fi, vull dir..., quan ahir a la tarda estava parlant amb el ministre sobre aquest tema, i el divendres a

la tarda amb la directora general, però hi continuarem, eh?, hi continuarem perquè estem convençuts que hem de ser capaces totes les administracions públiques, perquè totes hi estem implicades, de donar resposta a una necessitat dels nostres conciutadans. I aquesta necessitat existeix –i aquesta necessitat existeix– i no es tractarà, si no som capaços de donar-li resposta, no es tractarà de qui és el dolent, si els uns o els altres, si els conservadors, els nacionalistes o els socialistes: això no ho diran. Diran que és el sistema el que no funciona.

Per això, il·lustre senyor Diputat, perquè estem absolutament convençuts de la necessitat de donar resposta, el nostre propòsit de capteniment és de col·laborar fins allà on calgui amb el Govern central per tirar endavant un pla d'habitatges que de veritat, de veritat, pugui donar resposta a la necessitat d'habitatge dels nostres conciutadans.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de promoció i creació de sòl industrial, de serveis i d'equipaments

El punt onzè de l'ordre del dia, que era una interpellació sobre la política de promoció i creació de sòl industrial, ha estat retirat.

Modificació de l'ordre del dia

Llavors, a la vista de la marxa del Ple, la Presidència demana l'assentiment perquè el punt catorze, preguntes amb resposta oral, sigui tramitat demà al matí, a partir de les dotze. *(Pausa.)*

Doncs, se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

(La sessió se suspèn a les vuit del vespre i dos minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció s'acaba, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext SA. Distribució 113-115. 08015 Barcelona

